ALLAN STRATTON

YOUNG

Câinii

NOMINALIZAT LA
CARNEGIE MEDAL

FICTION CONNECTION

TREI

www.virtual-project.eu

ALLAN STRATTON

CÂINII

Original: *The Dogs* (2015)

Traducere din limba engleză:
LUMINIŢA GAVRILĂ

virtual-project.eu

Editura: TREI
2017

Pentru tatăl meu vitreg, Alex,
cel mai bun tată din lume

Unu

Este ora 10 seara. Mama stă la fereastra sufrageriei şi se uită la maşina parcată peste drum. De o oră se află acolo. A stins toate luminile ca să n-o vadă nimeni.

Eu sunt în sala de jocuri de la subsol şi joc Atacul zombilor. Fără sonor. Nu vreau să ştie mama, deşi sunt aproape sigur că bănuieşte. Cu cât stăm mai mult pe întuneric fără să zicem nimic, cu atât mai sinistru mi se pare.

Mama îşi face tot felul de scenarii în minte.

Dar dacă are dreptate? Mă concentrez pe zombi. Liniştea se prelungeşte.

— Sunt sigur că nu-i nimic, strig eu.

— Sst! Vorbeşte încet.

— Sunt la subsol, mamă. Crezi că mă aude cineva de-afară?

— Încetează, Cameron. Opreşte jocul ăla şi treci la culcare.

— Oh, mamă…

— Cameron.

Un zombie sare de după un copac şi îmi smulge capul. Mersi, mamă. Ce mai ajutor din partea ta. Închid jocul şi urc în sufragerie.

Mama strânge în mână telefonul mobil.

— Sun la poliţie.

— De ce? întreb eu, încercând să păstrez un ton cât mai normal. Or să vină abia peste câteva ore. Până atunci, oricine s-ar afla în maşina aia, o să plece.

— Nu e „oricine”. *El* e. Ştiu sigur.

Formează numărul de telefon.

— Mamă, e o stradă. Oamenii parchează acolo.

— Nu într-un cartier în care nu locuiesc. Nu în faţa aceleiaşi case trei seri la rând. Şi nici nu rămân în maşină. E doar o chestiune de timp până va face ceva. Alo, poliţia?

Nu pot să respir. Urc la etaj să mă spăl pe dinţi, în timp ce mama îşi dă numele şi adresa cuiva care pare să fie

surd. Cu cât acea persoană încearcă să o calmeze, cu atât mai furioasă devine ea.

Du-te la culcare, totul va fi bine.

Camera mamei dă spre stradă. Mă apropii discret de fereastra ei şi mă uit pe furiş afară. Maşina nu este în lumină, ci la umbra pomilor de pe partea cealaltă a străzii. Oare chiar o fi cineva înăuntru?

Şi chiar dacă ar fi, ce-i cu asta? Poate că tipul aşteaptă un prieten.

Toată seara?

Nu e ceva ilegal să stai în maşină.

Dar nu despre asta e vorba.

Încetează. Nu te purta ca ea.

Maşina pleacă la fel ca aseară şi ca acum două seri. Mă duc în camera mea şi mă bag sub pătură. Două ore mai târziu sosesc şi poliţiştii.

Mama e furioasă la culme.

— V-am sunat acum câteva ore. Puteam să fim morţi.

— Ne pare rău, doamnă. Am avut o seară încărcată. I-aţi reţinut numărul de înmatriculare?

— Nu, n-am reţinut numărul de înmatriculare. Parchează la întuneric. Aţi vrea să ies să-i văd numărul cât timp el stă acolo să mă pândească?

Poliţiştii îi pun şi alte întrebări stupide. Îmi bag degetele în urechi şi mă rog să se termine totul odată.

Poliţiştii pleacă. Mama trânteşte uşa în urma lor. Imediat după aceea se aşază pe marginea patului meu şi mă ia de mână.

— Cameron, scumpule. Trebuie să plecăm. Adună-ţi lucrurile.

— Plecăm? Ce? Acum?

— Nu ştiu cât timp mai avem.

Se ridică şi se duce în camera ei.

— Ar putea fi oriunde, la colţul străzii, cine ştie? Dar o să se-ntoarcă, poţi să fii sigur. Şi poliţia va ajunge prea târziu.

— Mamă…

— Sunt lucruri pe care tu nu le înţelegi, Cameron.

Nu zău? Înţeleg multe, mamă. Înţeleg că îmi este frică, în primul rând. Dar de ce? Pentru că el a reuşit să ne dea de urmă? Sau pentru că eşti tu nebună?

Hainele mele sunt deja într-un geamantan sub pat; mama m-a pus să-mi strâng lucrurile acum două zile, pentru orice eventualitate. În portbagajul maşinii avem loc pentru geamantanele noastre, nişte paltoane, o cutie cu vase, aşternuturi, prosoape şi televizorul cel mic. Bunicii mei vor depozita restul lucrurilor noastre la subsolul casei lor; nu avem prea multe; locuinţele pe care le închiriem sunt gata mobilate. Aş vrea să putem locui la bunica şi la bunicul. Mama zice că nu se poate. Zice că este primul loc unde ne-ar căuta.

El, tipul din maşină: tata.

Mama bagă în marşarier şi iese cu maşina în stradă. Mă uit la casă. După un an de zile, începusem să mă obişnuiesc aici şi cu oraşul. Începusem chiar să-mi fac prieteni la şcoală. Acum s-a terminat.

Ne îndepărtăm încet, cu farurile stinse.

Doi

Mama l-a părăsit pe tata când eu aveam opt ani. Zice că dintotdeauna a avut un comportament ciudat. Îmi amintesc frânturi de imagini, dar nu ştiu care sunt reale, care sunt vise şi care sunt lucruri pe care le-am auzit de la mama când le povestea bunicilor mei.

În orice caz, mama a vrut să plecăm departe; tata a venit să mă vadă de câteva ori în vizite sub supraveghere, într-un centru social. Apoi, brusc, ne-am mutat din nou. După spusele mamei, tata făcea lucruri despre care ea o să-mi povestească atunci când voi fi mai mare. Dar, mamă – când voi fi suficient de mare? Asta este a cincea oară când ne mutăm şi nu s-a schimbat nimic, doar că eu sunt mai bulversat ca niciodată.

Mama zice că schimbarea este un lucru minunat: „Acceptă schimbarea”. Probabil că asta este deviza ei. Numai că, pentru mama, schimbarea înseamnă să planifice unde o să ne mutăm data viitoare, chiar înainte să apucăm să desfacem valizele. Încă de la început, caută rute de scăpare „în caz de urgenţă”. De aceea nu mă miră că ştie încotro mergem.

Când ne oprim să alimenteze cu benzină şi să mâncăm o gogoaşă, îmi arată viitoarea noastră casă pe laptopul ei.

— E perfectă. La 1200 de kilometri distanţă – destul cât să ne pierdem urma – chiria e foarte mică şi casa e mobilată. Ce părere ai?

— O fi cum zici.

— Te rog, nu fi aşa.

— Mamă, e o fermă.

Ea se face că n-aude.

— Agentul imobiliar zice că proprietarul locuieşte la ferma învecinată, în caz că e vreo problemă. Cultivă terenul, dar nu se apropie de casă. Aşa că vom avea intimitate şi siguranţă totodată. Nu-i aşa că e grozav? Gândeşte-te la aerul curat, la peisajul de-acolo. Gândeşte-te ce plăcut o să fie să explorezi pădurea de dincolo de

terenul agricol.

— Şi eu cum o să-mi fac prieteni dacă o să stăm la o fermă?

— E un orăşel în apropiere, pe malul unui lac, cu un centru de recreere, o şcoală nouă şi…

— Îţi amintesc că eu n-am permis de conducere. Va trebui să vin acasă cu autobuzul după ore.

— Mulţi copii merg cu autobuzul şcolii.

Mă uit în altă parte.

— Cameron. Trebuie să încerci.

— Bine. O să încerc. Au vaci la fermă? O să mă împrietenesc cu ele.

Mama închide laptopul.

— Ştiu că ţi-e greu. Dar dacă locuim la ţară, acolo riscul e mai mic să ne întâlnim cu tot felul de oameni. Iar lui o să-i fie mai greu să dea târcoale pe-acolo fără să fie observat.

— Da, bine!

— Cameron, nu te mai uita aşa la mine. Te rog. Ştii bine ce-a făcut pe Facebook. Trebuie să avem mare grijă.

Îşi tamponează ochii cu şerveţelul.

— Mamă, te rog, nu plânge.

— Scuze. Nu mă pot abţine.

Mama îşi dă cu apă pe faţă la toaletă, cumpără o cafea pentru drum şi plecăm mai departe. Eu încerc să mă întind pe bancheta din spate, dar nu mai e la fel de confortabil ca atunci când eram mic, aşa că revin la jocuri video. Mama îmi spune că nu-mi fac bine la ochi, din cauza atâtor sărituri în toate direcţiile, dar eu am căştile la urechi şi mă prefac că n-aud.

Până la urmă adorm. Mă trezesc pe la apusul soarelui. Peste tot sunt numai lanuri de porumb şi umbre.

— Putem să oprim pe undeva? Îmi vine să fac pipi.

— Nicio grijă. Aproape c-am ajuns.

După alte zece minute pe un drum de ţară, trecem pe lângă un liceu cu un teren de fotbal, aflat în mijlocul pustietăţii. La câteva sute de metri mai încolo, mama opreşte în faţa unui motel vechi, cu acoperiş din ţigle mari şi albe. Alături e şi un mic restaurant, iar la fereastra

recepţiei este un indicator cu luminiţe roşii, care arată că au camere libere.

Puţin mai departe, un vechi pod metalic traversează defileul unui râu, ducând spre oraş; un panou la marginea drumului anunţă: BINE AŢI VENIT ÎN WOLF HOLLOW.

Luăm o cameră ieftină cu două paturi, cu mobilier bej, uzat şi prăpădit, cu telefon, televizor şi o cafetieră.

Mama îi sună pe bunica şi bunicul de pe telefonul ei mobil ca să le spună că suntem bine. Nu folosim niciodată telefoanele de la motel sau alt telefon, în afară de ale noastre. Asta e o altă regulă: „Dacă tatăl tău ascultă convorbirile telefonice ale bunicilor tăi, ar putea să ne găsească după numărul de telefon al motelului”. Mama a avut grijă ca numerele noastre de telefon să fie confidenţiale şi să nu fie afişate atunci când sunăm. Zice că e o chestiune de viaţă şi de moarte să am în permanenţă telefonul la mine: „Ca să poţi să suni după ajutor dacă vreodată apare taică-tu şi te atacă.”

— Totul este în regulă, le spune ea bunicilor la telefonul setat pe speaker. Suntem într-un motel foarte drăguţ şi deja am aranjat să ne mutăm într-o casă superbă. Agentul imobiliar o să ne ducă mâine acolo.

— Oh, ce bine, spune bunica mea. Cameron ce face?

Ridic ochii de la jocul video.

— Cameron este bine. Cum nu se poate mai bine.

Mama îmi aruncă o privire. Zice că trebuie să părem mereu veseli când vorbim cu bunica şi bunicul pentru ca ei să nu se neliniştească. Păi dacă eu aş fi în locul lor, m-aş întreba îngrijorat: de ce sunt ei atât de fericiţi din moment ce fug să scape de un psihopat?

— Te asigur, bunico, aici e cel mai frumos, zic eu pe un ton care vrea să spună *Sunt atât de fericit, încât nu-mi vine să cred că trăiesc.* Trebuie să vii pe la noi într-o bună zi. Abia aştept.

— Poate anul ăsta, de Crăciun? întreabă bunicul.

Vezi să nu.

— Să aşteptăm, ce mai e până la toamnă, zice mama.

Chiar şi când vorbim pe Skype, aceste conversaţii mă fac

să mă simt singur, pentru că tot ce ne spunem este o prefăcătorie de la cap la coadă. Numai minciuni, pentru a da impresia că simţim lucruri pe care de fapt nu le simţim. Eu înţeleg foarte bine că nu vrem ca bunica şi bunicul să se îngrijoreze, şi înţeleg că nici ei nu vor ca noi *să credem* că se neliniştesc. Dar faptul că minţim cu toţii ne face să ne temem şi mai mult. Dacă totul e o prefăcătorie, cum să mai ştii care-i adevărul? E imposibil.

Bunicii de care îmi amintesc erau oameni reali. Cei cu care vorbesc acum sunt nişte decupaje din carton. Cu cât vorbesc mai mult cu aceste decupaje, cu atât mai puţin mi-i amintesc pe cei reali.

— Vă mai sunăm duminica viitoare, spune mama.

Şi cu asta s-a încheiat convorbirea.

Trei

Mama stă pe scaunul din dreapta, lângă agentul imobiliar, domnul „Bună-eu-sunt-Ken” Armstrong. Acesta poartă jeanşi de firmă şi cizme de cowboy.

Domnul Cizme-de-cowboy ne-a luat cu maşina după micul dejun ca să ne arate „noua casă”. Mama zice că nu-i nimic oficial până n-o vedem, dar eu nu sunt prost. Stând pleoştit pe bancheta din spate, mă întreb cât de departe de oraş o să ne ducă.

C.C. Este exagerat de gălăgios şi de jovial la această oră matinală. Cu atât mai mult cu cât suntem într-o maşină. Ai zice că-i tipul din reclama TV, care vinde ditamai depozitul, doar că, în loc să dureze zece secunde, discursul lui ţine o veşnicie şi n-ai cum să-l dai pe repede înainte.

— Oraşul se cheamă Wolf Hollow[1], spune el, dar nu mai sunt lupi pe-aici de când primii colonişti au curăţat zona. Există coioţi, dar aceştia nu se apropie de oameni; totuşi, dacă aveţi animale de companie, e mai bine să le ţineţi în casă.

— Nicio problemă, n-avem, spune mama.

— Dar o să aveţi zăpadă, rânjeşte C.C. De obicei, după noiembrie încolo, dar se mai întâmplă ca la sfârşitul lui octombrie să avem ninsori abundente. Minunat pentru schi fond. Art Sinclair, proprietarul, a lăsat în hambar un snowmobil mai vechi. Zice că puteţi să-l folosiţi.

Mama îmi zâmbeşte încurajator.

— Ţi-ar plăcea să te plimbi cu snowmobilul, nu-i aşa?

Mi-o spune de parcă eu aş avea cinci ani şi ea mi-ar propune să mă dau în carusel. Mă uit pe geam.

— Desigur.

— Oh, Cameron, încă ceva, anunţă C.C. Sper să te bucuri să afli că oraşul are o şcoală nouă şi un centru de recreere. Are şi un lac – apa e destul de rece, dar vara e numai bună să înoţi.

Oftez cât să audă mama, dar ea nu spune nimic.

[1] Văgăuna Lupului *(N.t.).*

— Da, am auzit.

De parcă lui C.C. i-ar păsa ce cred eu. M-a băgat şi pe mine în seamă doar ca să se dea tare în faţa mamei. Da, tare de tot, cu cizmele alea, cu jacheta de piele şi dinţii albiţi.

— Uite c-am ajuns, spune C.C. de parcă ar fi Crăciunul.

Cotim cu maşina pe o alee cu pietriş. Porumbul este destul de înalt de-o parte şi de alta a drumului, aşa că nu văd cine ştie ce până nu ajungem în curte şi coborâm din maşină. Apoi…

Aoleo! Cineva să-şi facă milă de această casă amărâtă! Are două nivele, ca în fotografie, dar în realitate se văd lucruri care nu apar pe website. În primul rând, cărămizile sunt false, tipărite pe hârtie gudronată, care se încreţeşte sub jgheabul acoperişului. În plus, vopseaua de pe uşă şi cadrul ferestrelor se scorojeşte. Iar curtea este plină de gropi, pietre, mizerie şi buruieni, întinzându-se în spate până la un gard de sârmă şubred. Hambarul de dincolo n-are câteva scânduri, iar partea de sus este înclinată spre stânga.

Mă uit la mama de parcă aş spune „doar nu vrei să locuim aici?”, iar ea îmi răspunde cu o privire aspră, îndemnându-mă să fiu mai vesel.

— Ar cam avea nevoie de nişte reparaţii, observă mama pe un ton politicos. Dar nu cine ştie ce, că n-avem de gând s-o cumpărăm.

— Art o să facă reparaţiile, se grăbeşte C.C. să spună. Stă în ferma de-alături. Când era copil, tatăl lui a preluat proprietatea ca să extindă domeniul Sinclair. Mi se pare că Art a locuit aici o perioadă, dar s-a mutat înapoi în casa părintească în urmă cu vreo zece ani, după moartea părinţilor săi. După cum se vede, de-atunci nu i-a mai acordat prea multă atenţie. Chiar şi hambarul este abandonat.

C.C. zâmbeşte.

— De-aia este şi chiria mică.

Dacă ar fi proprietarul unui restaurant, ar servi balegă la grătar şi ar spune că este friptură.

Traversăm o verandă însorită şi intrăm într-o bucătărie supradimensionată. Are tapet înflorat şi linoleum cu picăţele, iar în centru, o masă metalică înconjurată de şase scaune cu huse din vinilin ecosez.

În partea stângă este o scară îngustă, care duce la etaj, şi o uşă spre subsol. În dreapta se află intrarea cu arcadă spre sufragerie şi uşa de la baie. Vizavi – o fereastră deasupra chiuvetei, prin care se vede hambarul, şi o uşă spre magazia din spate.

Lipseşte ceva. Maşina de spălat vase. Pe bune. Unde-i maşina de spălat vase?

— Este foarte spaţioasă, observă mama. Îmi place o bucătărie mare.

— Oamenii petreceau aproape toată iarna în această încăpere, îmi spune C.C., de parcă mie mi-ar păsa. Dacă te uiţi cu atenţie, se vede unde domnul Sinclair a acoperit cu ipsos gaura din tavan prin care se ducea căldura spre dormitoare.

Apoi se uită la mama.

— Haideţi să vă arăt şi restul casei.

Camerele de la primul etaj sunt dispuse în cerc. Trecem prin bucătărie ca să ajungem la baia din capăt, de pe partea dreaptă. C.C. nu încetează să laude cada din fier cu picioare sub formă de gheare şi maşina de spălat şi uscat, ceea ce înseamnă că mama nu va trebui să spele rufele la subsol. Ne conduce prin uşa din peretele de vizavi, care dă în dormitorul mare.

— Ce părere aveţi?

Ridică jaluzeaua de la fereastră.

— Frumoasă privelişte, zice mama. Lanurile acelea şi pădurea din depărtare.

C.C. clatină din cap.

— Şi este extrem de luminos.

În cealaltă parte a dormitorului, pe dreapta, este o uşă spre o a doua scară îngustă şi, dincolo de ea, camera de zi. Mamei îi place când există o a doua scară.

— E bine că mai există o ieşire… în caz de incendiu, adaugă ea, dar eu ştiu la ce se gândeşte *de fapt.*

Camera de zi are un pian enorm şi multă mobilă veche. Pernele canapelei miros a stătut. În capăt este o altă intrare cu arcadă spre bucătărie; am ajuns de unde am plecat.

Mama şi C.C. termină de vizitat etajul, în timp ce eu rămân în bucătărie. Cred că mama se bucură că m-am retras. Când sunt indispus, se vede; sau, cum îi place mamei să spună: „Mă faci de ruşine şi te faci de ruşine şi pe tine”.

Mă uit pe fereastra de deasupra chiuvetei. Ce altceva pot să fac?

Ce-ar fi să arunc o privire la subsol?

Deschid uşa şi apăs pe întrerupătorul de lumină. Scările scârţâie, tavanul este foarte jos şi tencuiala de pe pereţi se scorojeşte. Parcă aş coborî într-un cavou. Îmi imaginez un psihopat care îngroapă aici un cadavru.

Mama zice că mă sperii singur fiindcă am o imaginaţie prea bogată. Ghici de la cine am moştenit-o! Oricum, dacă un criminal psihopat chiar se află pe-aici, pot să-i strig pe mama şi pe C.C.

Subsolul este friguros şi umed şi se întinde sub tot parterul casei. Aprind becul care atârnă din tavan. Peste tot sunt umbre de la grinzile de susţinere, de la ţevile cazanului de încălzire, de la grămezile de vechituri şi cutiile de carton stivuite până la tavan.

Îmi imaginez nişte mutanţi hrăpăreţi care mă privesc de după cazanul de încălzire. Super. Acum trebuie să-l înconjor ca să dovedesc că nu sunt un fricos.

Ocolesc un cărucior ruginit şi mă strecor sub ţevi până în capătul celălalt, unde văd o uşă zăvorâtă. Îmi imaginez că în spatele ei se află un craniu şi din pământ iese o mână scheletică. Inspir adânc, păşesc peste o cutie cu pitici de porţelan şi un cufăr cu jucării, apoi pun mâna pe zăvor.

Haide, deschide-o.

Dar dacă înăuntru *chiar* este un craniu?

Nu zău!

Împing uşa şi o deschid. Dau peste o încăpere întunecată şi murdară. Poate că aici era camera pentru

cărbuni.

Mi se zbârleşte părul la ceafă. E cineva în spatele meu care mă urmăreşte.

— Mamă?

Tăcere.

Mă întorc încet. Nu văd pe nimeni. Dar e cineva aici. Simt asta.

— Cine-i acolo?

În camera pentru cărbuni se simte un freamăt. Ies repede de-acolo, închid uşa cu zăvorul şi o iau la fugă pe scări, împiedicându-mă de o tricicletă.

— Cameron? strigă mama din bucătărie. Cameron, ce faci acolo?

— Nimic.

Deodată totul revine la normal. Ochii care se uitau la mine? N-au fost decât în imaginaţia mea. Zgomotul din camera pentru cărbuni? Poate a fost un şoarece; poate n-a fost nimic.

Mama şi C.C. coboară la subsol.

— Cameron, ce ţi-am spus eu că nu trebuie să te îndepărtezi? Adu-ţi aminte.

Bravo, mamă. Şi mai zici că eu sunt ăla care te face de ruşine.

— Scuze.

Mama observă gunoiul de la subsol.

— Vai de mine.

Sunt sigur că abia aşteaptă să se dea cu dezinfectant pe mâini.

C.C. intervine prompt:

— Am să-i spun lui Art să arunce toate astea.

— Foarte bine.

C.C. chicoteşte.

— E o mare figură. Un burlac convins. Presupun că unele lucruri au rămas aici încă de când părinţii lui au preluat casa.

Cum, din anii ’60? Îmi imaginez subsolul ca pe o cameră secretă a ororilor.

— Cameron, spune mama, sunt două dormitoare la etaj.

Poţi să-ţi alegi.

Îmi dau ochii peste cap.

— Deci chiar o să locuim aici?

Mama face semn că da.

— Are tot ce-i trebuie.

Cred şi eu. Pentru o casă bântuită.

Patru

Şcoala începe astăzi, miercuri.

Urăsc prima zi la o şcoală nouă. E ca în coşmarurile alea în care visezi că ajungi târziu la un examen şi nu găseşti sala. Doar că în prima zi, coşmarurile sunt reale. Unde sunt toate? Cine sunt toţi? Ce caut eu aici? Mai rău, este luna octombrie; probabil că toţi au deja găştile lor. De fapt, pun pariu că pe-aici găştile se formează încă de la grădiniţă.

Însă partea cea mai grea în prima zi este să nu uit ce mint. Nou-veniţii sunt întrebaţi o mulţime de lucruri, dar eu nu pot să răspund sincer, când am o mamă care a devenit paranoică de teamă că ne găseşte tata. Numele meu rămâne real, astfel încât datele mele şcolare să poată fi transferate. Mama zice că nu-i nicio problemă, pentru că e ceva obişnuit, iar tata nu are acces la dosarul meu. Restul? Numai minciuni.

În primul rând, trebuie să ţin minte ce am zis despre tata. Ca să-mi fie mai simplu, încep mereu cu faptul că tata a murit, numai că după aceea sunt întrebat: Cum a murit? Cum te-ai simţit? Ce vârstă aveai? Dacă spun că a murit mai demult, vor să ştie dacă am un tată vitreg sau dacă mama are un iubit. Dacă spun că recent, trebuie să ţin minte să nu zâmbesc sau să arăt, luni de zile, că sunt fericit.

E ciudat să afirm că tata a murit. Dacă spun că a murit, iar el chiar o să moară, o să mă simt vinovat, ca şi cum eu am făcut să se întâmple asta?

Mă plimb agale la capătul aleii noastre, recapitulându-mi în minte povestea, până soseşte autobuzul şcolii. Mama s-a oferit să mă ducă ea cu maşina, dar în niciun caz nu vreau să încep prin a părea un mocofan.

Toţi se arată curioşi când urc în autobuz. Fetele din faţă încearcă să nu mă privească insistent, dar le aud şuşotind după ce trec pe lângă ele. Pun pariu că despre coşul meu de pe obraz. Băieţii din spate mă iau la mişto. Cel din

mijloc pare foarte dur. Las capul în jos şi mă îndrept spre două locuri libere, la geam. Copiii care stau pe scaunul de la margine se comportă de parcă nu m-ar vedea; poate le ţin ocupate pentru prietenii lor. Până la urmă, ajung să stau singur câteva rânduri mai departe de gaşcă.

— El stă în dărăpănătura lui Sinclair? întreabă tipul cel dur, pe un ton destul de ridicat cât să-l audă toţi ceilalţi.

— Aha, răspunde unul dintre prietenii lui. Câinii, Cody. Poate că el e haleală pentru câini.

Cody râde.

— Da, ai dreptate, e haleală pentru câini.

Chestia asta pare să-i amuze.

Mama zice că dacă nu dai importanţă unui lucru, dispare de la sine. E cel mai tâmpit sfat pe care l-am auzit vreodată. Dacă nu dai importanţă, e din ce în ce mai rău. Nu aşa zicea şi despre tata? Oricum, ce altceva pot să fac? Nu pot să mă pun cu o gaşcă întreagă.

La următoarea oprire, în autobuz urcă un copil scund şi gras. Toate locurile alea libere rezervate pentru prieteni? Ei bine, nici el nu se numără printre ei. În timp ce înaintează pe culoarul dintre scaune, Cody şi gaşca lui încep să scoată nişte guiţături:

— Guiţ, guiţ, purcel, vino-ncoa.

El se trânteşte pe scaunul de lângă mine, mirosind a transpiraţie stătută şi a cereale de la micul dejun. Încerc să ţin mâna la nas fără să pară evident.

— Măcar eu n-am niciun nebun în familie, mormăie el.

Eu nu zic nimic. El se uită spre mine şi clipeşte surprins.

— Hei, tu eşti nou.

De fapt, eu vin cu autobuzul ăsta dintotdeauna, dar am puterea supranaturală de a mă face invizibil.

— Da.

— Eu sunt Benjie. Benjie Dalbert.

— Cameron Weaver.

Îmi examinez o unghie şi trag nădejde că ăsta este sfârşitul conversaţiei. Cody şi gaşca lui continuă să guiţe. Dacă mă văd purtându-mă prietenos, s-ar putea să se ia din nou de mine.

De ce sunt atât de laş?

Laş? Nici măcar nu-l cunosc pe tip. De ce-aş fi amabil cu el? Miroase oribil. În fond, pe mine m-au făcut haleală pentru câini şi nimeni n-a zis nimic.

Chiar aşa. Să mă port ca toţi ceilalţi?

— De unde eşti, Cam? întreabă Benjie.

— Cameron. Din Calgary.

Nu.

Benjie se apleacă spre mine. I se văd resturi de cereale printre dinţi.

— Am un văr în Calgary. Deci, din ce zonă?

Încerc să nu respir.

— E mai degrabă un oraş din apropiere de Calgary. Eu spun Calgary pentru că oamenii au auzit de Calgary.

Nu mai vorbi cu mine, Benjie. Te rog, nu mai vorbi cu mine.

— Da, dar de unde?

Clipeşte.

— Cochrane? Chestermere? Vărul meu este din Chestermere.

— Cochrane.

— Mişto.

Un scuipat aterizează în capul lui Benjie. Gaşca izbucneşte în râs. Benjie se întoarce spre ei.

— Încetaţi odată.

— De ce, Piggy? îl întreabă Cody zeflemitor. Ce-o să ne faci, Piggy?

Benjie se înroşeşte la faţă.

— Nemernicilor, murmură el. Au impresia că pot să-i comande pe toţi. Cody Murphy, cel mai mare nemernic? Merită toate nenorocirile care i s-au întâmplat. Să ştii că maică-sa l-a abandonat. De câte ori dă cu ceva în mine, eu îmi aduc aminte de chestia asta şi mă bucur.

— Ce-a făcut mama lui?

— L-a abandonat. Mişto, nu?

Benjie mai clipeşte de câteva ori.

— El avea opt ani sau cam aşa. Taică-su a murit şi maică-sa apoi s-a recăsătorit, iar pe el l-a expediat de la

oraş la ţară, la bunici.

— Naşpa.

— Nu destul de naşpa, rânjeşte Benjie. În fine, dar *tu* ce cauţi aici? Adică tu nu te-ai născut aici. Şi nici nu pot să spun că în Wolf Hollow se găsesc ferme de vânzare. S-au despărţit ai tăi? Stai la rude?

— Mama a închiriat o fermă.

Mă uit pe geam.

— Staţi în vechea casă a lui Sinclair?

— Ssst! Vorbeşte mai încet! Da. Tu de unde ştii?

— Locuiesc aici dintotdeauna, iar asta e singura casă nelocuită de pe tot traseul autobuzului. Şi ia zi, e bântuită?

Mă uit la el.

— Bântuită?

— Ar trebui să fie, spune Benjie. El e un ciudat.

— Cine?

— Sinclair. Cine crezi? Să nu rămâi niciodată singur cu el.

— Cum aşa?

— Are o maşină de făcut cârnaţi în hambar. S-ar putea să ajungi în plăcinta de carne.

— Fugi de-aci.

— Aşa spun copiii. Oricum, eu te-am avertizat.

În autobuz urcă două fete şi se aşază în faţă, alături de prietenele lor. Cody şi gaşca lui le fluieră şi chicotesc pe seama lor. Tot restul drumului privesc pe geam lanurile de porumb, în timp ce Benjie trăncăne despre Clubul 4-H, a cărui denumire se pare că vine de la *Head, Heart, Hands, Health*[2] şi care organizează concursuri pentru adolescenţi cu ocazia târgului de toamnă. E foarte distractiv, ar trebui să mă înscriu şi eu. Mai îmi zice despre bunicul lui, care a fost lider local până să paralizeze din cauza unui atac cerebral şi să ajungă în azilul de bătrâni din oraş. Bla, bla, bla. În orice caz, asta îl împiedică să mă mai întrebe despre cine/când/unde/de ce.

Autobuzul opreşte în parcarea şcolii. Benjie rămâne la locul lui, cu privirea plecată, lăsându-i pe Cody şi gaşca să

[2] Cap, inimă, mâini, sănătate *(N.t.).*

coboare primii. Vreo doi saci pentru echipamentul de sport se lovesc „accidental” de capul lui. El se face că nu observă.

Suntem ultimii care ne ridicăm. Până să coborâm noi, gaşca lui Cody stă deja la o ţigară la marginea drumului.

— Ce zici, poate ne întâlnim în pauza de prânz? mă întreabă Benjie în timp ce ne îndreptăm spre intrare.

— Da, poate.

Minunat, încă un lucru de care să-mi fac griji: să-l jignesc sau să stau cu rataţii din prima zi. De parcă n-am făcut-o deja.

Dimineaţa este un amalgam de prezentări la cancelarie, îndrumări şi primele mele două ore de curs. Aici sunt mult mai mulţi copii decât credeam: n-o fi Wolf Hollow cine ştie ce aşezare, dar elevii din tot districtul sunt aduşi la şcoală cu autobuzul; de aceea este construită pe partea rurală a podului care duce spre oraş.

La prânz intru în cantină, citind foarte concentrat din ghidul elevului, ca să mă pot preface că nu observ cum Benjie îmi face semn de la o masă unde stă cu alţi tipi care arată la fel cum miros. Mă aşez într-un colţ, cu spatele la sală, şi-mi scot din rucsac un sendviş de-acasă şi o Cola.

În cantină este multă gălăgie. Scaunele scrâşnesc când sunt trase pe dalele de ciment. La difuzoare se transmit câteva anunţuri peste care toată lumea strigă. De undeva se aude râsul atât de ascuţit al unui copil, încât ai jura că a inhalat heliu. Cât timp o să mai suport porcăriile astea până când eu şi mama o să ne mutăm iarăşi?

Deodată mă pomenesc înconjurat de gaşca lui Cody. El şi un prieten de-al lui se aşază lângă mine, de-o parte şi de alta, şi mă privesc fix, provocându-mă să mă uit la ei. Mă uit. Nu mult, dar destul ca să le transmit că nu mi-e frică, deşi îmi este, iar ei ştiu asta.

— Cam, spune Cody. Aşa te cheamă? *Cam?*

Cameron.

— Da.

— Deci, *Cam,* cum se face că nu eşti cu prietenul tău

Piggy?

Nu ştiu. Cum se face că tu nu eşti cu maică-ta?

— De ce-aş fi? întreb eu.

Prietenii lui Cody râd pe înfundate.

— Pute, aşa-i? zice Cody ca să mă încerce.

— De unde să ştiu eu?

— Ai stat lângă el.

— El a stat lângă mine.

— Nu contează. Sau poate că tu nu simţi duhoarea. De-aia? În fond, şi tu locuieşti în dărăpănătura lui Sinclair. Aşa-i, *Cam?*

Mă forţez să nu tremur.

— De ce te porţi astfel?

— Cum mă port?

— Chiar aşa, cum se poartă? repetă amicul din dreapta lui.

— Ştii şi tu.

Cody îşi pune un braţ pe după umerii mei.

— Eşti nou. Nu facem decât să ne împrietenim. Eu sunt Cody. Ei sunt Brandon, Mark, Stu, Dave. Noi îţi spunem cine şi ce.

— Da, sigur, zic eu clătinând din cap de parcă aşa ar fi logic.

— În fine, *Cam,* spune Cody pe un ton foarte scăzut, ce vrem noi să ştim este dacă… noaptea târziu se aud câinii?

— Ce câini?

— Ştii tu. *Câinii.*

— Nu ştiu, zic eu înghiţind cu greu. Spune-mi.

— Ce-i, *Cam?* Ţi-e frică?

Amicii lui încep să râdă, dar nu ca de ceva amuzant.

— Nu, mint eu. De ce să-mi fie frică?

Cody mă strânge tare de umăr.

— Locuieşti în dărăpănătura lui Sinclair. O să afli tu.

Se ridică în picioare şi o ia spre ieşirea din cantină.

Amicii lui îl urmează cu râsete şi lătrături.

Toată lumea se uită la mine. Râd şi ei? Arunc resturile la gunoi, mă încui într-o toaletă de pe hol şi-mi ridic picioarele pe marginea capacului, ca să nu ştie nimeni că

sunt aici.

Cody. Gaşca. Mi-e silă. Dar dă-i încolo. Care-i chestia cu Sinclair şi câinii?

Nu-i nicio chestie. Cody n-a vrut decât să mă sperie, să-mi arate cine e şeful. Aşa fac toţi cei ca el.

Şi totuşi…

Cinci

Îmi sună telefonul mobil. E mama.

— Te-am prins la masă?

— Da. Cam aşa ceva.

— Cum este în prima zi?

— Bine. Dar, ştii, acum sunt la budă.

Mama râde.

— Atunci nu te mai reţin. Voiam doar să-ţi spun că n-o să fiu acasă când te întorci. Mă întâlnesc cu domnul Armstrong.

Ce treabă are ea cu Cizme-de-cowboy?

— Ne mutăm în altă parte?

— Nu, nu, în niciun caz. Ken s-a oferit să-mi arate oraşul, atâta tot.

— *Ken?* întreb eu dând ochii peste cap. Acum ne-am împrietenit?

— Oh, zău aşa, Cameron, el nu vrea decât să ne ajute. Nu se ştie cine face angajări sau când. E bine să ai relaţii. Cred că mă întorc până la ora cinci.

Bineînţeles că maşina mamei lipseşte când ajung acasă. Intru să mă uit puţin la televizor, dar îmi vine o idee mai bună. Dacă tot e plecată, pot să cotrobăi nestingherit. În fosta noastră locuinţă intram pe furiş în camera ei să văd dacă are o armă, ţinând cont de problemele cu tata, dar nu, aici nu găsesc nimic interesant în afară de pilulele ei. Mă hotărăsc să mă uit prin cutiile de la subsol. Am inspectat deja locul, căutând psihopaţi şi mutanţi, aşa că de ce nu? Cutiile nu vor mai rămâne mult timp aici şi poate găsesc ceva ce merită salvat.

Cobor tiptil scările în „Lumea umbrelor”. Aerul e la fel de rece ca data trecută. Pânzele de păianjen atârnă pe pereţii plini de igrasie. Dacă stau să ascult liniştea, mintea începe să-mi joace feste, aşa că mă pun pe treabă. Mai întâi, caut prin cutiile cu cărţi. Sunt numai romane de dragoste şi exemplare din *Almanahul fermierilor.*

Pe urmă, mă uit prin cutiile cu haine. Găsesc pantaloni şi indispensabili, nişte hăinuţe pentru copii – de băiat, cred, fiindcă sunt de culoare bleu, şi o grămadă de pulovere de lână pline de orez brun. Stai aşa. Nu e orez brun, sunt excremente de şoareci. Îmi şterg mâinile de jeanşi şi îmi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă le-aş fi băgat într-o gaură de şoareci.

Trec la cufărul cu jucării din spatele cazanului de încălzire. Înăuntru găsesc alte lucruri pentru băieţi – un puc de hochei uzat şi o minge de baseball jerpelită. Mai sunt şi un yo-yo, o minge de cauciuc prinsă cu un elastic de o vâslă, o oglinjoară, o lupă şi nişte bile de sticlă.

Şterg lupa de praf şi o ţin în dreptul mâinii. Deci aici a locuit un copil, mă gândesc eu examinându-mi porii pielii. Oare de ce părinţii lui nu i-au luat lucrurile după ce au vândut ferma? Mă întreb ce s-a întâmplat cu el. Acum ar fi de-o seamă cu bunicul. Ciudat.

— Ce faci aici?

Mă întorc speriat. Un bărbat în vârstă stă aplecat sub conducte şi se uită la mine. Este uscăţiv, cu fire de păr care îi ies din nas şi din urechi.

— Mamă! strig eu trăgându-mă înapoi.

— Nu-i aici, mormăie el.

Arunc o privire spre scări. Dacă încerc să fug, îmi taie calea.

— Cine sunteţi? Ce căutaţi aici?

— Eu sunt proprietarul.

— Sunteţi domnul Sinclair?

El mormăie printre dinţi.

— Tu eşti puştiul?

Întinde mâna spre mine, probabil ca să i-o strâng. Dacă fac asta, ar putea să mă prindă. Dacă n-o fac, o să pară că sunt laş.

Îi strâng mâna mare şi aspră. El mi-o reţine pe-a mea preţ de o secundă. Când îmi dă drumul, mă dau mai în spate. El se uită la mine. *Mamă, am nevoie de tine.*

Încerc să înghit, dar mi s-a uscat gâtlejul.

— Cum aţi intrat?

— Am cheie, zice el, uitându-se la mine cu ochii mijiţi. Am bătut la uşă.

— Nu v-am auzit.

— Nu m-ai auzit nici când am coborât scările. Eşti surd sau ce-ai?

Scoate o batistă din buzunar. Îmi imaginez că o să mă doboare dându-mi să inhalez eter şi o să mă târască la maşina de tocat carne din hambar.

— Ce vreţi să faceţi aici?

El îşi suflă zgomotos nasul în batistă, apoi şi-o pune în buzunar.

— Vreau să mai arunc din vechiturile astea. Înţeleg că maică-ta doreşte să scape de ele.

— Unde sunt muncitorii care să le ia?

— De ce să-i plătesc pe alţii pentru o muncă pe care pot s-o fac şi singur?

Domnul Sinclair iese de sub conducte şi ridică în braţe trei cutii cu cărţi de parcă ar fi goale.

— S-ar putea să fie şoareci în lucrurile alea, zic eu.

— Nu m-aş mira, spune el cărându-le sus pe scări.

Eu mă simt prost să stau fără să fac nimic.

— Vreţi să vă ajut?

— Dacă vrei tu… strigă el fără să se uite în spate.

În următoarea jumătate de oră îl ajut să încarce camioneta. E un tip ciudat, vorba lui Cizme-de-cowboy. Are faţa aspră şi bătută de soare, dar când îşi scoate şapca să-şi facă vânt cu ea, văd că are o chelie alb-rozalie; şuviţele de păr lungi şi grizonate ce pornesc dinspre urechea stângă îi stau lipite de ţeastă. Şi plescăie mereu din limbă.

— Sunt câini pe-aici? întreb eu în timp ce urcăm scările, cărând nişte scaune de grădină rupte.

— Câini? Câini sunt peste tot.

— Ştiu, dar eu mă refer la… nu ştiu la ce. Doar că la şcoală copiii mi-au spus că aici au fost *câini.* După cum au spus-o…

Domnul Sinclair deschide cu piciorul uşa magaziei.

— Oamenii spun multe.

Maşina mamei apare pe alee. Domnul Sinclair se duce la

ea şi se prezintă. Când mama se uită la mine, îmi dau seama că primul lucru pe care îl observă este că mi-am murdărit cămaşa.

— Băiatul dumitale m-a ajutat să car vechiturile de la subsol, spune domnul Sinclair.

— Oh… foarte bine, spune mama.

Nu poate să-şi arate acum nemulţumirea.

— Am încărcat maşina. Sunt mai multe decât ţineam eu minte. O să mă întorc mâine sau poimâine să iau şi restul.

— Nicio grabă, spune mama, deşi se vede că ar vrea să le fi luat de-alaltăieri dacă s-ar fi putut. Cameron, poţi să mă ajuţi să car sacoşele cu ce-am cumpărat?

Duc în casă trei dintre sacoşe. În timp ce mama se apucă să pregătească masa, mă întorc să le iau şi pe celelalte. Domnul Sinclair e pe picior de plecare.

— Domnule Sinclair, pot să vă mai întreb ceva?

— Poţi. Nu înseamnă că tre’ să şi răspund.

Îmi vâr mâinile în buzunare.

— L-aţi cunoscut pe băiat?

— Ce băiat?

— N-a locuit aici un băiat înainte ca tatăl dumneavoastră să cumpere ferma? Mi-am dat seama de asta când am văzut lucrurile acelea de copil în subsol. Nu că ar conta. Doar că eu m-am tot mutat şi a trebuit să las în urmă o mulţime de lucruri. Asta m-a făcut să mă întreb de ce lucrurile lui au fost abandonate, cine era el şi chestii de genul ăsta.

Domnul Sinclair se scarpină pe nas.

— Îţi pui prea multe întrebări.

— Aşa zic toţi, spun eu roşind. Credeam că dacă aţi crescut la ferma învecinată poate ştiţi.

— Ca să vezi!

— Deci, ştiţi?

— Chiar că pui prea multe întrebări.

Domnul Sinclair pufneşte ursuz, urcă în camionetă şi pleacă.

Şase

De ce n-a răspuns domnul Sinclair? Care este marele secret?

Cine zice că există un secret? Poate că domnului Sinclair nu i-a plăcut de copil şi de-aceea nu vrea să vorbească despre el. Sau poate că nici n-a existat un băiat; lucrurile sunt ale proprietarului de când era copil, el s-a dus la un azil de bătrâni şi le-a lăsat aici.

Mai îmi frământ mintea cu tot felul de presupuneri pentru un timp, apoi intru în casă.

— Unde-ai dispărut? întreabă mama râzând.

Deja prăjeşte nişte hamburgeri şi fierbe un amestec de legume.

— Ah, şi restul cumpărăturilor?

— Scuze.

Aşa mi se întâmplă mereu când cad pe gânduri: devin distrat. Mă întorc la maşină să aduc şi celelalte sacoşe.

Mama ia mâncarea de pe foc, în timp ce eu mă aşez la masă.

— Cum a fost prima zi de şcoală?

— Super, mint eu.

— Mă bucur.

Mama aduce farfuriile.

— Ai putea să-mi dai câteva exemple de lucruri pentru care a fost aşa super?

Oftez.

— Lecţiile au fost super. Vestiarele, super. Cantina, super.

— Şi copiii?

— Super.

Mama aşteaptă să mai zic ceva, dar eu încep să mănânc. Îmi aruncă obişnuitul ei zâmbet amuzat, cel care spune *Eşti simpatic când te porţi aşa.*

— Apropo de lucruri minunate, şi eu am avut o zi grozavă.

— Ţi-ai făcut multe relaţii?

— Mai bine decât atât. Mi-am găsit o slujbă.

Aproape că mă înec.

— Cum?

— Cel puţin deocamdată, zice mama radiind de fericire. Secretara lui Ken trebuie să nască. Lucrează până când el va găsi pe cineva s-o înlocuiască. Eu am spus că am experienţă în munca de birou şi, ei bine, am să stau pe lângă ea până la sfârşitul săptămânii, iar de luni preiau eu.

— O să lucrezi pentru tipul de la agenţie?

— Nu te încrunta. O să faci riduri.

Mă pleoştesc în scaun. Cizme-de-cowboy. O să aud în fiecare zi de Cizme-de-cowboy.

Mama îmi citeşte gândurile.

— E o slujbă, Cameron. Şi nu mi-a cerut referinţe.

Referinţele o omoară pe mama. Îi este teamă că dacă o companie îi verifică trecutul, cei de la fostul loc de muncă vor ştii unde lucrează, iar tata va afla. În plus, cine ar angaja o persoană care şi-a tot dat demisia pe nepusă masă?

— Atunci e grozav. Felicitări.

— Mersi.

Zâmbetul mamei se transformă într-o stare de surescitare.

— Nu vreau „să-ţi stric reputaţia”, dar oferta mea de a te duce cu maşina la şcoală rămâne valabilă. Pot să te las în drum spre serviciu şi să te iau după ora cinci, când vin spre casă. Ai avea timp să mergi la un club, să-ţi termini temele la bibliotecă.

La cinci? Dacă iau autobuzul după şcoală, asta înseamnă că voi fi aici singur – şi domnul Sinclair are o cheie. Dar dacă mă duce mama cu maşina, gaşca din autobuz va crede că mi-e frică de ei. Mi-i şi imaginez înconjurându-mă la vestiar: Hei, Cammy, te-ai speriat, Cammy? Unde-i mami, Cammy?

— Merg cu autobuzul.

Mestec şi înghit, dar nu simt niciun gust. Parcă sunt sub apă şi abia o aud pe mama când mă întreabă ce s-a întâmplat. Mă opresc din mâncat şi privesc absent în

farfurie. Mama mă întreabă din nou.

— Nu s-a întâmplat nimic. E în regulă. Minunat.

Mama înclină capul într-o parte.

— Cameron, nu-i adevărat. Îmi dau şi eu seama. Ce este?

Ridic din umeri.

— Nu poţi să faci nimic.

— Pot să ascult.

— Da, păi, n-am nimic de spus.

— E din cauza noii mele slujbe?

— Nu. Mă bucur pentru asta. Serios.

Stăm aşa câtva timp, fără să spunem nimic, apoi mama îmi ia farfuria şi-mi aduce un castron cu îngheţată ca desert.

— Nu te îngrijora, spune ea încet, va fi mai bine. Prima zi la o şcoală nouă este întotdeauna grea. Îmi aduc aminte când…

Mă retrag în gândurile mele în timp ce îmi povesteşte cum s-a simţit ea în copilărie, când bunicul şi bunica s-au mutat, şi cum o fată îi făcea viaţa amară, dar până la sfârşitul anului au devenit cele mai bune prietene. Cu povestea asta vrea să-mi arate că înţelege prin ce trec, dar nu-i aşa. Mă face doar să mă simt prost, pentru că se pare că eu nu ştiu ce simt. De asemenea – dragă mamă! – nu se compară o gaşcă întreagă, care poate să mă bată oricând are chef, cu o fată care a făcut mişto de puloverul tău.

În plus, eu nici măcar nu mă gândesc la şcoală. Mă gândesc la domnul Sinclair şi mă întreb dacă să-i spun mamei că el are o cheie şi a intrat singur în casă. Cu alte cuvinte, el ar putea să facă asta şi în toiul nopţii, când noi dormim. Mi-l şi imaginez stând la capătul patului meu şi uitându-se la mine.

Încetează, e o aiureală.

Oare? Şi dacă-i spun, ce? Mama o să se îngrozească, dar pe urmă o să zică: „Orice proprietar are o cheie şi *eu* i-am cerut să ia lucrurile de-acolo, aşa că e vina mea. Nu te îngrijora, am să discut eu cu el”. Şi domnul Sinclair îşi va cere scuze, iar mama se va purta ca şi când totul ar fi în regulă. Numai că n-o să fie. Domnul Sinclair va ştii că mi-e

frică şi el tot va avea cheia.

— …şi până la sfârşitul anului, Marcia şi cu mine eram cele mai bune prietene.

Mama se întinde peste masă şi îşi pune mâna peste a mea.

— Crede-mă, scumpule, lucrurile se vor îndrepta. Lucrurile *întotdeauna* se îndreaptă.

— Oh, da? zic eu trăgându-mi mâna atât de supărat că nici nu mai gândesc. Lucrurile *întotdeauna* se îndreaptă? Cum se întâmplă cu tata?

Mama se albeşte la faţă.

— Scuze. N-am vrut să spun asta.

Mama se ridică de la masă şi duce vasele la chiuvetă. Se sprijină de tejghea.

— Mamă, îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Nu-i nimic. Du-te şi fă-ţi temele.

— Mamă…

Ea ridică mâna, fără supărare, de parcă ar fi legată de o sfoară. Iar eu îmi dau seama că asta e: orice-aş spune, nu pot îndrepta lucrurile.

Şapte

Urc în dormitorul meu; este la capătul scărilor din camera de zi, lângă o baie mică şi dormitorul mare de deasupra bucătăriei. *Aceea* este camera pe care credea mama că am să mi-o aleg, şi aş fi ales-o dacă n-avea trapa din tavan. Este bătută în cuie şi acoperită cu vopsea. Când am văzut-o, am întrebat-o pe mama ce crede că este acolo.

— Podul casei.

— Da, dar ce-i în el?

Îmi imaginam un cadavru stafidit, pe jumătate ros de şoareci. Adică, de ce-ar sigila cineva o mansardă goală? În fine, ăsta este motivul pentru care n-am ales dormitorul mare. Dacă nu văd trapa, mi-e mai uşor să nu mă gândesc la ce se află dincolo.

Dormitorul pe care mi l-am ales are un birou din stejar, un scaun de lemn, o noptieră cu o veioză şi un pat cu schelet metalic. Salteaua este nouă, spre deosebire de tapetul pătat care se dezlipeşte pe la îmbinările din jurul ferestrei. De sub el se văd straturi de tapet mai vechi, unul imprimat cu nişte canari mici şi portocalii.

Fereastra de deasupra biroului este singurul lucru bun din camera mea. Când mă uit afară, văd hambarul cu lanurile de porumb dimprejur şi pădurea din depărtare. Noaptea, stelele şi felinarul casei luminează hambarul şi primul rând din lanul de porumb.

Încep să-mi fac tema. Însă nu peste mult timp mă uit pe fereastră, privind cum răsar stelele şi încercând să nu-mi amintesc de problemele mele. Mă întreb cine mai contemplă luna în clipa asta. Oare şi alţii se întreabă acelaşi lucru?

Cu coada ochiului zăresc ceva mişcându-se lângă hambar. Când mă uit, dispare. Stai. Se vede iar, lângă lanul de porumb. O mişcare, *ceva.*

Număr până la douăzeci. Nimic. Mă relaxez. Apoi – s-a mişcat cumva tulpina aceea? Sting lumina ca să nu se vadă de-afară în cameră.

Probabil că e doar vântul.

Sau domnul Sinclair. Sau Cody şi gaşca lui.

Nu te prosti. Dacă e ceva, atunci e un animal. Un coiot sau un câine.

Câinii. Trag perdeaua. Dacă nu mă uit afară, or să plece. Dar nu pot să nu fac asta. Arunc o privire pe furiş. Nimic. Ia stai. Lângă hambar. E cumva un băiat?

Clipesc. Băiatul a dispărut.

Mă uit cu atenţie la hambar. Lipseşte o scândură din peretele şurei. Cu cât privesc mai mult, cu atât sunt mai convins că şi băiatul se uită la mine din întuneric, de după gaura aceea. Pare să aibă vreo zece ani, pielea foarte palidă cu pistrui, şi poartă o căciulă Davy Crockett veche, cu o coadă de raton care îi atârnă la spate. Bunicul avea una. Mi-a arătat nişte fotografii cu el când era mic.

Nu te prosti. Hambarul este prea departe ca să vezi astfel de lucruri.

Figura dispare. Mă holbez în continuare până când văd dublu. Figura se vede din nou.

E prea ciudat. Închid ochii şi încerc să-mi limpezesc mintea, gândindu-mă la autobuzul şcolar şi la Benjie cu cerealele între dinţi. Când deschid iar ochii, totul este normal. Nicio figură. Nimic. Doar întuneric.

Şi aşa rămâne.

Trag perdelele, mă pregătesc de culcare şi mă strecor sub pătură. Nu-mi place că mă sperii singur. Întotdeauna e la fel şi întotdeauna e o prostie. Şi cu cât mă înfricoşez mai tare, cu atât vorbesc mai mult cu mine însumi, ceea ce e şi mai aiurea.

Şi chiar dacă era un băiat în hambar, de ce să-mi fie aşa teamă? Poate că şi lui îi place să exploreze locuri la fel cum îmi place mie. Totuşi, e ciudat că se află pe proprietatea noastră, mai ales la o oră atât de târzie. Mă întreb unde locuieşte.

Cine zice că locuieşte undeva? Cine zice că este real? Ce părinţi ar lăsa un copil atât de mic să umble noaptea haihui?

Mama bate la uşă.

— Cameron?

— Da?

— Pot să intru?

— Sigur.

Ştiu că vrea să mă îmbrăţişeze înainte de culcare, dar de când am împlinit doisprezece ani, i-am spus să nu mai facă asta, aşa că acum se mulţumeşte să stea în pragul uşii.

— Ştiu că n-ai vrut să spui asta. Ai avut o zi grea. Îmi pare rău că am exagerat.

Nu-mi place când se arată aşa înţelegătoare. Mă face să mă simt şi mai ticălos.

— Nu-i nimic, mamă, şi mie îmi pare foarte rău.

— Ştiu.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Noapte bună. Te iubesc.

Aş vrea să-i spun că şi eu o iubesc, dar nu pot, aşa că-i zic doar:

— Şi eu.

Mama închide uşa. Eu dau să sting veioza şi îmi revin în minte figura domnului Sinclair, câinii şi copilul pe care cred că l-am văzut în hambar. Oare ce-o fi acolo în întuneric, dând târcoale casei noastre în timp ce noi dormim? Oare *ce-ar putea* fi?

Las lumina aprinsă.

Opt

Joi este la fel ca miercuri. Urc în autobuz şi mă aşez mai în spate, în timp ce gaşca lui Cody latră la mine când trec pe culoarul dintre scaune. Câteva minute mai târziu, urcă Benjie şi autobuzul răsună de guiţături. Eu îi ofer un Tic Tac fiindcă îi miroase gura a ouă; el nu se prinde. La prânz, mă ascund în toaletă şi mă îngrijorez pentru toate. Apoi se termină cursurile şi merg iar cu autobuzul. Cobor la capătul aleii din faţa casei noastre.

Afară este frig şi înnorat. În bătaia vântului, lanurile de porumb par că şoptesc. Lovesc cu piciorul o piatră de pe alee. Pe lângă lanul de porumb, văd camioneta domnului Sinclair trasă în spatele casei. Probabil că strânge restul catrafuselor.

Nu prea am chef să fiu din nou singur cu el, aşa că mă strecor în lanul de porumb şi o iau printre rândurile de pe partea laterală a casei, de-a lungul curţii, până ajung la gardul de sârmă de lângă hambar. Eu sunt ascuns, dar văd bine dintre porumbi, ca un spion.

Uşa magaziei din spatele casei se deschide. Domnul Sinclair iese cu nişte cutii. Le duce în camionetă, le aruncă în benă şi intră iar în magazie.

Mătasea de porumb mă gâdilă la nas; frunzele se unduiesc în faţa mea. Trebuie să caut un loc de observaţie mai bun. Mă uit spre hambar. Gaura aceea unde mi s-a părut că l-am văzut pe puşti ar fi perfectă. Ţâşnesc din lanul de porumb, sar gardul şi fug repede spre hambar. În afară de câteva fante de lumină care pătrund printre crăpăturile dintre scânduri, înăuntru este întuneric. O scară deschisă din lemn urcă spre o platformă de ciment sprijinită pe podeaua murdară. Disting şi staulul vitelor.

Urc în şură, testând fiecare treaptă a scării să văd dacă este desprinsă sau şubredă. Nu-i nimic acolo, doar o găleată răsturnată şi păsările aliniate pe căpriori. Unde sunt păsări, sunt şi găinaţi. Cred că n-am să mă aşez pe jos.

Mă ghemuiesc lângă spărtură. Nici urmă de domnul Sinclair. Probabil că este tot înăuntru. Mă uit la fereastra dormitorului meu. Dacă perdelele ar fi date la o parte, aş putea vedea înăuntru. Îmi imaginez nişte hărţuitori stând aici la pândă, urmărindu-mă.

Perdelele se mişcă. În casă nu e nimeni în afară de domnul Sinclair. Ce caută în camera mea?

Domnul Sinclair iese din magazie cu două cutii de carton. E imposibil. Nu poate fi afară şi în camera mea în acelaşi timp. Atunci cine-i acolo? Domnul Sinclair pune cutiile în benă, urcă în camionetă şi porneşte motorul.

— Domnu' Sinclair! Aşteptaţi! Nu plecaţi. E cineva în camera mea.

Nu mă aude; porneşte spre alee. Cobor repede scara, alerg spre uşă. Prea târziu. A plecat. Ce fac eu acum? Scot telefonul mobil ca s-o sun pe mama.

Stai. Dacă îi spun că a intrat cineva în casă, ea va chema poliţia – şi dacă mă înşel? Poate că am văzut umbra unui nor trecând prin dreptul ferestrei.

Dar dacă nu mă înşel?

Linişteşte-te. M-am speriat degeaba. Cine să fie înăuntru? Dintr-o singură privire aruncată spre dărăpănătura asta, un hoţ şi-ar da seama că aici nu-i nimic de furat. Şi cine să intre într-o casă aflată în mijlocul pustietăţii?

Dacă nu este un oarecare? Dacă este tata? Ar fi putut să parcheze maşina la următoarea intersecţie şi să se întoarcă foarte bine pe jos.

Nu trebuie să mai gândesc ca mama.

De ce nu? Mereu apar ştiri despre indivizi care au înnebunit şi şi-au omorât familia.

Tata n-ar face una ca asta. Nu?

Încerc să mă gândesc la orice în afară de ultima noapte când am locuit împreună. N-are niciun rost.

Aveam opt ani. Era după masa de seară. Nu-mi amintesc cum a început, dar mama şi tata se certau iar. Faptul că se certau trebuia să fie secret. Erau multe secrete legate de tata. Cum ar fi acela că în timp ce mă învăţa să înot, m-a

ţinut cu capul sub apă până am crezut că o să mă înec.

— Amice, aşa se învaţă.

La această ultimă ceartă, tata a început să spargă lucruri.

— Nu în faţa lui Cameron, zicea mama.

Eu am fugit la etaj, ca întotdeauna, m-am ascuns sub pătură, mi-am băgat degetele în urechi şi m-am rugat să nu fac pipi pe mine, cum făceam când se certau; îmi era tare ruşine.

— Să nu-i spui tatălui, ziceam eu, iar mama mă lua în braţe şi-mi promitea că n-o să-i spună.

Oricum, ţipau atât de tare când se certau, că tot îi auzeam. Tata striga mereu aceleaşi lucruri:

— Cine e? Cum îl cheamă?

— Nu există niciun „el”. Nu există nimeni, îi răspundea mama.

— Mă crezi prost? E ăla de la farmacie, nu-i aşa? Nu mă minţi. Am văzut eu cum vă uitaţi unul la altul. Ştiu.

Şi ţipetele continuau. Eu cântam ca să nu-i mai aud, apoi a venit poliţia. Pe mine m-au dus la un adăpost, unde o femeie m-a condus într-o cameră şi mi-a dat un ursuleţ. Eram mult prea mare pentru o astfel de jucărie, dar nu-mi păsa.

— Unde e mama? am întrebat eu. Unde e tata?

Nu mi-au spus decât atât:

— Mama ta este bine.

Întotdeauna venea cineva în camera mea să vadă ce fac, până au sosit bunica şi bunicul a doua zi.

— Nu te îngrijora, mi-a spus bunica, noi te iubim. Totul va fi bine.

Au zis că mama avusese un accident şi era la spital, iar tata era plecat în interes de serviciu. Apoi m-au luat cu ei într-un apartament unde am stat o lună până când mama s-a făcut bine. Pe mine nu m-au lăsat s-o văd. Când întrebam de ce, pe bunica o podideau lacrimile şi ieşea din cameră.

— Când se întoarce tata? întrebam eu.

Iar când eram mai îndrăzneţ:

— De ce era poliţia acolo?

— Hai să nu ne mai gândim la asta, spunea bunicul. Hai să ne gândim la lucruri frumoase.

Dar noaptea, când ei credeau că eu dorm, o auzeam pe bunica spunând:

— E un monstru. Nu se poate să se mai întoarcă la el. Data viitoare ar putea s-o omoare.

Data viitoare. Au existat şi alte dăţi? Când? Atunci când mama stătea în pat cu luminile stinse? Zicea că o doare capul sau că are gripă. Tata mereu se purta frumos în zilele acelea. Venea acasă cu flori şi jucării, comanda pizza sau mâncare chinezească şi ne uitam împreună la televizor.

De-atunci nu l-am mai văzut niciodată pe tata decât în vizite sub supraveghere în centrul social. Îmi amintesc pereţii albaştri, farfuria cu fursecuri, camerele video şi asistentul social din colţ.

La început mi-a fost frică să-l văd. Am crezut că probabil există un motiv pentru care nu puteam fi singuri, dar el era întotdeauna drăguţ şi când mă îndepărtam de el, se schimonosea la faţă fiindcă îi venea să plângă, iar eu mă simţeam jalnic. Îmi aduc aminte când în cele din urmă l-am lăsat să mă ia pe genunchi. M-a înconjurat cu braţul şi eu am plâns pe umărul lui, fără să-mi pese că mă vede cineva.

Tata mă legăna.

— Linişteşte-te, amice. Nu-ţi fie frică. Uneori, oamenii spun lucruri neadevărate despre alţi oameni. Dar să ştii şi tu, eu vă iubesc pe tine şi pe mama ta şi niciodată nu v-aş face rău niciunuia dintre voi.

— Dar în noaptea aceea?

— Câteodată, mama ta făcea lucruri pe ascuns şi ne înfuriam unul pe altul. În noaptea aceea, ea a fost atât de furioasă că a urcat scările în mare grabă, s-a împiedicat şi a căzut. S-a rănit pentru că a fost un accident, crede-mă.

— Atunci de ce nu stăm împreună?

Tata a devenit foarte tăcut.

— Bunicii tăi nu mă plac. Spun tot felul de lucruri, nu-i aşa, amice? Ştii cum oamenii îi influenţează pe alţii?

Am clătinat din cap.

El mi-a ciufulit părul.

— Şi încă ceva. Din noaptea aceea n-am mai băut. Niciun pahar. Poţi să-i spui mamei tale. Poate că ea n-o să mă creadă, dar este adevărat.

Îmi amintesc ultima întâlnire cu tata, înainte ca mama şi cu mine să începem să fugim de el. Tata avea o privire ciudată. A aşteptat până când asistentul social s-a întors cu spatele. Apoi mi-a strecurat o fotografie cu mine şi cu el la plajă.

— Să n-o vadă nimeni, a şoptit el. Mama ta ţi-ar lua-o. Ea nu vrea să te mai gândeşti la cum ne-am distrat noi. Dar tu şi cu mine nu vom uita, nu-i aşa, amice?

— Desigur.

— Sst. Noua mea adresă şi numărul meu de mobil sunt scrise pe spate. Rămâne secretul nostru? Juri pe roşu?

Am clătinat din cap şi am strecurat fotografia în buzunar. Eram speriat că o ascund, dar tata avea dreptate, mama s-ar înfuria dacă ar vedea-o. Când am ajuns acasă, am pus-o în spatele fotografiei cu mine, mama şi bunicii mei, pe care o ţin pe noptieră.

Chestia e că de-atunci nu m-am mai uitat la fotografie. Mi-e teamă că dacă am s-o scot, am să văd numărul de mobil al tatei şi am să simt nevoia copleşitoare de a-l suna. Şi nu pot. În niciun caz. M-am gândit să o arunc, să nu mai fiu tentat, dar nici asta nu pot; dacă voi dori într-o bună zi să-mi aduc aminte cum arăta? Aşa că o ţin aici, lângă pat, fotografia mea secretă: tata, ascuns vederii, dar mereu în mintea mea, ca şi în viaţa mea.

După ce mi-a pus fotografia în buzunar, tata m-a îmbrăţişat pentru ultima oară.

— Te iubesc. O iubesc şi pe mama ta. Dacă n-aş iubi-o atât de mult, ce a făcut ea nu m-ar fi înfuriat atât de tare. Crede-mă: sunt lucruri pe care o să le afli când vei fi mai mare.

Exact aşa zice şi mama:

— Sunt lucruri pe care o să le afli când vei fi mai mare. Ei, ştii ce? Nu pot să aştept până voi fi mai mare.

Trebuie să le ştiu *acum.*

Nouă

Mă uit prin gaura din peretele hambarului şi privesc spre casă. Tata n-avea cum să ne urmărească până aici.

Nu zău! Când noi am fugit, poate că el era parcat după colţ. Sau poate a angajat un detectiv. Sau a ascuns un dispozitiv de localizare prin GPS sub maşina mamei la mall sau la serviciu.

Nu, mă sperii degeaba. Tata este departe, singur, şi-mi duce dorul, habar n-are unde sunt. Poate. Nu-mi rămâne decât să intru şi să dovedesc că aşa e.

Nu te prosti. Îţi aduci aminte de filmele alea în care bona auzea un zgomot în pod şi se ducea să vadă ce e? Toţi zic mereu: „E o prostie, cine ar face una ca asta?”

Acum e altceva. Dacă nu-i nimeni acolo, nu vreau s-o sperii pe mama degeaba. Şi dacă *este* tata, *atunci* pot s-o avertizez pe mama. La urma urmei, am un telefon mobil. Ca să nu mai spun că eu nu sunt în pericol; el nu mi-a făcut niciodată nimic.

Ba mi-a făcut.

Practic nu mare lucru şi poate c-am visat. În orice caz, trebuie s-o fac. Pentru mama.

Pornesc spre casă, cu privirea înainte, cu spatele drept, ca şi cum nu mi-ar fi teamă de nimic. Deschid uşa din spate şi intru în casă.

— Alo, strig eu foarte tare. E cineva aici?

Linişte.

— Dacă e cineva, să ştii că eu locuiesc aici, s-a-nţeles? Acum am să merg prin casă. Dacă eşti hoţ sau altceva, să ştii că am să urc pe scara din sufragerie, aşa că tu poţi să cobori din camera mare şi să fugi prin bucătărie, iar eu nici măcar n-am să te văd. Bine?

Minunat. Zici că sunt un nătărău.

Din bucătărie, trec prin baia de la parter şi intru în camera mamei. Mă uit sub pat – nimeni – şi în dulap – nimeni. Bag capul în camera de zi – nimeni – şi rămân în capătul scării.

— E ultima ta şansă, strig eu. Dacă nu pleci acum, mama trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, iar eu am un telefon mobil, aşa că mai bine să nu încerci să faci ceva. Vorbesc serios. Bine? Să nu spui că nu te-am avertizat. Vezi că vin!

Urc scările, mă uit în baia mică – nimeni – şi inspectez dormitorul meu – nimeni. Mă opresc la uşa dormitorului mare de deasupra bucătăriei, apoi o deschid repede. În cameră nu-i nimeni; trapa spre mansardă este sigilată ca de obicei. Singurul loc unde n-am căutat este subsolul.

Revin în bucătărie. Uşa la subsol este deschisă. Era deschisă când am intrat? Nu-mi aduc aminte. Dar, stai, cine ar lăsa uşa deschisă dacă ar vrea să se ascundă?

Singurul mod de a afla este să cobor la subsol.

Iau o lanternă din sertarul cu scule din dreapta chiuvetei. Nu-i cine ştie ce armă, dar tot e ceva în caz că sunt atacat. Şi nici nu trebuie să-mi fac griji că se stinge lumina din plafon ca în filmele alea.

Aprind lanterna.

— Tată? Tată, eşti acolo? Dacă eşti, spune-mi, te rog, fiindcă mă sperii. Şi fiindcă vreau să te văd. Mi-a fost dor de tine.

Linişte.

Îmi aduc aminte când aveam doi sau trei ani; tata m-a dus într-un loc pustiu, parcă într-o pădure. Nu era nimeni acolo, iar el s-a ascuns după un copac. Am crezut că m-a părăsit, că m-a lăsat singur. Nu ştiam ce să fac. Am plâns cu disperare. Tata mă urmărea în tot acest timp. Lui i se părea amuzant.

Casa scărilor seamănă mai mult ca niciodată cu un cavou. Încerc să rămân calm, numărând până la zece de câteva ori. Până să-mi dau seama, am şi ajuns jos.

Locul a fost curăţat, n-a mai rămas decât cazanul de încălzire. După ce am să-i dau un ocol, am să ştiu că totul e în regulă. Mă aplec foarte repede pe sub ţevi, aşa încât, dacă se ascunde cineva acolo, să nu aibă timp să treacă pe partea cealaltă şi să mă prindă din spate.

Nu-i nimeni.

Dar în camera de cărbuni?

Mă uit la uşa mică.

— Tată?

Linişte.

Aprind lanterna, deschid uşa şi mă dau repede înapoi, de parcă m-aş aştepta să sară ceva dinăuntru. Nu sare nimic. Luminez încăperea. E goală, doar câţiva cărbuni au rămas prin colţuri. Misiune îndeplinită. Casa e în siguranţă. Armata fantomă a fost distrusă.

Chiar când să închid uşa, văd ceva scrijelit pe peretele din stânga. Mă aplec să mă uit mai bine. Sunt trei grupuri de patru linii scurte tăiate de o a cincea, plus încă două linii.

A fost cineva închis aici şi număra zilele?

Mă şterg pe frunte cu dosul mâinii. Luminez cu lanterna o mapă din carton prăfuită, rezemată de peretele interior, în stânga uşii. Nu-i de mirare că n-am văzut-o înainte. Cine s-o vadă? Poate c-a fost ascunsă aici dintotdeauna.

O ridic; miroase a mucegai. Un fior rece mă străbate prin tot corpul. Îmi imaginez nişte degete cadaverice strângându-mă de încheietura mâinii. Fug sus, în bucătărie, şi din nou totul este bine – doar mâinile îmi sunt murdare de funingine de pe mapa din carton. Cum vede cea mai mică urmă de murdărie pe pantofii mei, mama înnebuneşte: „Laşi urme de *noroi* prin *toată* casa!” Dacă împrăştii pe-aici praf de cărbuni, am încurcat-o.

Pun mapa într-o pungă de plastic de sub chiuvetă şi mă spăl pe mâini. Apoi iau câteva şerveţele de hârtie şi duc punga în camera mea. După ce acopăr biroul cu şerveţele, deschid mapa şi scot hârtiile. Sunt mai multe desene făcute de un copil, nişte cioturi de creioane colorate şi o fotografie alb-negru de la o nuntă, într-o ramă de carton.

Mireasa şi mirele au nişte ochii ciudaţi, inexpresivi. Pe spate apare următorul text, scris cu litere elegante:

Domnul şi doamna Frank McTavish. Dumnezeu să-i binecuvânteze şi să-i ţină sănătoşi. Dumnezeu să fie binevoitor cu ei. Dumnezeu să-şi întoarcă faţa Lui

luminoasă către ei şi să le aducă pace.

1 august 1948

Altcineva a pus o săgeată lângă „Doamna Frank McTavish” şi a scris „Evelyn, născută Cartwright”.

Dedesubt, un copil a scris cu litere de tipar „mama şi tata”. Probabil că el este băiatul care a făcut desenele şi ale cărui lucruri erau la subsol. El şi-a scris numele în colţul din dreapta jos pe toate picturile: „Jacky”. Înseamnă că el este Jacky McTavish.

Desenele de deasupra îi înfăţişează pe Jacky şi pe părinţii lui la fermă. Tatăl lui este uriaş – mai înalt chiar şi decât hambarul. Are ochi negri imenşi, fără partea albă, şi o gură cu dinţi galbeni. Aproape întotdeauna apare cu o furcă în mână, un ciocan sau o coasă. Jacky şi mama lui sunt mult mai mici şi aproape mereu mai deoparte, ţinându-se de mână. Ochii ei sunt nişte cercuri goale; uneori ea nu are gură.

Însă mie mi se face pielea de găină când văd imaginile cu Jacky. El poartă o căciulă Davy Crockett.

El e copilul pe care l-am văzut în hambar noaptea trecută.

Nu. N-a fost niciun copil în hambar noaptea trecută. Dacă a fost, eu mi-am imaginat căciula aceea. Era prea întuneric ca să văd.

Serios?

Serios. În orice caz, dacă noaptea trecută a intrat pe proprietatea noastră un copil cu o căciulă David Crochett pe cap, nu era acest copil. Acesta ar fi bătrân acum.

Mă concentrez pe desene. Printre imaginile cu familia sunt amestecate câteva desene cu doi băieţi care se caţără în copaci şi se joacă pe nişte bolovani în mijlocul unei poieniţe. Pun pariu că sunt în pădurea din spatele câmpului. Pe Jacky îl recunosc după căciulă, dar cine este celălalt?

Domnul Sinclair?

Ar fi logic, el locuia la ferma învecinată.

Dar dacă domnul Sinclair se juca cu Jacky, de ce nu vrea

să vorbească despre el?

Întrebări, mereu întrebări. Dacă nu am grijă, o să ajung paranoic precum mama.

Mă uit prin restul teancului de desene. Mama lui Jacky a dispărut; însă tatăl lui Jacky tot mai apare. În unele desene, îi ies fulgere din cap, ca în benzile desenate unde răufăcătorul mânios se dezlănţuie. În altele, îl ţine pe Jacky deasupra capului cu o mână ca pe o păpuşă. Jacky stă cu braţele în aer. Nu-mi dau seama dacă face cu mâna sau cere ajutor.

În sfârşit, ajung la desenele de la fundul teancului. Acestea sunt altfel. Nişte mâzgălituri cu mov, negru şi roşu, unele peste altele.

Mă uit la ele îndelung. Cu cât mă uit mai mult, cu atât văd mai bine formele care devin şi mai clare. Cozi. Dinţi. Bălţi de sânge.

Îmi stă inima în loc. Câini. E o haită de câini sălbatici care sfâşie ceva.

Zece

Mama vine acasă cu mâncare de la KFC. În timpul mesei o întreb cum a mers treaba la biroul lui C.C. şi încerc din răsputeri să rămân interesat. Dar tot timpul mă gândesc la desenele lui Jacky.

Câinii. Ce s-a întâmplat cu ei? De ce a întrebat Cody dacă am auzit nişte câini noaptea? Nu se poate să se fi referit la *aceia,* nu? Desenele sunt de-acum cincizeci de ani.

Dar Jacky? De ce n-a mai desenat-o pe mama lui? S-a întâmplat ceva cu ea? Şi de ce l-a desenat pe tatăl lui cu furca sau cu ciocanul în mână, şi cu acei ochi? Mă gândesc cum îl ţinea pe Jacky în sus, cu o singură mână – şi deodată îmi aduc aminte că tata mă învârtea aşa când eram mic. Mama ţipa la el să mă lase jos. Pe urmă eram pe balcon: tata mă ţinea de un picior, atârnat peste balustradă. „Taci din gură. Vrei să-l vezi cum zboară?”

După cină mă duc în camera mea şi mă uit din nou la desene. Încep să văd braţe, picioare şi capete de-a valma în mâzgăliturile din jurul câinilor. Mă bag în pat şi sting lumina.

Într-un târziu, adorm…

Sunt în lanul de porumb, e noapte şi fug. Câinii mă urmăresc. Aleargă mâncând pământul. Se aud numai lătrături. Se apropie. Eu cad, mă ridic şi cad din nou. Tulpinile de porumb foşnesc în urma mea. Or să mă prindă. Ajutor!

— Nu-ţi fac niciun rău. N-o să-i las eu, zice un băiat. Dar unde e?

Clipesc şi văd că sunt în patul din camera mea, în întuneric. Sunt transpirat. Inima îmi bate cu putere.

E ceva în cameră. Cineva.

— Mamă?

Linişte. Încerc să mă mişc. Nu pot.

— Cine-i acolo?

Sunt eu. Jacky.

N-am auzit asta. Sunt doar eu care vorbesc cu mine însumi.

Nu-ţi fie teamă.

— Nu mi-e teamă. Eşti o voce în mintea mea. Atâta tot.

Nu. Sunt Jacky. Mă bucur că eşti aici. Sunt singur de când au plecat mama şi tata.

— Încetează. Lasă-mă în pace. Eu sunt Cameron. Cameron Weaver. Oricine ai fi, tu nu exişti.

— De ce te porţi aşa?

Vocea lui Jacky nu mai este în minte mea. Se aude în cameră.

Mă panichez.

— Încă visez. Asta e. Am visat că m-am trezit dintr-un coşmar, doar că am intrat într-un alt coşmar, acesta. Acum am să mă trezesc de-adevăratelea.

— Despre ce vorbeşti?

— Trezeşte-te! strig eu. Trezeşte-te!

— Nu striga, spune Jacky. Ai s-o îngrijorezi pe mama ta.

Oh, nu – sunt tot aici – nu ştiu unde. Cum să fac să mă trezesc?

— Credeam că o să-ţi placă de mine. Credeam că vom fi prieteni.

— Ajutor!

— Nu-ţi place de mine?

— Trezeşte-te! Ajutor!

Încerc să ajung la veioza de pe noptieră, dar mă încurc în aşternuturi, înfăşurat ca o mumie.

— Trezeşte-te! Ajutor!

Mama aprinde lumina.

— Cameron?

Nu pot să spun nimic. Gâfâi, mi-e frig, clocotesc. Mă uit spre birou. Nu-i nimic acolo. Mă uit spre dulap. Este închis. O fi înăuntru? Nu – nu-i nimic acolo. Am visat, atâta tot. Dar dacă am visat, de ce nu mă simt ca şi cum m-aş trezi?

Mama se aşază pe marginea patului.

— Eşti ud leoarcă.

Îmi pune mâna pe frunte.

— Ai febră. Mă duc să-ţi aduc ceva.

— Nu. Nu te duce.

— Totu-i în regulă.

— Ba nu e.

— O să fie bine, spune ea, dându-mi părul de pe frunte. Mă întorc imediat.

— Mamă…

Mama deschide uşa dulapului.

— Nu-i nimic în dulap, spune ea cu blândeţe. Nici sub pat nu-i nimic.

— Pricep asta. Nu sunt copil mic.

— Ştiu, zice mama întorcându-se la patul meu. Cameron, spaimele astea ale tale nu sunt din vina ta. Ci din cauza tatălui tău. De fiecare dată când ne mutăm, coşmarurile revin. Dar apoi dispar. Întotdeauna dispar. Vor dispărea şi de data asta. O să vezi.

Mă sărută pe frunte şi se duce spre baie.

Mama are dreptate. De fiecare dată când ne mutăm, aşa se întâmplă la început. Apar coşmarurile, dar cel mai rău este că niciodată nu seamănă cu nişte coşmaruri; pare ceva real. Văd ceva, cum ar fi lucrurile unui copil în subsol, încep să-mi imaginez diverse chestii şi gata fantasmagoria.

Mama revine într-un minut, îmi pune termometrul în gură şi mă tamponează pe faţă cu un prosop înmuiat în apă rece. Îmi verifică temperatura.

— Exact cum m-aşteptam, ai febră.

Îmi dă o pastilă, mă înfofoleşte în halat şi într-o pătură până îmi schimbă cearşaful. Aş ajuta-o, dar tremur prea tare.

— Gata, acum, spune mama. Treci înapoi în pat.

Mă înveleşte până sub bărbie.

— Mâine rămâi acasă, nu te duci la şcoală.

Cum? Să stau aici singur toată ziua? Cu Sinclair alături şi coşmaruri de câte ori închid ochii?

Mama parcă îmi citeşte gândurile.

— Nu te îngrijora. Am să rămân şi eu acasă. Am să-i spun lui Ken că eşti bolnav.

— Nu, că mă faci de ruşine. Am să mă descurc!
— Eşti sigur?
— Bineînţeles că sunt sigur.
Nu sunt.
Ea mă priveşte cu atenţie.
— În regulă, atunci. Dar fă-mi o favoare: fără jocuri cu zombi. Nu-ţi fac bine.

Unsprezece

Vineri mă trezesc posomorât precum cerul de-afară. Mama îmi aduce terci de ovăz şi pâine prăjită pe o tavă, iar pentru prânz îmi lasă un şendviş şi un măr plus o cană cu apă. Se poartă foarte frumos cu mine când sunt bolnav:

— Să mă suni dacă e vreo problemă. Mă întorc cel târziu pe la cinci.

E plictisitor să fii bolnav. Întotdeauna mă gândesc că o să mă distrez uitându-mă la televizor şi jucând jocuri video, dar după vreo două ore îmi vine chef să fac ceva. Uneori mă furişez afară, dar nu azi. Nu-mi este greaţă, dar de câte ori mă mişc, mă ia cu frisoane.

După micul dejun îmi iau tableta şi mă uit pe Facebook să văd ce mai fac vechii mei prieteni. Sunt extrem de prudent: când am fugit prima dată, mama mi-a spus despre setările de confidenţialitate. Zicea că ea nu vrea să-mi fac un cont de FB, dar ştia că mai devreme sau mai târziu tot îmi voi face unul şi ceea ce-mi spunea ea semăna cu ce-i spuneau ei bunica şi bunicul despre contracepţie: „Trebuie să ştii cum să te protejezi ca să fii pregătită când va veni vremea.” Cred că nu eram atent pentru că m-a apucat de umeri.

— Este important, Cameron. Dacă nu eşti atent, tatăl tău ar putea ajunge în contul tău, ar afla unde suntem şi ne poate omorî. Înţelegi?

Când am împlinit zece ani, am minţit în legătură cu vârsta mea şi mi-am făcut cont, folosind pentru profil un nume fals şi fotografia unui mutant dintr-un film SF. Am avut grijă ca nimeni să nu vadă pagina mea în afară de prietenii acceptaţi de mine, apoi i-am căutat pe copiii cu care mă jucam. Câţiva aveau conturi false ca mine, câţiva erau supravegheaţi de părinţi. Le-am trimis un mesaj în care explicam de ce am plecat şi le-am spus să-mi zică „Rob Booker” online. Pentru că aveam un nume fals, credeam că pot vorbi despre orice.

Dar Cineva – adică tata – a intrat pe fir. A creat un cont

fals pe numele „Cameron Weaver” şi a trimis cereri de prietenie copiilor cu care ştia că mă jucasem. Tommy Gee, idiotul, a acceptat cererea şi i-a trimis mesajul: „Îţi foloseşti din nou numele real, „Rob”? Şi „Cameron Weaver” a spus: „Da LOL.” Tommy a întrebat: „Te-ai întors din Wellington?” Când am aflat, i-am zis mamei şi iar a trebuit să fugim.

O perioadă de timp, prietenii au postat în Cronologie: „Succes, Rob” şi mesajele s-au adunat în Inboxul meu, dar eram prea speriat ca să le răspund, mai puţin lui Tommy, căruia i-am scris că mi-a distrus viaţa.

I-am promis mamei că niciodată n-am să mai intru pe Facebook. Şi nici n-am mai intrat decât ca să văd ce mai fac vechii mei prieteni. De exemplu, Tony este în echipa de fotbal la juniori, ceea ce este culmea, fiindcă el era mai mic decât toţi. Şi Laurie, care era „prietena mea” pentru că odată ne-am ţinut de mână o secundă, se întâlneşte cu un tip de care n-am auzit. Niciunul nu-şi mai aminteşte de mine. Poate că le este frică să nu-mi facă iar necazuri. Sau poate că-şi văd de viaţa lor. În orice caz, e naşpa. Parcă n-aş exista. Parcă aş fi o fantomă.

De aceea nu intru prea des. În plus, faptul că le citesc impresiile mă face să mă simt ca un obsedat care-i urmăreşte şi asta mă duce cu gândul la tata. Încep să semăn cu el? Ar trebui să nu mă mai uit niciodată. Oricum, cine are nevoie de prieteni? Îmi aduc aminte când mama mi-a spus că n-o să ne mai întoarcem acasă niciodată.

— Dar cum rămâne cu Tommy şi Tony? am întrebat eu plângând.

— O să-ţi faci alţi prieteni, mi-a spus mama.

Adevărat. Numai că de fiecare dată când îmi fac alţi prieteni, iar ne mutăm şi eu sufăr din ce în ce mai mult. E mai bine să nu am prieteni. Dacă simt nevoia să vorbesc cu cineva, să vorbesc cu mine. Măcar la asta mă pricep.

Pun tableta pe modul *sleep,* închid ochii şi plutesc în starea aceea în care sunt conştient că visez, dar ştiu că este zi şi sunt în siguranţă, în camera mea. De aceea nu-mi este teamă când aud vocea lui Jacky spunându-mi în

şoaptă:

— Îmi pare rău că te-am speriat astă-noapte.

Are o voce tare gingaşă.

— Nu-i nimic.

Nu-mi dau seama dacă spun chestia asta sau dacă doar o gândesc.

— Nu-i amuzant să fii singur.

— Nu-i amuzant deloc.

— Eu sunt singur de când a plecat tata.

Mi-l imaginez stând cu picioarele încrucişate la biroul meu. Seamănă cu acel copil pe care l-am văzut în hambar, foarte mic şi palid, cu pistrui pe nas. Are şi căciula cu coadă de raton şi haine ca în filmele vechi.

Clipesc. Atunci când deschid ochii, Jacky a dispărut, dar când îi închid, apare din nou. Înseamnă că picotesc. E bine. Mă cufund din nou în starea mea de plutire. Jacky se joacă cu coada căciulii.

— Unde s-a dus tatăl tău? îl întreb eu, pe jumătate plictisit.

Jacky îşi priveşte pantofii.

— Nu ştiu. Era cu câinii. Dar tatăl *tău* unde este?

— Probabil că a rămas acasă, unde l-am lăsat.

Jacky se încruntă.

— A plâns când ai plecat?

— Poate. Nu ştiu.

— Tata nu plângea niciodată.

— De ce îi spui „tata”? De ce nu „tăticul”?

— De-aia. El este Tata şi-atât. Pui nişte întrebări aiurea, zice el strâmbând din nas. Cameron… mama ta are un prieten?

— Are o mulţime de prieteni. *Avea* o mulţime de prieteni.

— Eu nu mă refer la un *amic.* Ci la un *prieten.*

— Un prieten bărbat?

Jacky încuviinţează din cap.

Îmi amintesc de certurile mamei cu tata şi de ceea ce zicea el.

— Nu ştiu. Nu cred.

Şi n-am niciun chef să mă gândesc la treaba asta.

— A mea are, şopteşte Jacky. Tata zicea că mama ar fi rămas cu noi dacă n-ar fi fost el. După ce a plecat ea, el şi-a luat câinii. Ca să-i ţină la distanţă pe oamenii răi, oamenii care voiau să mă ia pe mine.

— Câinii din desenele tale?

— Sunt peste tot. Chiar şi atunci când nu-i vezi. Dacă nu eşti atent, intră în casă.

Mă ridic în capul oaselor, treaz de-a binelea. Se simte un curent de aer dinspre geam. Trag pătura în jurul meu şi privesc afară. Pe cer plutesc nori. Aud urlete de câini în bătaia vântului. Mai exact: Aud un zgomot *asemănător* cu urletele unor câini în bătaia vântului. Pentru că *nu există* niciun câine, doar închipuirile mele. Câinii lui Jacky au murit demult. Iar adevăratul Jacky nu mai e copil acum; are vârsta domnului Sinclair.

Dacă mai trăieşte.

De ce n-ar trăi?

Oamenii mor. Poate că Jacky e o fantomă.

Revino la realitate.

Uite ce e, dacă Jacky ar fi murit când era copil, ar arăta aşa cum l-am văzut eu: mic, palid, cu hainele din vremurile de altădată şi căciula aceea caraghioasă. Corect?

Greşit. Eu nu ştiu cum arăta Jacky. L-am văzut doar în desenele acelea făcute cu creioane colorate.

Dacă nu cumva am văzut fantoma lui.

Nu te mai gândi la asta.

Foarte bine. Acum nu mă mai gândesc. Dar…

Iau tableta şi încep să joc Atacul Zombilor. Jacky, o fantomă? Asta-i o tâmpenie mai mare decât dacă mi-aş imagina nişte obsedaţi care adună tot felul de obiecte în subsol sau pe tata în camera mea.

Ecranul se umple de morţi care merg. Sar de prin guri de canal, apar de pe alei mai repede decât mânuiesc eu aruncătorul de flăcări. Pierd trei vieţi în două minute şi sunt nevoit s-o iau de la capăt. În jocul următor mă duc la ferma abandonată, dar uit de un zombi ascuns în congelator şi de alţii după canapea. Ce tot am? De obicei

sunt bun la jocul ăsta.

Pun tableta jos. Jacky n-are cum să fie fantomă. Nici măcar nu arată bolnav.

Dacă a avut un accident? A căzut prin gaura aceea din hambar şi şi-a frânt gâtul.

Atunci ar trebui să-l văd cu capul sucit la spate.

Sau a fost călcat de combina pentru recoltat porumb.

Ar fi plin de găuri.

Sau l-au omorât câinii.

Ar avea numai urme de muşcături.

Bine, atunci. Dar dacă a fost omorât?

Omorât?

Da. Dacă l-a omorât tatăl lui? Nici nu-i greu de imaginat. Ai uitat de desene? Ciocanul, furca, felul cum îl ţinea tatăl lui?

Nu. Jacky din visul meu zicea că tatăl lui a plecat. Asta înseamnă că era în viaţă când acesta l-a părăsit.

Nu şi dacă a fost omorât. El l-a văzut pe tatăl lui plecând, dar fantoma lui a rămas.

Mai bine tac, altfel am s-o iau razna.

Dacă deja am luat-o razna?

Doisprezece

Mama zice că modul cel mai bun de a-ţi păstra calmul este să fii pregătit şi cel mai bun mod de a fi pregătit este să cunoşti faptele: îmi petrec restul zilei căutând pe Google.

„Wolf Hollow + câini” dă o mulţime de rezultate, dar majoritatea sunt pentru veterinari sau căţei de vânzare. Cuvintele „Wolf Hollow + crimă” mă trimit la nişte articole despre un cuplu din localitate care a fost omorât în timpul vacanţei în Mexic, în 2005. Încerc mai multe combinaţii care includ alte cuvinte de căutare, cum ar fi „McTavish”, „Sinclair” şi „1960”. Nu găsesc nimic neobişnuit. Ce uşurare.

Până se întoarce mama acasă, m-am liniştit. Aşa se întâmplă mereu. Mă agit pentru un fleac, apoi din senin tensiunea dispare, iar eu redevin calm până când mă gândesc la altceva şi din nou tensiunea începe să se acumuleze. De obicei, asta se întâmplă instantaneu, ca acum, când cobor scările ca să merg la masă.

Nu contează dacă o căutare pe Google nu a dat rezultate. Ziarele din oraşele mari pun articolele online, dar cele din oraşele mici? Poate doar materiale recente, dar cele vechi probabil că sunt stocate undeva.

Ca să nu mă mai obsedeze gândul ăsta, nu-mi rămâne decât să ştiu sigur ce s-a întâmplat cu Jacky. Dar cum? Mă şi văd ducându-mă la doamna de la biroul de informaţii al ziarului local *Weekly Bugle:*

Eu: Bună ziua. Ziarul dumneavoastră a publicat vreodată un articol despre un copil care a fost omorât la ferma unde locuiesc eu?

Recepţionera: Despre o crimă? Când?

Eu: Nu ştiu. Posibil acum o jumătate de secol.

Recepţionera (dând ochii peste cap): Ai putea să fii mai exact?

Eu: Nu prea.

Recepţionera: Cine a fost omorât?

Eu: Un copil pe nume Jacky McTavish, dar nu sunt sigur că a fost omorât.

Recepţionera: (luându-şi ochii din tavan): Dacă am înţeles eu bine – tu vrei ca ziarul nostru să răscolească prin toate articolele care au fost publicate în ultima jumătate de secol despre o crimă care poate s-a petrecut sau nu?

Eu: Da, vă rog.

Recepţionera: Dacă îmi dai voie să întreb, de ce crezi tu că a avut loc o crimă?

Eu: Pentru că aşa se explică apariţia fantomei.

Recepţionera: Fantomă?

Eu: Da, am văzut o fantomă. Sau poate că am visat. Şi, apropo, aţi putea să verificaţi şi publicarea unor articole despre nişte câini sălbatici?

Recepţionera: Tinere, mama ta ştie că eşti aici?

Mă aşez la masă. Mama a făcut omletă, cu piure de cartofi şi mazăre alături.

— Arăţi mult mai bine, spune ea.

— Mersi. Mă şi simt mai bine.

N-am chef să mănânc, dar nu vreau ca mama să creadă că sunt în continuare bolnav şi să mă ţină acasă, să-mi fie frică iar, aşa că iau o gură de mâncare. Deodată îmi vine o idee despre cum aş putea să aflu despre crimă!

— Mamă, zic eu, cei de la agenţia imobiliară cunosc fermele de aici? Adică cine le-a cumpărat şi cine le-a vândut de la bun început?

— Nu, dar e uşor de aflat. Registrele de proprietăţi se găsesc la cadastru, lângă primărie.

— Bun. Scrie în ele şi dacă ar fi ceva în neregulă cu o fermă?

— Nu ştiu sigur. Dacă sunt termite, adică? Sau dacă au izolaţie de azbest?

— Dar alte lucruri?

— Cum ar fi?

Mă joc cu furculiţa prin piureul de cartofi.

— Oh, alte lucruri. Cum ar fi, să zicem, dacă cineva a fost omorât?

Mama mă priveşte cu atenţie.

— Nu ştiu. Nu sunt agent imobiliar. *S-ar putea.*

— Minunat. Pot să te rog ceva? Mâine, dacă ai timp, ai putea să verifici dacă s-a întâmplat ceva neobişnuit pe proprietatea asta?

Mama mestecă gânditoare.

— De ce?

— Pentru că oamenii de la cadastru nu vor să fie deranjaţi de un copil.

— Cameron, iar ţi-a luat foc imaginaţia?

— Nu.

Aş vrea s-o las aşa, dar mama nu-i naivă.

— Este pentru un proiect la istorie. Profesorul vrea să ne documentăm despre un eveniment local şi să scriem despre ce semnificaţie are pentru noi. Pentru că eu sunt nou, el a zis că aş putea să scriu despre ce m-a adus aici.

Ea pune cuţitul şi furculiţa jos, alarmată.

— Nu te îngrijora, zic eu repede, ştiam că n-o să-ţi placă povestea asta cu tata. Aşa că m-am gândit să scriu despre istoria fermei. I-am spus profesorului că aceasta înseamnă ceva pentru mine deoarece, locuind aici, de-acum înainte fac parte din istoria ei. Cum ar fi, sunt următorul capitol din existenţa ei.

Mama zâmbeşte.

— Pun pariu că i-a plăcut chestia asta.

— Îhî, zic eu, clătinând din cap cu un aer foarte serios, de parcă aş urmări să împuşc un zece. Şi m-am gândit că dacă aş găsi ceva palpitant, de exemplu o crimă sau o sinucidere, eseul meu ar fi mult mai interesant. Ştiu că probabil nu există aşa ceva, dar totodată sper.

Mama pare amuzată.

— Bine, să văd ce pot să aflu. Poate nu mâine, dar cu siguranţă în următoarele zile. Să nu fii dezamăgit când totul revine la normal.

Nu-mi place să umblu cu şmecherii, dar trebuie să recunosc că mă pricep destul de bine. Îmi umplu gura cu

piure de cartofi.

— Şi să nu te-aştepţi să-ţi fac eu tema, adaugă ea. Dacă îţi aflu numele persoanelor care au deţinut ferma, datele când a fost cumpărată şi vândută, sau dacă s-a întâmplat ceva neobişnuit – o crimă sau o sinucidere – trebuie să-mi promiţi că mai departe te vei documenta singur. Stai de vorbă cu domnul Sinclair. Sunt convinsă că el ştie multe lucruri despre ce s-a întâmplat pe-aici.

Piureul de cartofi îmi rămâne în gât.

— Şi dacă nu vrea să-mi spună?

— Nu te prosti. Ce-ar avea de ascuns?

Oh, poate nişte lucruri despre o crimă.

— Cine ştie? Doar că l-am întrebat deja nişte chestii când făcea curat la subsol şi s-a purtat foarte ciudat.

Mama râde.

— E cam morocănos, nu-i aşa? Nu i-o lua în nume de rău. Probabil că se grăbea să termine treaba. Dacă ţi-e jenă, am să-l sun eu în locul tău.

Înainte s-o pot opri, se duce la telefon şi formează numărul.

— Domnul Sinclair? Sunt Katherine Weaver… Nu, nicio problemă, totul e foarte bine. Elevii de la şcoala lui Cameron au de făcut un proiect despre istoria locală. Cameron voia să ştie dacă aţi putea să staţi de vorbă cu el despre fermă. Cum curăţau oamenii pământul, cum strângeau recolta, cum socializau, chestii de genul ăsta. Deocamdată este puţin răcit, aşa că în acest weekend nu s-ar putea, dar poate la începutul săptămânii viitoare.

Dă, Doamne, să spună nu.

— Mulţumesc. Am să-i spun. La revedere.

Închide telefonul cu un aer radios.

— Poţi să treci pe la domnul Sinclair luni seară, după cină.

Eu şi gura mea cea mare!

Treisprezece

Duminică după-amiază vorbesc la telefon cu bunicii mei – obişnuitul telefon săptămânal, când mă prefac că sunt fericit, însă luni dimineaţă mă simt într-adevăr minunat. Jacky, sau cine-o fi fost fantoma aceea, n-a mai apărut, probabil a existat doar în mintea mea din cauza febrei. Cel puţin aşa sper eu.

Afară e o vreme puţin cam geroasă. Cât timp aştept autobuzul, tropăi ca să nu îngheţ şi mă uit la fermierul de peste drum care îşi recoltează porumbul. Abia aştept ca şi domnul Sinclair să facă la fel. Odată strânsă recolta de pe câmp, am să încetez să-mi imaginez că în lanurile de porumb se ascund noaptea psihopaţi care mă urmăresc, bătăuşi sau câini.

Soseşte autobuzul. Inspir adânc şi urc în el, pregătit să aud gaşca lui Cody cum începe să latre. Când colo, ei discută despre mine cu voce tare, încât îi aud din faţa autobuzului.

— Uite pe cine vedem iar. Pe Haleală-pentru-câini, zice amicul Dave. Se pare că n-a fost mâncat până la urmă.

Foarte amuzant.

— Haleală-pentru-câini? rânjeşte Cody. Mai degrabă Haleală-pentru-găini.

Dinspre gaşca lui se aud nişte cotcodăceli.

— Am fost bolnav, le strig eu.

— Vai. Cammy a fost bolnăvior.

Aş vrea să fiu cât mai departe de ei, dar n-aş face decât să arăt că sunt laş. În plus, copiii care stau pe scaunele de la margine şi care ţin ocupate locurile de la geam nu vor să mă aşez lângă ei, aşa cum nici eu nu vreau ca Benjie să se aşeze lângă mine.

Gaşca cotcodăceşte până mă aşez la locul meu, unde închid ochii şi aştept să-i vină rândul lui Benjie. Când se trânteşte pe scaun lângă mine, mă întreabă unde am fost vineri. Îi spun, iar el începe să clipească.

— Hei, nu sufla spre mine, nu vreau să-mi dai microbii.

Mai bine ai grijă încotro sufli tu. Cu respiraţia ta ai putea omorî o şcoală întreagă.

Când autobuzul opreşte în parcare, găsesc curajul să-l întreb:

— Benjie, mă tot gândesc la o chestie. În prima zi, în autobuz, m-ai întrebat dacă ferma unde stau e bântuită. De ce? Cumva acolo a avut loc o crimă?

— Nu, îmi răspunde el râzând. Am vrut să spun dacă este bântuită de câini.

— Ce câini?

— Ştii tu – *câini.* De-aia Cody latră la tine.

— Ce vrei să spui?

Benjie clipeşte.

— Cu mulţi ani în urmă, fermierul care locuia unde stai tu acum a fost omorât de propriii lui câini.

— Pe bune?

Benjie rânjeşte.

— Tare, nu? L-au făcut bucăţi şi l-au mâncat! Întreabă pe cine vrei tu. Toată lumea ştie de chestia asta.

Uşile se deschid. Gaşca lui Cody se înghesuie pe culoar. Benjie se ghemuieşte până trec de noi.

— Se zice că îi poţi auzi atunci când bate vântul, îmi spune el în timp ce ne luăm fiecare rucsacul şi coborâm după ceilalţi. Unii părinţi le spun copiilor că o să-i dea la câini dacă nu sunt cuminţi. Dar toată lumea ştie că, de fapt, nu-s decât coioţii.

Mă liniştesc.

— Deci tu m-ai întrebat referindu-te la câini, nu la o crimă.

— Glumeşti? Pe-aici nu se petrec crime. Suntem prea plictisitori.

Se uită spre gaşca lui Cody care stă pe marginea drumului.

— Dar să nu-i zici asta lui Cody.

— Ce să nu-i spun? Că oraşul e plictisitor?

— Nu, că n-a avut loc o crimă la ferma ta.

— De ce nu?

— Nu-i zice, atât îţi spun.

Cody se uită spre noi. Benjie o ia din loc.

Aş vrea ca Benjie să nu fi adăugat ultima precizare. De ce crede Cody că a avut loc o crimă? Cum să vorbesc cu el despre chestia asta fără să se înfurie pe mine?

Mă gândesc toată ziua. Seara, la masă, nici n-aud ce vorbeşte mama decât atunci când zice:

— E timpul să te duci la domnul Sinclair.

Îmi pun jacheta groasă.

— Unde îţi sunt mănuşile? Şi căciula?

— Mamă.

— Se apropie luna noiembrie, e frig afară şi tu ai fost bolnav.

— N-o să stau până târziu.

— Cameron, deja începe să se întunece. Şi apropo – să mă suni când termini, ca să vin să te iau cu maşina.

— Ce? Dar nu-i mare distanţă până la ferma de alături.

— Drumul nu e luminat. O să-ţi fie greu să mergi pe întuneric.

— Mamă, încetează!

Mama oftează.

— Bine. Măcar ia cu tine lanterna asta.

Scoate lanterna din sertarul cu unelte, iar eu o iau şi-o bag în buzunarul jachetei.

— Şi nu uita să mergi pe partea stângă a drumului, cu faţa spre maşinile care vin.

— Da, ca şi când aş fi prost să nu ştiu atâta lucru.

De fapt, chiar uitasem.

Până să ies din casă, mama m-a şi înfofolit de parcă aş pleca în expediţie la Polul Nord. Imediat ce ajung pe alee, îmi dau jos căciula şi mănuşile, dar chiar că-i foarte frig. Mi le pun la loc şi merg cu pas grăbit ca să nu îngheţ. Vecinul de vizavi a strâns recolta de pe jumătate de teren. Acum e mirişte, se vede ca-n palmă. Încerc să nu mă gândesc ce s-ar putea ascunde în lanurile domnului Sinclair din dreapta mea şi grăbesc pasul şi mai tare.

La domnul Sinclair este mai frumos decât la noi. Hârtoapele din alee sunt astupate cu pietriş, iar casa este

făcută din cărămidă galbenă, nu cu zidurile acoperite cu hârtie gudronată. Totuşi, ceva e ciudat. Toate ferestrele au draperiile trase şi nu văd nicio lumină, doar o lampă pe verandă şi una la intrarea în hambar.

Merg pe aleea cu pietriş până la uşa de la intrare. Cum să-l fac pe domnul Sinclair să vorbească despre Jacky şi familia lui? Cum să-l întreb dacă Jacky a fost omorât?

Bat de trei ori în uşă cu inelul de bronz. Linişte.

Mai ţii minte ce spunea Benjie, că Sinclair are o maşină de tocat şi ai putea să sfârşeşti într-o plăcintă cu carne?

Nu fii prost. Mama ştie unde sunt. Sinclair nu poate să-mi facă nimic fără să fie prins.

Asta dacă nu cumva o omoară şi pe mama după aia.

Sigur că da, chestiile astea nu se întâmplă decât în filme. Bat din nou la uşă. Nimic.

Cerul s-a întunecat, doar spre vest a mai rămas o geană de lumină violet-închis. Scot lanterna şi dau ocol până în spatele casei, lipindu-mi faţa de geamul ferestrelor şi îndreptând fasciculul de lumină prin deschizăturile dintre draperii. Înăuntru se văd înghesuite canapele şi bibelouri.

Dar unde-i domnul Sinclair? Doar ştie că vin.

Dacă o fi făcut un infarct? Dacă o fi murit?

Bat tare în uşa din spate.

— Domnu' Sinclair?

Poate că n-a murit. O fi pe moarte.

Scot telefonul ca s-o sun pe mama, apoi îmi aduc aminte de lampa de lângă hambar. De ce mă sperii singur? Probabil că mai are nişte treburi de terminat.

Dau fuga la hambar. Arată altfel decât al nostru. Podeaua este din ciment, nu din pământ, şi nu sunt grajduri pentru vite. Văd o lumină ce vine dinspre o încăpere din spate şi aud un zgomot înfundat ca de motor.

— Domnu' Sinclair?

Niciun răspuns. Poate că nu m-a auzit. Mă duc spre încăperea aceea. Domnul Sinclair nu este aici – dar, Doamne Dumnezeule! În dreapta sunt câteva lăzi frigorifice. În stânga, o masă de-a lungul unui perete pe care atârnă cuţite, satâre, maiuri de lemn şi fierăstraie. În

faţa mea, o cadă de spălat rufe mare, din fontă, se umple încet cu o pastă de carne care iese dintr-o maşină de tocat cu motor.

Trebuie să plec de-aici. Mă întorc grăbit. Domnul Sinclair îmi blochează calea.

Face un pas către mine.

— Chiar mă întrebam cât timp o să-ţi ia să ajungi aici.

Paisprezece

— Domnu’ Sinclair. Eu… eu…

— Spune odată.

Mă dau înapoi în cameră.

— Mama ştie că sunt aici.

— Bineînţeles că ştie. Ea m-a sunat acum două seri. M-am plictisit să te aştept în casă şi m-am gândit să termin de tocat nişte carne de vită.

Se întoarce brusc şi se duce spre un frigider de unde scoate o cuvă de plastic pe care o aduce la cada din fontă. Apoi ia o paletă metalică de pe masă şi începe să pună cu ea carnea în cuvă.

Respir ceva mai uşurat.

— Nu v-am văzut când am venit.

— Nici eu. Eram alături, în camera de uscare.

Probabil că arăt foarte nedumerit, fiindcă adaugă:

— Acolo agăţ carnea.

— Ah, am înţeles.

El pufneşte.

— Oi fi şi tu unul dintre copiii ăia care cred că un hamburger răsare în magazin? Sau că ouăle cresc în copac?

— Nu, domnule.

— Pun pariu că n-ai mai văzut o maşină de tocat carne ca asta.

— Aveţi dreptate.

Domnul Sinclair îşi dă o şuviţă de păr de pe frunte cu dosul mâinii.

— E, într-adevăr, foarte veche. Tatăl meu a cumpărat-o prin anii ’50. Toca şi pentru tipul care locuia în ferma unde staţi voi – McTavish. Franck McTavish.

Tatăl lui Jacky. Inima începe să-mi bată cu putere.

— Ce anume toca?

— Curiozitatea a omorât pisica.

Sper că glumeşte.

Domnul Sinclair pune în cuvă ultimele resturi de carne

pentru hamburgeri.

— Când eram eu copil, mâncarea se prepara în casă, mai ales la ţară. Fiecare fermă avea câteva terenuri cultivate, un coteţ de găini, poate câţiva porci sau vaci pentru lapte. Tata le mai tăia vecinilor câte o vită şi primea în schimb carne. Din resturi făcea cârnaţi.

Închide cuva cu un capac şi o pune la frigider.

— Agricultură mixtă – e de domeniul trecutului. Dar tot mai sunt unii cărora le place să ştie ce anume mănâncă. Aşa că, la naiba! Între plantat şi recoltat, în afară că stau să privesc cum creşte porumbul şi că mă îngrijorez de cum va fi vremea, ce altceva îmi rămâne de făcut?

Domnul Sinclair îmi aruncă o privire. Eu ridic neputincios din umeri, în semn că nu ştiu ce altceva ar putea face.

— Hai să intrăm în casă, zice el. Am scos un vechi album cu fotografii pe care m-am gândit că ai vrea să le vezi. Întrebai ceva de băiatul ăla…

— N-aţi uitat.

— De ce să uit? Crezi că m-am sclerozat?

— Nu, domnule.

— Sper să ai dreptate, îmi zice el aruncându-mi o privire. A fost o glumă. Poţi să râzi.

— Da, domnule.

Zâmbesc ca şi cum m-ar amuza.

El scutură din cap şi intrăm în casă. Peste tot e numai praf şi, în plus, miroase a om bătrân. Deasupra mesei de bucătărie atârnă o fâşie de hârtie pentru muşte, care pare c-a rămas acolo de primăvara trecută.

Domnul Sinclair se aşază lângă mine şi deschide albumul. Plescăie din limbă în timp ce-l răsfoieşte până ajunge la pagina pe care o caută. Bate cu degetul într-o fotografie.

— Să începem cu începutul. Vezi ceva ce ţi se pare cunoscut?

— Uau. Ferma noastră pe vremuri.

Când nu era aşa dărăpănată. De-o parte şi de alta a ferestrei de la bucătărie sunt nişte spaliere cu zorele, iar

gazonul a fost tuns. Trei adulţi stau la o masă de picnic şi se uită spre aparatul de fotografiat. Îi recunosc pe părinţii lui Jacky din fotografia de la nuntă; niciunul nu zâmbeşte.

— Ăsta cu pălărie de paie e domnul McTavish, tipul de care ţi-am spus, îmi explică domnul Sinclair. Iar asta în rochie cu buline e nevastă-sa.

Arăt spre a treia persoană din fotografie, o femeie grăsuţă care ţine în braţe un copil mic.

— Aceasta cine e?

— Mama mea.

— Pe dumneavoastră vă ţine în braţe?

— Că doar nu pe Papa de la Roma.

Ce ciudat e să-i vezi pe adulţi când sunt mici. Îmi place să-mi imaginez că s-au născut cu cap de adult, dar în cazul domnului Sinclair mi se pare mult prea ciudat.

— Şi tatăl dumneavoastră? întreb eu. El a făcut fotografia?

— Eşti un adevărat Sherlock Holmes.

Roşesc.

— Deci părinţii dumneavoastră erau prieteni cu familia McTavish?

— Tata le-a fost cavaler de onoare la nuntă, dacă asta vrei să ştii. Probabil pentru că erau vecini şi domnul McTavish n-a avut pe cine să roage. Era un om ciudat. Mamei mele nu i-a plăcut niciodată de el.

Părinţii lui Jacky mă privesc din fotografie. Oare la ce se gândesc? Îmi imaginez că în locul lor e mama cu tata. Şi ei au avut prieteni care au venit la nunta lor; au venit la masă; le-au făcut fotografii. Oare prietenii lor ştiau că se certau? Au făcut sau au spus ceva în legătură cu asta? Dar familia Sinclair? Ei ştiau că soţii McTavish aveau nişte probleme care l-au determinat pe Jacky să facă desenele acelea?

Îmi amintesc de altceva. Cody are impresia că a avut loc o crimă. Eu am crezut că Jacky a fost omorât, dar dacă de fapt a fost mama lui? Jacky zicea că ea „s-a dus”, dar ce mamă pleacă fără copilul ei?

— Ai amuţit brusc, zice domnul Sinclair. La ce te

gândeşti?

— La nimic. Mă întrebam doar… unde este Jacky?

— Jacky?

— Nu aşa îl chema pe fiul lor?

— Văd că ţi-ai făcut temele.

Domnul Sinclair se lasă pe speteaza scaunului.

— Ce altceva mai ştii?

Simt că mă furnică tâmplele. Dacă familia lui a fost implicată în crimă? Am crezut că a fost de acord să ne întâlnim ca să-mi spună nişte lucruri. Dar dacă a fost de acord doar ca să afle ce ştiu?

— Nu cine ştie ce, zic eu. Doar cum îl cheamă.

— Eşti sigur?

— Pe cuvânt.

Domnul Sinclair lasă capul într-o parte; nu mă crede.

— Jacky era cu un an mai mic decât mine. S-a născut la un an după ce a fost făcută fotografia asta.

Întoarce pagina. Fotografiile color sunt acum îngălbenite. Văd o poză cu doi băieţi care se joacă. Arată ca două fantome pe fundalul galben pal. Unul dintre ei are o căciulă din blană de raton. Jacky. Asta e figura pe care am văzut-o când am închis ochii?

Simţind că nu mai am aer să respir, arăt cu degetul spre băiat.

— El este?

— Ce te face să crezi asta?

— Din cauza căciulii din blană de raton.

— Ce te face să crezi că Jacky avea o căciulă din blană de raton?

— Nu ştiu. Am ghicit.

— Atunci mai încearcă, zice domnul Sinclair. *Eu* sunt cel cu căciula din blană. Când eram foarte mic, toţi băieţii voiau o căciulă Davy Crockett. Era un erou de televiziune. Dar lui Frank McTavish nu-i păsa de chestii de genul ăsta. Cred că Jacky era singurul copil care n-avea una.

Cum? Dacă Jacky n-a avut căciulă de blană, înseamnă că totul a fost doar o închipuire de-a mea. Nu există nicio fantomă.

— Dar există un final fericit, continuă domnul Sinclair. Când am împlinit doisprezece ani, moda a cam trecut, aşa că i-am dat căciula mea lui Jacky. O purta în fiecare zi. Ai fi zis că murise şi ajunsese în rai.

— Înseamnă că vă jucaţi mult împreună?

— Destul. Pe vremea aia, nu prea aveai de ales între tovarăşii de joacă. Erau copiii de la fermele învecinate. Nu exista Internet, doar un singur telefon, o linie interurbană, pentru situaţii speciale.

Mai dă câteva pagini.

— Vezi aici? În fiecare iarnă, tata făcea un patinoar în curte. Eu şi Jacky dădeam pase de colo-colo cu un puc. Jacky patina cu ghetele, n-avea patine. Vara ne jucam cu o minge de baseball sau ne urcam pe fânul din şura casei lui. Era un copil ciudat. Mi se pare că-i plăcea să deseneze.

— Ce s-a întâmplat cu el? întreb eu cu un aer inocent.

— Nu ştiu. Mama lui a fugit şi l-a luat cu ea. Până să mă întrebi tu, nu m-am mai gândit la el. N-am timp de depănat amintiri, sunt prea ocupat să le produc… Asta tot o glumă e.

— Scuze, zic eu străduindu-mă să zâmbesc. Ce s-a întâmplat cu domnul McTavish?

— Oh, a fost ceva groaznic, spune domnul Sinclair scuturând din cap. Rămas fără soţie şi copil, McTavish s-a ţăcănit şi mai tare decât era deja. A cumpărat doisprezece câini de pază. Nişte fiare sălbatice. Tata mi-a spus să nu mă apropii de casa lui.

Mai dă o pagină şi bate cu degetul într-o fotografie cu câmpul dintre ferma lui şi a noastră. O haită de câini aleargă pe terenul necultivat.

— În câteva luni, câinii au turbat. L-au rupt în bucăţi.

Mă uit îndelung la câini.

— Când s-a întâmplat asta?

Domnul Sinclair ridică din umeri.

— Cine ştie? N-a văzut nimeni.

— Adică în ce an?

Având data, pot să consult *Weekly Bugle.* Pot să caut anunţul cu moartea domnului McTavish ca să văd dacă au

existat suspiciuni în legătură cu o crimă comisă cu câteva luni înainte de moartea lui.

— În ce an? întreabă domul Sinclair aruncându-mi un zâmbet amuzat. Dacă n-aş şti, aş zice că vrei să afli ce vârstă am. Să zicem că pe la începutul anilor ’60.

Apoi schimbă subiectul şi vorbeşte despre construcţia de hambare, despre târguri de toamnă şi sărbătoarea căpşunelor. Îmi povesteşte despre cum se jucau în şura cu fân, despre o fată care a căzut într-un puţ abandonat şi despre un om care s-a dus prin viscol ca să-şi mulgă vacile şi care a murit îngheţat.

Eu clatin din cap, dar deja nu mai ascult ce zice. Nu mă gândesc decât la Jacky. La Jacky, la tatăl lui şi la câini.

Cincisprezece

Îi spun noapte bună şi pornesc spre casă. Ce bine că am o lanternă. Lanul de porumb al domnului Sinclair este mai înalt decât mine, o pădure întunecată. Nu se aud decât paşii mei pe pietrele de pe marginea drumului.

În cap îmi umblă tot felul de gânduri. *Când a fost domnul McTavish omorât de câini? Unde era Jacky? Plecat cu mama lui sau mort şi îngropat?*

Din lan, se aude o tulpină de porumb frângându-se. Mă opresc. Încetează şi zgomotul. Luminez cu lanterna lanul de porumb. Oare se ascunde ceva acolo?

Cui îi pasă? O fi vreun iepure sau un coiot; orice-ar fi, se sperie de oameni.

Grăbesc pasul. Iar se aude ceva trosnind în lan. Nu ştiu ce e, dar nu se sperie. Mă urmăreşte. Se aud nişte gâfâieli. Câini. Câinii. O rup la fugă. La fel şi ei. Aleargă prin lanul de porumb de lângă mine.

Nu, nu-i nimic acolo, e doar imaginaţia mea – nu-s decât mânecile mele frecându-se de jachetă, paşii mei pe pietriş, respiraţia mea.

Îl aud pe Jacky:

— Ţi-am mai spus. Nu-ţi fie teamă. Nu-ţi fac niciun rău. N-am să-i las eu.

— Dă-mi pace!

— Dar eşti prietenul meu.

— Încetează! Mă sperii. Pleacă!

Alerg spre ferma noastră pe drumul mărginit de lanurile de porumb, văd luminile casei strălucind peste vârfurile ştiuleţilor, intru în curte şi mă reped spre uşă, intrând ca o vijelie.

De lângă chiuvetă, mama ridică privirea spre mine.

— Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai văzut o fantomă.

— Nu-i nimic, zic eu scoţându-mi jacheta.

Mama zâmbeşte.

— Poate că data viitoare când mai pleci seara de-acasă, ai să vrei să te iau cu maşina.

— Nu, n-o să vreau şi nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Cameron, glumesc şi eu. Ştim amândoi că ai o imaginaţie…

— Bine.

Chiar trebuie să-mi amintească mereu că sunt nebun?

— Ia zi, cum a fost discuţia cu domnul Sinclair?

— În regulă.

Îmi iau o Cola din frigider şi urc în cameră.

— A avut ce să-ţi spună pentru eseul tău? strigă mama în urma mea.

— Da.

— Abia aştept să-l citesc.

Adică eu chiar trebuie să-l scriu? Pe bune? Oare toate mamele sunt la fel?

Mă aşez la biroul meu şi mă uit la gaura din peretele hambarului, unde l-am văzut prima dată pe Jacky. Domnul Sinclair zicea că, înainte să dispară, purta o căciulă din blană de raton. Se potriveşte cu ce am văzut eu, dar mulţi copii purtau căciulă ca aceea, deci poate că asta nu înseamnă nimic. Şi mai zicea că Jacky a plecat cu mama lui. Deci, care-i adevărul? Jacky a fost omorât de tatăl lui? Sau doar s-a mutat de-aici?

— Jacky? şoptesc eu. Jacky?

Tăcere. La ce mă aşteptam?

Trebuie să vorbesc cu Cody. Oare el ce ştie sau ce *crede* că ştie? Inima începe să-mi bată mai repede. Cum să fac asta fără să-l înfurii?

Când mă trezesc, am şi răspunsul. Dacă reuşesc să-l prind singur pe Cody, el nu va trebui să facă pe durul în faţa băieţilor din gaşca lui. Şi dacă îi spun că eu sunt convins că a avut loc o crimă, el nu se va simţi prost; va crede că sunt de partea lui. Cine ştie, poate că o să înceapă să-i placă de mine. Sau măcar va înceta să mă hărţuiască.

În pauza de prânz, Cody şi gaşca lui se duc lângă autostradă să fumeze. Eu aştept înăuntru, transpirat. Când îi văd întorcându-se cu aerul lor de şmecheri, ies în

întâmpinarea lor. Doi dintre ei încep să latre când mă văd venind.

Bag mâinile în buzunare ca să nu se vadă că-mi tremură.

— Da, da, câinii, mare scofală, zic eu nepăsător. Am auzit povestea. Am auzit şi că pe-aici sunt coioţi. Băieţi, voi m-aţi făcut curios. Şi aveţi dreptate în legătură cu casa. Vreau să mă mut – numai un ciudat ar vrea să locuiască acolo.

— Nu mai spune, zice Cody fără zâmbească.

El şi prietenii lui trec mai departe.

— Aşteaptă puţin.

Cody se întoarce spre mine de parcă ar primi ordine de la un gândac.

— Ce?

Îl privesc în ochi, încercând să nu fac pe mine de frică.

— Pot să vorbesc ceva cu tine, te rog?

Dinspre gaşcă se aude un „Oooh” sarcastic.

Cody ridică ţanţoş capul.

— Despre ce?

— O chestie personală.

Cody le face băieţilor semn să se îndepărteze. Aceştia se duc ceva mai încolo.

— În regulă. Ce-i aşa personal?

— În legătură cu crima de la fermă, şoptesc eu.

— Ce crimă? întreabă Cody pe un ton de gheaţă.

— Ştii tu, crima din anii ’60. Tu crezi că a avut loc o crimă la ferma unde stau eu, aşa-i?

— Cine zice?

— Nu ştiu. Aşa am auzit.

Cody strânge din pumni.

— De la cine? Ce ţi-a spus?

— De la nimeni. Nimic.

— A zis ceva de străbunică-mea?

— Ce? Nu!

— Nu mă minţi. Dacă a spus că a fost o crimă, înseamnă că a vorbit de ea.

— Nu înţeleg ce vrei să zici.

— Minţi.

Cody mă îmbrânceşte şi eu mă dau câţiva paşi în spate.

— Cine ţi-a spus? Ce ţi-a spus?

— Nimeni. Nimic. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Eu doar voiam să-ţi spun că eu cred că e adevărat.

— Despre străbunică-mea?

— Nu, despre crimă. Eu cred că a fost o crimă.

— Sunt convins că aşa crezi.

Mă împinge din nou. Eu cad la pământ. El sare pe mine.

— Să nu te prind că râzi de străbunică-mea. Să nu te prind că vorbeşti vreodată despre familia mea, stârpitură ce eşti. M-ai auzit?

— Dar n-am râs. Nici de ea, nici de mama ta, de nimeni.

Mă ridică de umeri şi mă izbeşte de pământ.

— Şi de ce să vorbeşti tu de mama mea?

— Nu vorbesc.

— Atunci de ce ai spus „mama ta”?

— N-am vrut. Îmi pare rău.

— Tu nu ştii nimic!

Îmi dă un pumn în faţă. Îl lovesc şi eu fără să mă gândesc. El mă loveşte iar şi iar. Câţiva copii vin repede să vadă încăierarea.

— Băieţi. Ajunge.

Este domnul Abbot, profu’ de mate.

Prietenii lui îl trag pe Cody de pe mine.

— La director cu voi. Amândoi. Acum.

— De ce? întreabă Cody frecându-şi pumnii. El a început.

Domnul Abbot ne duce la directorul adjunct. Îi spune acestuia că mai mult a lovit Cody, dar că m-a văzut şi pe mine dând un pumn.

— De la ce v-aţi încăierat? întreabă directorul adjunct.

— El vorbea despre familia mea, spune Cody. Râdea de străbunică-mea. Vorbea de mama.

— Aşa este, Cameron?

— Nu-i chiar aşa.

Cody mă priveşte furios.

— Am martori.

Directorul adjunct îl ţintuieşte cu privirea.

— Cody.

Apoi se uită la mine peste ochelarii de pe nas.

— Cum adică „Nu-i chiar aşa”?

Cum să-i explic eu fără să aduc vorba de Benjie, fără să zic de crimă şi fără să par că nu-s zdravăn la minte? Mă uit în jos, privindu-mi mâinile.

— Nu ştiu. Nu sunt sigur. Lucrurile nu au ieşit aşa cum am vrut eu.

Şcoala are toleranţă zero faţă de bătăuşi. Amândoi suntem suspendaţi până la sfârşitul săptămânii: trei zile. Mama este sunată de la biroul directorului să vină să mă ia.

Drumul până acasă parcă nu se mai termină. Încerc să-i explic mamei că totul a fost o neînţelegere, dar ea nici nu vrea să audă.

— Nu eşti suspendat dacă n-ai făcut nimic.

Aş vrea să-i spun că am fost hărţuit, dar mi-e prea ruşine; şi dacă mă crede, va considera să trebuie să ia măsuri, iar asta va înrăutăţi şi mai mult situaţia.

Şi-apoi, cum să-i explic ce s-a spus? Nici mie nu mi-e clar. Ce legătură ar avea străbunica lui Cody cu o crimă despre care nimeni nu crede c-a avut loc? Şi de ce lucrul ăsta l-ar face pe Cody să sară la bătaie?

— O încăierare cu pumni, zice mama încet. Uite-aşa începe.

Simt că mi se face rău de la stomac. Crede că încep să semăn cu tata.

Şaisprezece

După masa de seară mă duc în camera mea şi caut pe Google numărul de telefon al lui Benjie. Găsesc doar trei familii cu numele Dalbert în zonă; două sunt din oraş. Îl sun.

— Ţi-am spus să nu-l întrebi pe Cody de crimă, îmi zice Benjie.

— Nu, nu aşa mi-ai spus. Ai zis doar „Să nu-i spui că n-a fost o crimă."

— Da. Bine. Ar fi trebuit să fiu mai clar.

— Aşa crezi?

— Scuze, zice Benjie.

— În orice caz, m-am purtat ca şi cum a fost. Iar acum am încasat bătaie şi am fost suspendat, iar mama plânge când mă vede. Deci, care-i treaba?

— În primul rând, trebuie să ştii următorul lucru: străbunica lui Cody are nouăzeci de ani şi nu mai e în toate minţile. E ţicnită de-a binelea.

— De unde ştii?

— Aici nu-i ca la oraş. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Şi toată lumea ştie că doamna Murphy a intrat cu maşina în biserica prezbiteriană. Mă rog, nu *în* biserică, ci pe treptele de la intrare. Atunci i-au luat permisul de conducere, în urmă cu doi ani. Mama zice că era şi timpul – îşi parca maşina în mijlocul autostrăzii şi pleca pe jos de nebună.

— Vorbeşti serios?

— Stai că n-am terminat. Anul trecut a vrut să dea foc la casă.

— Ce?

— Mă rog, poate n-a *vrut.* Dar când s-au trezit bunicii lui Cody, care trăgeau un pui de somn după-amiaza, au văzut că ardea ditamai focul în bucătărie. Străbunică-sa pusese ceva la prăjit şi pe urmă s-a dus până în hambar. Au venit maşinile de pompieri. De-atunci au dus-o într-un cămin de bătrâni. E pe acelaşi palier cu bunicu-meu. O văd în fiecare

duminică şi miercurea după şcoală, când mă duc ai mei în vizită la el.

— Şi ce legătură au toate astea cu crima de la ferma unde stau eu?

— Ah, da. Uitasem de crimă.

Benjie ăsta e atât de greu de cap.

— Aşa. Ai auzit ce ţi-am povestit despre străbunica lui Cody, da? Ei bine, toţi copiii râdeau de ea. Cody s-a bătut cu mulţi din cauza asta. Ştii, ea e singura lui rudă care îl suportă.

— Am priceput, Benjie. Să revenim.

— În fine, chiar când bunicii lui Cody o duceau la azil, ea a făcut o criză de nervi. Să fi văzut cum ameninţa cu bastonul. Ţipa că vor s-o închidă pentru că ştie prea multe despre crimă. Mama mi-a zis că în anii ’60 l-a acuzat pe bărbatul care locuia în ferma voastră că a omorât nişte oameni.

— Te referi la nebunul ăla care şi-a cumpărat câinii?

— Exact. Numai că poliţia a făcut investigaţii şi s-a constatat că nimeni n-a omorât pe nimeni. Erau numai invenţiile din capul ei. Timp de ani de zile n-a mai adus vorba despre asta. Dar acum e bătrână şi dementă şi nimic n-o împiedică să spună ce vrea.

— Vorbeşte şi-acum despre crimă?

— Cine ştie? Evit chestia asta. Am văzut-o de câteva ori în salonul de vizite. Dă din buze tot timpul.

Îmi vâjâie mintea: *Poliţia a făcut investigaţii. Nimeni n-a omorât pe nimeni. Repetă chestia asta. S-o crezi.* Trebuie să mai ştiu un lucru.

— Benjie, îţi aduci aminte pe cine zicea că a omorât nebunul ăla?

— Să mă gândesc. Pe nevastă-sa şi pe prietenul ei, mi se pare.

— Şi pe altcineva?

— Ah, da, zice Benjie. Şi pe fiul lui.

Şaptesprezece

Cum să adorm după una ca asta?

Când, în sfârşit, mă cuprinde somnul, am numai coşmaruri. Tatăl lui Jacky bagă oameni în maşina de tocat carne a domnului Sinclair. Apoi apare cu corp de câine şi mă fugăreşte printr-un lan de porumb. Pe urmă eu mă ascund în staulul vacilor, în timp ce tata mă caută cu o drujbă în mână şi strigă:

— Hei, amice. Nu poţi să fugi de mine la nesfârşit.

— Jacky, şoptesc eu în timp ce tata se apropie pe intervalul dintre boxe, ajută-mă.

— De ce? Tu vrei ca eu să dispar.

— Scuze.

— Nu crezi în mine. Eşti rău.

Tata a ajuns acum lângă mine.

— Te-am prins, amice.

Şi ambalează motorul drujbei.

— Jacky! Eu cred în tine! Ajutor!

Porneşte alarma ceasului. Sunt în camera mea, cu inima bătând atât de tare, încât simt c-o să-mi sară din piept. Fac un duş, mă spăl pe dinţi, mă îmbrac şi cobor la parter.

Mama este mai calmă în dimineaţa asta, dar cât durează micul dejun eu nu scot o vorbă.

— Să fii cuminte, îmi spune ea când pleacă la serviciu.

În mod normal aş răspunde: „Întotdeauna sunt”. Dar astăzi mă mulţumesc să zic:

— Sigur că da.

Mă joc „Atacul zombilor” şi butonez telecomanda televizorului, apoi mă întorc în camera mea şi mă uit la desenele lui Jacky. Îmi plimb degetele peste foi. În urmă cu o jumătate de secol, Jacky atingea hârtia aşa cum o ating eu acum. Desena ceea ce văd eu acum.

Dacă străbunica lui Cody are dreptate? Şi dacă a fost omorât de tatăl lui, oare Jacky a ştiut ce se petrece sau s-a întâmplat în timp ce dormea? Mă întreb dacă tata s-a gândit vreodată să ne omoare pe mine şi pe mama. Oare

ce-ar face dacă ar şti că mama lucrează pentru C.C.?

Nu te mai gândi la asta.

Mă uit pe fereastră, la gaura din peretele hambarului. *Chiar* ar fi mişto să bântuie o fantomă pe-aici. Măcar aş avea cu cine să vorbesc. Jacky, sau cine o fi fost cel cu care am vorbit, s-a purtat întotdeauna foarte drăguţ cu mine. Poate că era cam ciudat, dar cine n-ar fi aşa dacă ar creşte în mijlocul pustietăţii cu un tată nebun şi toţi câinii ăia? E ceva rău să fii ciudat? Mulţi cred că şi *eu* sunt ciudat. Jacky este doar singur. Avem multe în comun.

Reflectez o clipă, apoi şoptesc:

— Jacky? Eşti aici?

Jumătate în glumă, jumătate sperând să m-audă, ca atunci când eram într-a şasea şi mă jucam cu tabla Ouija cu prietenii mei. Pe de-o parte, m-am bucurat că nu s-a întâmplat nimic ciudat; pe de altă parte, am fost dezamăgit.

— Jacky? şoptesc eu din nou. Jacky?

Tăcere. Normal, la ce m-aşteptam? Doar nu cred în fantome. Şi chiar dacă aş crede, acum e ziua în amiaza mare.

— Cameron?

Vocea lui Jacky se aude venind dinspre uşă.

— Eşti sigur că vrei să fiu aici? Dacă nu, eu pot să plec. Nu vreau să te sperii. Vreau şi eu un prieten.

Încerc să mă comport normal.

— E în regulă, Jacky. Pe bune. Mă bucur că eşti aici. Îmi pare rău pentru ce-am spus.

— Bine.

Mă întorc încet; nu-i nimeni la uşă, dar când închid ochii, îl văd, sfios şi stângaci. E perfect adevărat, ca într-un vis, doar că sunt treaz. Este cel mai ciudat şi mai uimitor lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Ai chef să faci ceva? întreabă Jacky.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. Să mergem să ne jucăm în hambar? E fain acolo.

— Sigur.

— Atunci hai să mergem.

Deschid ochii şi îl aud pe Jacky strigându-mă din bucătărie.

— Ce mai stai?

Cobor scările, îmi iau jacheta şi ies afară.

Mi-l închipui pe Jacky sărind în hambar. Mă iau după el. Mi-l imaginez în întunericul de-acolo, stând la marginea unei boxe din staulul vacilor.

— Eu le dădeam vacilor nume, spune Jacky. Pipăruşa stătea aici. Era albă cu pete negre. Săriţa era neagră cu pete albe. Celorlalte vaci le-am dat nume după personajele din cărţile cu benzi desenate. În fiecare toamnă tata ducea câteva la ferma lui Arty şi tatăl lui le tăia ca să avem ce mânca şi ca să le vândă carnea la oraş. Am plâns când a luat-o pe Pipăruşa, dar mi-a dat o palmă după ceafă şi mi-a spus că nu sunt copil mic. Mama mi-a zis că n-ar trebui să le consider animale de companie.

— Ce nasol. Tu ai avut vreodată un animal de companie?

— Nu chiar, oftează Jacky. Aveam pisici de hambar, dar nu mă lăsau să le iau în casă. Oricum, dacă voiai să le mângâi, te sâsâiau şi fugeau. De-aia mi-au plăcut vacile. Te lăsau să le mângâi pe spate. Dar nu puteai să te urci pe spinarea lor. Odată am vrut să mă urc pe Pipăruşa, dar nu i-a plăcut. Aproape că m-a călcat sub copite.

— Dar câinii?

— Glumeşti?

Jacky. Se uită în jurul lui de parcă l-ar asculta cineva.

— Mi-era frică de câini. Făceau nişte chestii oribile.

— Cum ar fi?

— Cu iepurii. Am văzut pe fereastră.

Ochii lui Jacky se măresc de groază; el îşi bagă degetele în urechi şi începe să cânte LALALALALALA!!!, aşa cum făceam eu când mama şi tata se certau.

— Jacky! Chestia asta nu se întâmplă acum!

Dar el dispare; vorbesc cu pereţii. Chiar când dau să mă întorc în casă, îl aud în şură. Urc scara. Când intru, păsările încep să zboare de pe grinzi. Ridic privirea şi mi-l imaginez pe Jacky aşezat pe o bârnă, bălăngănindu-şi

picioarele.

— Aici e locul meu preferat, spune el ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Înainte să cumpere câinii, eu şi Arty ne jucam aici mereu. Tot fânul era adunat într-un stog. Ne urcam pe el şi ne lăsam să alunecăm la vale. Ne mânca pielea, dar asta nu ne oprea din joacă.

— Se pare că tu şi domnul Sinclair, Arty, eraţi prieteni.

— Cei mai buni prieteni. El mi-a dat căciula asta.

Jacky îi mângâie coada de raton.

— Asta se întâmpla înainte să pleci cu mama ta, nu?

— Ce? Cine zice că am plecat cu mama?

— Arty.

Jacky scutură din cap.

— Mama a plecat fără mine. Arty ştie asta.

— De unde ştie?

— E secret.

— De ce?

— De-aia.

Dispare.

— Jacky?

— Sunt aici.

Mă întorc şi îl văd chircit lângă gaura din peretele hambarului.

— Tata aduna aici bălegarul, zice Jacky. Vara îl usca soarele şi nu mai mirosea. Într-o zi, când eram mici, Arty şi cu mine ne-am plictisit să ne dăm pe grămada de fân. Ne-am strecurat prin spărtura asta şi ne-am dat pe grămada de bălegar. Părinţii lui Arty s-au amuzat, dar mie tata mi-a arătat cureaua.

— Cureaua?

— Ştii tu, când tatăl îşi scoate cureaua de la pantaloni şi te bate cu ea.

— Tatăl tău te bătea?

— Numai atunci când meritam. El nu voia; o făcea ca să mă cuminţesc. „Pe mine mă doare mai mult decât pe tine.” Aşa ne spunea mie şi mamei când nu eram cuminţi. Dacă mama ar fi fost cuminte, n-ar fi fugit. Şi pe urmă tata n-ar mai fi luat câinii şi totul ar fi fost bine.

Jacky se cutremură.

— Te simţi bine?

— Nu pot să vorbesc acum. Văd lucruri. Aud lucruri.

Dispare de tot, dar cuvintele lui continuă să se repete: „Văd lucruri. Aud lucruri.”

Doar că nu vorbeşte el, ci eu.

Mă opresc şi în hambar se face atâta linişte, încât mi-e teamă să respir. Parcă aş fi într-o altă lume: acum şi totodată *nu* acum.

Ce a văzut Jacky? Ce a auzit Jacky?

Încep să văd dublu, triplu: în timp ce privirea mi se înceţoşează, îmi imaginez fânul adunat într-o grămadă înaltă până la grinzi. Îmi închipui moliciunea şi mirosul lui. Mirosul vacilor, un miros umed, foşnetele şi răsuflarea lor zgomotoasă în staulul de jos. Jacky şi Arty se caţără pe grămada de fân, afundându-şi picioarele în el. Se rostogolesc şi râd.

Clipesc o dată şi vederea mi se limpezeşte. Super. Pe urmă mă chircesc unde s-a chircit Jacky şi mă uit spre casă. Mi-o imaginez aşa cum arăta în fotografiile domnului Sinclair, proaspăt zugrăvită şi cu câte un strat de petunii de-o parte şi de alta a uşii de la magazie. Maşina familiei McTavish este parcată pe alee, un Chevrolet din anii ’50, verde, cu eleroane.

În mintea mea aud o melodie la radio şi pe mama lui Jacky fredonând. Deodată se aude vocea unui bărbat şi urmează o ceartă. Mama lui Jacky ţipă: „Vrei să mă loveşti? Loveşte-mă unde să se vadă vânătaia, laşule.”

Ia stai. Asta e vocea mamei. Îmi tresare inima şi revin în prezent. Oare mama a spus vreodată vorbele astea? Le-am auzit eu vreodată?

Simt nevoia să ies la aer.

Optsprezece

Mama se întoarce acasă la ora cinci. Mă cheamă la masa din bucătărie. Eu mă aşez pe scaun cu aerul unui prizonier care aşteaptă să fie executat. Urmează un discurs care începe cu „Sunt dezamăgită” sau cu „Te iubesc”? Ştiu că mă iubeşte. Ştiu că e dezamăgită. De ce trebuie să mi-o spună?

Mama întinde mâna peste masă şi o aşază peste a mea.

— Cameron, zice ea cu blândeţe, vreau să-mi cer scuze.

Ce? Mă uit la mâinile noastre. Mama încă poartă verigheta. Ca să-i ţină pe bărbaţi la distanţă, zice ea, dar mie îmi aminteşte de tata. Mă întreb dacă şi ei îi aduce aminte.

— N-ar fi trebuit să spun ce-am spus ieri, că o încăierare este începutul. Tu nu eşti tatăl tău. Tu eşti tu. Iar tu eşti un tânăr bun, blând şi deştept, căruia îi pasă de oameni.

Tremur în interior. *Nu sunt bun. Nu sunt blând. Gândesc lucruri rele despre oameni. Umblu cu ascunzişuri. Mint. Inventez lucruri. Sunt o persoană groaznică. Sunt…*

— Cameron?

Mă şterg la ochi.

— Nu-i nimic.

Mama îmi dă un şerveţel Kleenex. Nu ştiu cum se face, dar întotdeauna are Kleenex la ea.

— Aş vrea să ştii că tot ceea ce s-a întâmplat cu tine în ultimele săptămâni, lucrurile prin care ai trecut, nu sunt din vina ta.

Se referă la faptul că sunt hărţuit la şcoală? Că mănânc singur într-o cabină de toaletă? Am spus în somn numele lui Jacky?

— Nu ştiu ce anume se întâmplă în mintea ta…

Ce uşurare.

— …dar văd semnele. Coşmarurile. Faptul că vorbeşti singur.

Îmi vine să intru în pământ de ruşine.

— E în regulă, Cameron, înţeleg.

Ba nu înţelegi.

— Aşa faci de când erai mic. De câte ori ai o problemă, te refugiezi în lumea ta. Pot să vorbesc cu tine, şi alţii la fel, dar tu n-auzi pe nimeni. De când ne-am mutat ultima dată e tot mai rău.

Mi-e teamă s-o întreb, dar trebuie.

— Îmi mişc buzele?

Mama mă strânge de mână.

— Ştiu că te străduieşti să nu le mişti. Şi când nu reuşeşti, îţi acoperi gura. Te pricepi atât de bine să te ascunzi. Dar da, le mişti. Nu întotdeauna, doar uneori.

— Vorbesc cu voce tare?

— Nu, nu. În şoaptă, câteodată nu scoţi niciun sunet.

Oare aşa fac şi la şcoală? Cine m-a mai văzut?

— Nu ştiu cu cine vorbeşti, dar uneori eşti foarte concentrat.

— Cu mine. Vorbesc cu mine. Mulţi oameni fac asta.

— Ştiu. Dar în ultimul timp… mă uit la tine şi tu nici măcar nu observi că te privesc. Mă îngrijorezi.

— De ce?

De parcă n-aş şti răspunsul.

— Pentru că nu-i normal, Cameron. Şi nu doar că vorbeşti singur. Te încrunţi tot timpul. Nu comunici. Uneori te loveşti singur.

— Când?

— În diverse ocazii. Nu deseori. Nu contează.

— Pentru mine contează. Dacă m-am lovit singur, cred că aş şti lucrul ăsta.

— Sper, spune mama cu precauţie. Mai ai şi coşmaruri. Te trezeşti din somn ud leoarcă de transpiraţie şi chiar dacă ştii că eu sunt aici, parcă ai fi pe altă planetă.

Înghit în sec.

— Crezi că am înnebunit?

— Nu. Dar cred că ai probleme. Eşti tulburat.

Vreau să zic ceva, dar n-am ce.

— Cameron, nu trebuie să-ţi fie ruşine. Ai trecut prin lucruri groaznice. Dar nu eşti singur. Vreau să te ajut.

Nu poţi.

— Te rog să mă laşi să te ajut.

Cum?

Mama inspiră adânc.

— Am vorbit şi cu Ken.

Cu Cizme-de-cowboy?

— Ai vorbit despre mine *cu el?*

— Nu i-am spus prea multe.

— E un ticălos. Un prefăcut.

— Cameron, e un om de treabă care mi-a dat un serviciu – un salariu din care putem plăti ca să avem unde să stăm şi ce să mâncăm.

— Şi asta îi dă dreptul să ştie lucruri din viaţa mea privată?

— Nu. N-am zis decât că eşti la vârsta la care poate simţi nevoia să stai de vorbă cu un bărbat. Toţi băieţii au un tată.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Şi eu am. Doar că nu mă laşi tu să-l văd.

— Nu-i cinstit din partea ta.

— Ce, că am un tată pe care nu pot să-l văd? Într-adevăr, *nu-i* cinstit.

Îmi retrag mâna dintr-a ei.

Mama încearcă să nu arate că e supărată.

— Nu-i nevoie să vorbeşti cu Ken dacă nu vrei, dar el s-ar bucura să discute cu tine.

O privesc direct în ochi.

— Ieşi cu el?

— Cum?

— Aşa încerci să-i faci cunoştinţă cu „copilul”?

— Cameron, e urât din partea ta.

— Deci am dreptate.

— Nu. *Nu* ai dreptate.

— Pentru că în niciun caz nu vreau ca ticălosul ăla să fie tatăl meu. Am deja un tată. Şi dacă o să vreau vreodată să stau de vorbă cu un bărbat care *nu este* tatăl meu, am să vorbesc cu domnul Sinclair.

— Foarte bine.

— Şi-acum pot să plec?

— Poţi să pleci.

Îmi împing scaunul în spate, mă ridic de la masă şi urc spre camera mea.

— Cameron, strigă ea după mine. Te iubesc.

— Bine, zic eu fără să mă întorc.

Nu vreau să mă vadă că plâng.

Nouăsprezece

Mă frământ toată noaptea, îngrijorat că mama are impresia că sunt nebun. Crede că şi tata este nebun. O avea dreptate? Suntem amândoi nebuni? Mă stresez şi din cauza lui Jacky. Domnul Sinclair zice că el a plecat cu mama lui. Jacky neagă asta, că domnul Sinclair l-a văzut după ce ea a plecat. Cine spune adevărul? Care dintre ei minte?

Cum poţi să ştii totul despre cineva? Cum poţi să fii sigur chiar de tine însuţi?

Un singur lucru este cert: Jacky este secretul pe care nu pot să-l dezvălui nimănui.

Când mă trezesc, mama a plecat deja. Îmi pregătesc nişte pâine prăjită cu gem, iau o cutie de îngheţată şi mă duc la fereastra de la bucătărie să mă uit la pădurea de dincolo de lanul de porumb. Soarele străluceşte, cerul e senin – o zi perfectă pentru a pleca să explorez împrejurimile. Dacă n-aş fi fost eliminat, acum aş fi fost în autobuz în drum spre şcoală, şicanat de gaşca lui Cody, suportând respiraţia lui Benjie şi îngrijorat de testul de astăzi de la ştiinţe. Ar trebui să fiu eliminat de la şcoală mai des.

Mă îmbrac gros şi ies pe câmp. Nu văd pădurea din cauza lanului de porumb – e mai înalt decât mine, dar dacă o iau drept înainte, nu se poate să n-ajung la ea. După ce trec de primele rânduri de porumb, nu mai văd nimic din cauza frunzelor. E şi mai greu să înaintez decât mi-am imaginat. Cel mai rău este că ştiuleţii mă lovesc peste faţă şi mătasea de porumb îmi intră în nas. Partea bună e că mirosul este atât de dulce şi de proaspăt, parcă îl simt pe limbă.

Înaintez cu greu, dar parcă merg de-o veşnicie. Mă uit la ceas. Am plecat de un sfert de oră. N-ar fi trebuit să văd deja vârfurile copacilor înălţându-se deasupra lanului? Poate ar fi cazul să mă întorc.

Nu, e o prostie. Din câte îmi dau seama, aproape c-am ajuns. Ca să nu mai spun că doar rataţii renunţă.

Continui să merg. Tot nu se vede pădurea. Oare merg în direcţia bună? M-am abătut din drum?

Dinspre ferma domnului Sinclair se aude un motor pornind. Sunt atât de ocupat să mă feresc de mătasea de porumb, ca să nu-mi intre în ochi, încât nu-mi dau seama imediat că zgomotul motorului se aude tot mai tare. Tot mai aproape. De ce s-ar auzi un motor din ce în ce mai aproape?

Dumnezeule, nu este motorul unei maşini vechi. Este combina domnului Sinclair. A ieşit să treiere porumbul. Iar eu sunt în mijlocul lanului.

Îmi imaginez lamele ascuţite secerând cocenii – şi *pe mine!* Trebuie să ies de-aici. Dar pe unde? Unde mă aflu? Încotro s-o iau?

Nu intra în panică. Încearcă să-ţi dai seama încotro se îndreaptă domnul Sinclair şi ia-o în altă parte.

Cum? Nici măcar nu-l văd. Porumbul e prea înalt.

Şi? Dacă vine spre tine, fugi din calea ei.

Să fug? Dar abia pot să merg.

Atunci ţipă. El o să te-audă.

Peste zgomotul ăsta?

Încerc s-o iau la fugă. Cu cât mă străduiesc mai mult, cu atât mai tare mă împiedic de porumb. Dau frunzele la o parte cu ambele braţe, de parcă aş înota în stilul bras. Degeaba. Nu-mi foloseşte la nimic. Gâfâi. Frunzele şi mătasea mă lovesc peste faţă, îmi intră în nas şi în gură. Dau din mâini şi din picioare, simt că mă înec.

— Ajutor!

E în regulă.

Jacky? Tu eşti?

Respiră.

Zgomotul motorului este asurzitor.

— Domnu’ Sinclair! Opriţi-vă!

Fac semne cu braţele pe sus.

Nu te vede şi nu te aude. Respiră.

— Nu pot.

Ba poţi. Aproape c-ai ajuns la pădure. Uită-te înainte, spre dreapta.

Deodată zăresc o cărare printre şirurile de porumbi. De ce n-am văzut-o până acum? Nu-mi aud gândurile – doar o voce în capul meu care strigă: *Acum! Fugi!*

Mă avânt spre cărarea aceea. Văd vârfurile copacilor deasupra lanului. Mă strecor printre porumbi, ies în fugă din lan şi scap de pericol. Am reuşit. Am ajuns la pădure.

Cad în genunchi.

— Jacky, mi-ai salvat viaţa.

El nu-mi răspunde.

— Jacky?

A dispărut.

Îmi trag sufletul. Nu-mi vine să cred că mai trăiesc. Mă ridic şi mă scutur pe haine. Presupun că va trebui să rămân aici până pleacă domnul Sinclair.

Mă uit în stânga şi-n dreapta, de-a lungul lizierei. Pădurea se întinde în spatele a cinci ferme, dar nu ştiu cât este de adâncă. Ar trebui să rămân la marginea ei ca să nu mă rătăcesc. Atât mi-ar mai trebui: să cheme mama o echipă de căutători cât timp sunt suspendat de la şcoală.

Totuşi, nu poate fi o pădure sălbatică. Sunt ferme în preajmă, iar Jacky şi domnul Sinclair se jucau aici. În plus, dincolo de tufişuri, copacii nu sunt foarte deşi. Unii sunt numai buni să te caţeri în ei. Ar fi amuzant – să mă caţăr până sus şi să mă uit spre casă sau să-l spionez pe domnul Sinclair în timp ce treieră. Mă gândesc la desenele lui Jacky în care amândoi erau căţăraţi în copaci. Mă întreb ce vedeau?

Cu toate acestea, înainte să mă urc într-un copac, aş vrea să văd poieniţa. Nu e departe – un spaţiu mare şi însorit. Pe drum sunt împrăştiate numai crengi uscate, ca nişte coarne de cerb. Sunt şi câţiva copaci căzuţi, putreziţi şi acoperiţi cu muşchi. Unul este foarte lung, cu rădăcini uriaşe, îndreptate spre cer.

Când Jacky a făcut desenele, mulţi dintre copacii aceştia nu erau aici. Cei căzuţi acum erau probabil sănătoşi, iar cei putreziţi atunci au dispărut de mult, fără să lase nicio

urmă. Copacii sunt ca oamenii. În acest moment suntem vii, iar în următorul devenim o amintire, apoi nu mai suntem nici măcar atât.

Mama zice că e morbid când mă aude vorbind aşa, dar e adevărat. Habar n-am cum arătau şi cum vorbeau străbunicii mei sau strămoşii lor care trăiau în peşteri. E ciudat să cred că erau ca mine, pierzând vremea cu prietenii, supărându-se cu părinţii lor, făcând pe grozavii, speriindu-se sau mai ştiu eu ce. Dar acum au dispărut cu toţii, la fel şi lucrurile la care au ţinut ei, nimeni nu ştie şi nimănui nu-i pasă. Şi-atunci de ce mă frământ eu pentru lucruri care, peste nişte ani, nu vor conta pentru nimeni? Dacă aş şti asta, poate că aş fi fericit.

Când ajung în poieniţă, umbra dispare în lumina puternică a soarelui. Frunzele copacilor au început să capete nuanţe de portocaliu şi roşu, şi se văd nişte tufe răzleţe cu fructe de pădure. E şi o ridicătură stâncoasă, iar în centru – îmi stă inima în loc – bolovanii din desenele lui Jacky.

Mi-i imaginez pe Jacky şi pe domnul Sinclair închipuindu-şi că mormanul de bolovani este un fort. Apoi îl văd pe Jacky singur, ascunzându-se în vârful unui copac, prefăcându-se că tatăl lui nu există.

Se aude ciripitul unei păsări. Stau nemişcat, sperând s-o zăresc. În jur este linişte. De ce nu se mai aude combina? Am sentimentul înfricoşător că cineva mă urmăreşte. Mă uit în spatele meu.

Domnul Sinclair stă la marginea poieniţei.

— Ce cauţi în lanul de porumb taman când se treieră? Vrei să mori tăiat de combină?

— Scuze. Eram deja în mijlocul lanului când aţi pornit. De unde aţi ştiut că sunt aici?

— Am văzut frunzele mişcându-se. Bine c-am observat. M-am gândit eu că tu erai. Am venit să te duc acasă. Nu vreau când se-ntoarce maică-ta să-i explic cum ai ajuns printre ştiuleţii mei de porumb.

Pufneşte pe nas.

— Sau aş putea să te bag la maşina de tocat şi s-o las să

creadă că ai fugit.

Râd ca de-o glumă bună, dar el stă şi se uită la mine. Mă gândesc la dispariţia lui Jacky şi a mamei lui. Mă opresc din râs.

— Da' tu de ce nu eşti la şcoală? mă întreabă domnul Sinclair.

— Am fost eliminat. Nu din vina mea.

— Dacă aş primi câte un dolar de fiecare dată când aud pe cineva spunând că nu e vina lui… zice domnul Sinclair cu lehamite. Aşa că te-ai gândit să te duci prin pădure. Ce credeai c-o să găseşti aici?

— Nimic. Voiam doar să văd unde vă jucaţi cu Jacky.

— Cine-a zis că ne jucam aici?

— Am bănuit.

— Vasăzică eşti bănuitor, aşa-i? Şi ce bănuieşti? Bănuieşti că ştii sau ştii că bănuieşti?

— Bănuiesc că nu ştiu.

Domnul Sinclair începe să zâmbească.

— Nu eşti atât de prost pe cât pari.

Face semn cu capul spre grămada de bolovani.

— Obişnuiam să las diverse lucruri acolo, ca să le găsească Jacky. O lupă. O pungă cu bile de sticlă. Lucruri de care eu nu mai aveam nevoie. Îi spuneam că le lăsau spiriduşii. El ştia că eu făceam asta, dar era mai distractiv să ne prefacem.

Privirea domnului Sinclair devine nostalgică.

— Vă întrebaţi vreodată ce s-a întâmplat cu el?

El mă priveşte cu ochii mijiţi.

— De ce m-aş întreba?

— Nu ştiu, aţi fost prieteni. Eu mă gândesc la prietenii mei de care m-am despărţit. Sper că şi ei se gândesc la mine.

— Eu nu mi-aş face iluzii. În ziua de azi, nimeni nu se mai gândeşte la nimeni. Când ajungi la vârsta mea, nici măcar nu-ţi mai aduci aminte câţi dintre prietenii tăi au dispărut.

— Cum ar fi Jacky?

Domnul Sinclair mormăie.

— Era la fel ca tine. A dispărut împreună cu mama lui.

Jacky susţine altceva.

— La ce te gândeşti?

— La nimic, zic eu.

— E imposibil să te gândeşti la nimic.

— Bine… Mă întrebam dacă Jacky vorbea vreodată despre tatăl lui.

— De ce să vorbească? Tu vorbeşti despre al tău?

— Asta-i altceva.

— Oare? mă întreabă domnul Sinclair uitându-se la mine contrariat. Nu eşti singurul bănuitor. Toată lumea are secrete. E mai bine să-ţi vezi de treaba ta. Şi-acum vino. Am să te duc acasă. Mai am treabă de făcut.

Douăzeci

Toată lumea are secrete, vorba domnului Sinclair. Mama, tata, eu. Ce secrete are domnul Sinclair? Dar Jacky? Odată ajuns acasă, îl întreb pe Jacky:

— De ce mama ta nu te-a luat cu ea, aşa cum a făcut mama mea?

Ştiu că mă aude. Îi simt prezenţa prin preajmă, pândindu-mă de după mobile, ascuns prin dulapuri, sub pat, dar el nu vrea să iasă. Oare se ţine de glume? Care e povestea lui?

Scot desenele lui şi mă uit la ele, căutând indicii care mi-au scăpat prima dată. Pe unele foi apare o formă de culoare neagră. O fi o gaură, o peşteră sau camera de cărbuni? Poate că nu-i decât o mâzgălitură. Dar ce-i cu imaginea mamei lui întinsă pe pământ? Doarme? E moartă? Sunt nişte chestii în desenele astea care şi mie mi-ar da coşmaruri – lucruri obişnuite, cum ar fi lopata tatălui său, toporul sau furca.

Tot uitându-mă la desene, camera dispare. Simt prezentul în trecut şi trecutul în prezent: Jacky a păşit pe aceste podele din lemn, a atins aceste clanţe şi balustrade, ca şi mine. A folosit aceeaşi chiuvetă, aceeaşi cadă şi acelaşi birou. Jacky este peste tot. E în aerul pe care îl respir.

Mi-l imaginez mişcându-se pe-aici, pe la etaj, şi mă pomenesc în dormitorul mare de deasupra bucătăriei, holbându-mă la trapa care dă spre podul casei. De ce este sigilată? Aş putea să îndepărtez cu o daltă stratul de zugrăveală de deasupra şi să scot cuiele, dar aş face multă mizerie şi mama s-ar îngrozi.

Ce e în podul casei, Jacky? Care e secretul?

— Cameron? se aude vocea mamei dinspre bucătărie.

— Sunt sus, strig eu pe un ton exagerat de vesel.

De când o fi ajuns mama acasă? Oare m-a auzit vorbind singur?

— Am adus pizza, strigă mama pe un ton la fel de vesel.

Cu topping dublu de caşcaval, pepperoni şi ciuperci, într-un minut se încălzeşte la cuptorul cu microunde.

Dacă mama m-a auzit, doar se preface. Foarte bine.

Să ne prefacem amândoi.

— Super. Mersi. Cobor imediat.

Mama zâmbeşte când mă aşez la masă.

— Cum a fost astăzi?

N-ai zice că aseară ne-am certat. Mama nu uită certurile, dar se pricepe să le ignore. Parcă ar fi nişte decoraţiuni de Crăciun – puse deoparte, dar uşor de scos la nevoie.

— Astăzi? Destul de bine, zic eu luând o bucată de pizza. Am făcut multe teme.

— Bravo.

Mama face o pauză.

— Ai vrea să mergi cu mine în oraş mâine?

— Ce?

— După două zile de stat singur, probabil simţi c-o iei razna.

— Şi ce să fac?

— Au o bibliotecă, un centru de recreere. Sau poţi să nu vii. Stai aici şi te plictiseşti. Cum vrei tu.

— Nu, ar fi mişto.

Chiar c-ar fi.

Restul mesei se desfăşoară în linişte. Discutăm despre lucruri banale, cum ar fi unde să ne întâlnim ca să luăm masa de prânz. Din fericire, liceul este în celălalt capăt al podului, deci n-o să ne vadă niciunul dintre băieţi.

— Apropo, n-am uitat de proiectul tău, spune mama după ce terminăm de mâncat şi îmi aduce un pachet gros de pe tejghea. Istoricul vânzărilor fermei.

— Mersi.

— Lui Ken ar trebui să-i mulţumeşti. Zice că dacă mai ai nevoie de ceva, poţi să-i ceri.

Îi arunc o privire cu subînţeles.

— Parcă am stabilit un lucru în legătură cu mine şi Ken.

— I-am spus de proiectul tău *înainte* de discuţia noastră. Zicea că azi se duce la biroul de cadastru şi ar putea să se

intereseze de fermă, dacă tot merge acolo.

— Foarte bine. Atunci nu-i sunt dator cu nimic.

— Cu nimic, în afară de un *mulţumesc.*

— Şi vreau ca nici *tu* să nu-i fii datoare cu nimic.

— Cameron, zice mama oftând. Uneori oamenii le fac altora favoruri fără să aştepte ceva în schimb. Asta se cheamă amabilitate.

Mama e destul de isteaţă, dar categoric nu se pricepe la bărbaţi.

Iau pachetul şi urc în camera mea, mă aşez pe pat cu picioarele încrucişate şi îl golesc. Sunt o tonă de chestii. N-ai zice că-i o simplă favoare. E ceva de genul: *Hei, Katherine, vezi ce tip grozav sunt că i-am adus fiului tău toate chestiile astea? Ce zici, luăm cina împreună?*

E şi un bileţel de la C.C., scris pe o hârtie cu antetul firmei care are şi poza lui în partea de sus. Iau un pix şi îi înnegresc doi dinţi, apoi îi unesc sprâncenele.

Bună, Cameron,

Am auzit că ai de făcut un proiect la istorie. Mă bucur să te ajut.

Am rugat-o pe Arlene Cooper de la biroul de cadastru să-mi tipărească nişte hărţi aeriene, istoricul vânzărilor şi declaraţiile privind impozitele anuale. Majoritatea fermelor de pe-aici sunt lăsate moştenire copiilor, aşa că declaraţiile de impozit sunt mai utile decât istoricul vânzărilor dacă vrei să ştii cine a fost proprietarul.

Mama ta zice că te interesează în mod special dacă a avut loc o crimă sau o sinucidere la ferma voastră. Aş vrea să pot spune da, ca să-ţi iasă eseul mai palpitant, dar nu s-a întâmplat aşa ceva. A fost la un moment dat un fermier care a murit sfâşiat de câini. Crezi că asta ţi-ar folosi?

Spune-mi dacă mai ai şi alte întrebări. De asemenea, spune-mi dacă ai vrea să jucăm o partidă de baseball, să aruncăm câteva mingi.

Ken.

Să jucăm o partidă de baseball? Să aruncăm câteva mingi? Du-te şi te-mpuşcă.

Cel mai important lucru este că C.C. spune că n-a avut loc nicio crimă. Atunci ce s-a întâmplat cu Jacky? Dacă n-a plecat cu mama lui, n-ar fi fost găsit după ce câinii l-au omorât pe tatăl lui?

Mă uit peste hărţi. Interesant. Harta comitatului din 1825 arată că linia de cale ferată trecea prin Wolf Hollow. În actul de concesiune din 1838, jumătate din zonă e acoperită de pădure.

Teancul de declaraţii fiscale de dedesubt este gros de vreo trei centimetri. Aproape că mă ia somnul doar uitându-mă la el. Îl dau deoparte şi mă uit pe sumarul vânzărilor fermei care are doar o pagină.

Ciudat. Primul proprietar, Silas Henning, a cumpărat ferma în 1839. Aceasta a aparţinut familiei lui până în 1924, când a fost vândută lui Henry McTavish. Şi gata. Ferma n-a mai fost vândută după aceea. N-are cum să fie aşa. De ce nu apare vânzarea către familia Sinclair?

Iau declaraţiile fiscale. Numele lui Henry McTavish este înlocuit de Frank McTavish în 1952. Probabil că atunci a fost preluată de tatăl lui Jacky. Numele domnului McTavish apare în declaraţii până în anul ăsta.

Asta înseamnă că domnul Sinclair nu este proprietarul fermei. E tot tatăl lui Jacky. Un mort. Oare ce ascunde domnul Sinclair – în legătură cu ferma, cu Jacky, cu toate?

Douăzeci şi unu

Îi arăt mamei că domnul McTavish este în continuare proprietarul fermei.

— Ce ciudat, nu-i aşa? zice ea încercând să nu zâmbească. Eu nu sunt agent imobiliar, deci mi-e teamă că nu am o explicaţie pentru acest mister, dar ştiu pe cineva care chiar este agent imobiliar şi sunt sigură că ar fi bucuros să te lămurească.

Bună încercare, mamă.

Dar are dreptate. C.C. *este* cel cu care trebuie să vorbesc. Fir-ar să fie.

A doua zi dimineaţă, soarele apare mai greu decât mă trezesc eu. În timp ce mergem cu maşina spre oraş, ceaţa pluteşte peste câmpurile de pe care a fost strânsă recolta.

Încetinim când ne apropiem de şcoală; două autobuze tocmai intră în parcare. Mă las mai jos în scaun ca să nu mă vadă careva. Câteva secunde mai târziu trecem pe lângă motelul unde am stat în prima noapte, apoi traversăm podul de fier şi intrăm în oraş.

Privesc în jos, la defileul râului care trece pe sub pod – valea din Wolf Hollow. Grosul ceţei se lasă în această scobitură; parcă am merge cu maşina pe nişte nori. Îmi imaginez cum era în vremurile de demult, când lupii apăreau din aburii ceţii.

După pod, autostrada se transformă într-un drum principal, adică Strada Principală. Sunt doar vreo zece străzi care o intersectează şi şapte-opt care merg în paralel cu ea, de-o parte şi de alta. Trecem pe lângă un chioşc unde se poate comanda din maşină îngheţată la cornet, dar care este închis până la primăvară, un mic mall cu un chioşc unde se vând hamburgeri, un magazin 7-Eleven, o benzinărie şi un oficiu poştal. Urmează nişte clădiri cu două nivele, cu magazine şi restaurante la parter şi apartamente de locuit deasupra: Knotty Pine Inn; Mindy’s Fine Dining; Walker’s Ladies and Men’s Apparel,

cu îmbrăcăminte pentru oameni care se pare că au trăit în urmă cu un secol; Shamrock Bar, cu ferestrele acoperite cu obloane; Lucille's Nail Emporium; o spălătorie de haine; două farmacii; The Capital, singurul cinematograf din Wolf Hollow, care are doar două săli.

Pe la mijlocul Străzii Principale, peisajul devine iar respectabil odată cu primăria, oficiul registrului local, secţia de poliţie, biblioteca şi biroul publicaţiei *Weekly Bugle.* Mai departe, o casă cu acoperiş din şindrilă şi pereţii decoraţi cu fluturi din lemn pictat şi un panou pe care scrie Kelly's Krafts; firma Huntley Memorials, a cărei curte din faţă e plină cu pietre funerare; încă un mic mall, care adăposteşte un magazin cu articole de un dolar, Minnie's Mini-Mart şi Agenţia imobiliară Ken Armstrong. În sfârşit, o benzinărie pentru cei care au uitat să facă plinul în celălalt capăt al oraşului şi din nou ferme.

Oprim în faţa agenţiei la ora opt şi jumătate. C.C. încă n-a venit.

— Nicio grijă, trebuie să vină, zice mama. Pe urmă, poţi să lămureşti misterul, să înoţi la centrul de recreere şi să ne întâlnim la prânz să luăm masa împreună. La Knotty Pine Inn au nişte cartofi prăjiţi nemaipomeniţi. Şi tarte cu fructe făcute în casă. O să-ţi placă.

Îmi pun rucsacul pe umăr şi intru după mama, lăsând pe biroul ei pachetul de la Ken. Apoi ies iar şi-mi fac de lucru uitându-mă la fotografiile caselor de vânzare din vitrină, toate mai arătoase decât a noastră.

Aud bâzâitul unei bormaşini electrice dinspre Huntley Memorials. Prin ceaţă văd un bărbat de vreo patruzeci de ani, scund şi îndesat, îmbrăcat în salopetă, cu ochelari de protecţie şi o şapcă de baseball pe cap, care gravează o piatră de granit aşezată pe o masă de picnic. Un cablu prelungitor portocaliu de la unealta lui intră într-un garaj făcut din bolţari.

Mă duc într-acolo să mă uit mai bine ce face. Bărbatul are cele mai aspre mâini pe care le-am văzut vreodată. Părul nepieptănat îi iese de sub şapcă şi-i cade pe ceafă, închide bormaşina şi ridică privirea spre mine.

— Te ajut cu ceva?

— Nu. Îl aştept pe domnul Armstrong. Ăăă, Ken Armstrong de la agenţia imobiliară. Mama mea lucrează acolo. V-am observat lucrând şi, ştiţi, n-am mai văzut cum se gravează o piatră funerară.

— Oh.

După exclamaţia lui, nu-mi dau seama dacă trebuie să plec sau să mai zic ceva. Arăt cu capul spre piatră.

— Tipul a murit de curând?

— În urmă cu o lună.

— Oh.

Pauză stânjenitoare.

— V-a fost prieten?

Am spus eu asta? Ce se întâmplă cu mine?

— Nu. De ce?

— Întrebam şi eu.

Pleacă. Pleacă imediat.

— Şi ce se întâmplă dacă scrieţi numele greşit?

— Nu-l scriu greşit. Altceva?

Deodată îmi vine o idee strălucită. Domnul McTavish şi-a cumpărat câinii chiar după dispariţia soţiei lui; câinii l-au omorât la câteva luni după aceea. Dacă ştiu când a murit, pot să-mi dau seama cam pe când străbunica lui Cody l-a acuzat de crimă şi să verific ce a spus ea la ziarul *Bugle.*

Îmi dreg vocea.

— Familia dumneavoastră face toate pietrele funerare de aici?

— Cam da.

Arată cu bărbia spre ecusonul lui: Huntley Memorials. Înfiinţată în 1926.

— Deci tot familia dumneavoastră a făcut şi piatra pentru Frank McTavish?

Omul se opreşte.

— Cine?

— Fermierul care a fost sfâşiat de câinii lui, prin anii ’60.

— Ah, ăla.

— Da. Aş vrea să ştiu când a murit. Ar trebui să scrie pe piatra lui, nu?

— Sigur, dar asta a fost cu cincizeci de ani în urmă. Noi n-avem o evidenţă tocmai de pe vremea aia. Şi în niciun caz nu ţinem evidenţa inscripţiilor.

De ce nu? Care-i problema?

Bărbatul se apleacă peste piatra lui şi îşi reia lucrul.

— Dacă ţii neapărat să afli, întreabă la cimitir. Două străzi mai încolo, faci dreapta, în capătul drumului, chiar înainte de lac. Ei trebuie să aibă o hartă cu toate locurile de veci. Şi-i cauţi mormântul.

La cimitir. Mă duc într-acolo.

Douăzeci şi doi

Chiar înainte s-o iau din loc, apare C.C. cu maşina şi sare din ea de parcă ar fi partenerul meu poliţist într-un film de acţiune.

— Cameron, prietene, ce mai faci?

Ridică mâna ca şi cum s-ar aştepta să batem palma.

Îl salut fără tragere de inimă şi-mi vâr mâinile în buzunare.

— În legătură cu pachetul pe care mi l-ai trimis, documentele despre fermă. Am găsit ceva ciudat. Mama mi-a zis că ai putea să mă lămureşti tu.

— Sigur că da, zice el poftindu-mă în agenţie.

Mama vorbeşte la telefon; mie îmi transmite din priviri să mă port frumos, iar lui C.C. îi spune mişcându-şi buzele: „Cafea, te rog”. El îi face cu ochiul în semn că *s-a făcut* şi apasă un buton la automatul de cafea.

— Vrei un cappucino? mă întreabă.

— Sigur că da.

Mama ridică din sprânceană; ştie că nu-mi place cafeaua. Îi arunc o privire care vrea să spună *nu mă face de ruşine.*

C.C. dă mamei primul pahar şi se tachinează amândoi până sunt gata şi ale noastre. Pun patru pliculeţe de zahăr într-al meu, recuperez pachetul de pe biroul mamei şi îl urmez pe C.C. în biroul lui. E o cameră bej, cu perdele care ascund o fereastră cu gratii ce dă spre aleea din spate. Pereţii sunt acoperiţi cu diplome înrămate: diploma de facultate, licenţa agenţiei imobiliare, slogane ieftine, de genul „Dacă nu acum, atunci când?” şi fotografii cu un băiat şi o fată în jur de patru-cinci ani. Mă opresc în faţa uneia în care cei doi copii stau unul lângă altul pe treapta de sus a unei verande şi mănâncă îngheţată la cornet.

C.C. vine lângă mine.

— Ei sunt Patrick şi Kimberley.

— Copiii tăi?

— Au şapte, respectiv opt ani acum, zice el clătinând din

cap. Locuiesc împreună cu mama lor la câteva sute de kilometri depărtare. Nu-i văd prea des.

— Eşti divorţat?

— Aproape. Mai avem de semnat nişte hârtii. Dar, în principiu, da.

Preţ de o clipă nu mai vorbeşte ca într-o reclamă TV; ci ca un tip căruia îi este dor de copiii lui.

C.C. se aşază în fotoliul de piele de la biroul lui şi îmi face semn spre cel de vizavi. Suflă în paharul de cappucino. Eu iau o înghiţitură şi mă străduiesc să nu fac o grimasă.

— Abia aştept să aud ce vrei să mă întrebi. Mama ta zice că-ţi merge mintea tot timpul. Tre' să-ţi spun că mie nu. Dar eşti prea deştept ca să nu-ţi fi dat seama de asta, nu?

Oare încearcă să mă facă să-mi placă de el? Vrea să-mi spună că ştie că nu-l plac?

— Nu-s chiar atât de deştept.

— Nici eu chiar atât de prost să te cred, râde el. Din fericire, mă pricep la afaceri imobiliare. În plus, îmi şi place. În fine, ai nevoie de explicaţii în legătură cu ceva ce ţi-am dat eu?

— Da, zic eu dându-i pachetul. Dacă e să mă iau după istoricul vânzărilor, familia Sinclair nu a cumpărat niciodată ferma, iar impozitele sunt încă pe numele lui Frank McTavish, tipul omorât de câini.

— Cum?

— Nu ştiai?

— Nu.

Încruntat, C.C. scoate documentul şi se uită pe el.

— I-am spus lui Arlene ce vreau, ea a tipărit materialele şi eu le-am dat mai departe.

Se uită printre hârtii.

— Ce fază!

— Chiar că ce fază. Adică, cum e posibil aşa ceva?

— Bună întrebare.

C.C. se lasă pe speteaza fotoliului. Mi-a spus să-l întreb orice, dar s-a împotmolit la prima întrebare pe care i-am pus-o. Observ încordarea care i se citeşte pe frunte.

Aproape că-mi pare rău de el.

— OK, zice el până la urmă, dar asta nu-i decât o supoziţie. Dacă îmi amintesc eu bine, soţia lui McTavish a plecat împreună cu fiul lor cu puţin timp înainte să moară el. Probabil că în testament l-a trecut pe fiul lui drept moştenitor al fermei.

— Dar dacă fiul era dispărut…

— …şi McTavish nu avea altă rudă care să aibă pretenţii, ferma rămânea aşa. S-ar fi acumulat impozitul neplătit, iar statul ar fi luat-o ca să recupereze datoria.

— Asta dacă nu cumva cineva *a plătit* taxele, zic eu, caz în care statul ar fi mulţumit.

— Aşa e. Nimeni n-ar vrea să se instaleze acolo dacă ar exista un fiu care s-ar putea întoarce într-o bună zi.

— Dacă familia Sinclair a plătit impozitul, ei ar fi îndreptăţiţi să folosească pământul până la întoarcerea fiului.

— Mama ta are dreptate. Eşti foarte isteţ.

— Dar fiul, adică Jacky, nu s-a mai întors *niciodată,* exclam eu în timp ce gândurile îmi vin mai repede decât le pot rosti. Nu i-a păsat nimănui pentru că, totuşi, taxele au fost plătite şi, până la urmă, a trecut atâta timp, încât nimeni nu s-a mai gândit la asta. Aşa stau lucrurile.

— Este foarte posibil.

— Este legal?

— Nu e *ilegal.* Mai ales dacă McTavish l-a numit pe tatăl lui Art Sinclair executorul său testamentar.

— Domnul Sinclair zicea că tatăl lui şi domnul McTavish erau cei mai buni prieteni.

— Atunci asta este.

C.C. bate darabana cu degetele pe birou.

— Tatăl lui Art putea foarte bine să spună că avea grijă de fermă până la întoarcerea fiului lui McTavish. N-ar fi fost nicio problemă şi nimeni nu l-ar fi obligat să vândă.

— Pe urmă, tatăl domnului Sinclair moare şi domnul Sinclair continuă să plătească taxele aşa cum a făcut familia lui până atunci, iar el câştigă bani dintr-o fermă pe care n-a cumpărat-o niciodată.

Ochii lui C.C. strălucesc. Ştie încotro bat, iar acolo e o problemă.

— Cameron, să nu uităm că asta nu-i decât o supoziţie. Chiar dacă avem dreptate, în momentul de faţă domnul Sinclair ar putea pretinde dreptul de folosinţă asupra fermei. Dacă aş fi în locul lui, m-aş duce la un tribunal şi aş face totul oficial.

— Dar există şansa să piardă. Poate se gândeşte: De ce să risc?

C.C. începe să râdă.

— Mai degrabă, după cum îl ştiu eu pe Art, pur şi simplu nu s-a preocupat. Dacă aş fi în locul lui, aş rezolva problema fără întârziere.

— Şi eu la fel.

Ne uităm unul la altul.

— Ce-i? mă întreabă el zâmbind.

— Cum adică „ce-i”?

— Vrei să mă întrebi ceva.

— De unde ştii?

— După cum stai pe scaun.

— Te pricepi să citeşti oamenii.

— Doar mă ocup de vânzări.

C.C. se loveşte uşor cu degetul la tâmplă.

— Bine.

Ezit.

— Dacă ţi se pare o chestie prea personală, să-mi spui, dar… cum e să nu-ţi vezi copiii prea des?

El mă priveşte direct în ochi.

— E ca şi cum aş muri. Sunt copiii mei. Dar nu vor mai locui cu mine niciodată. Iar eu nu mai fac parte din viaţa lor. Îşi creează propriile amintiri din care eu n-am să fac parte niciodată. Asta mă omoară. Chiar aşa. Mă omoară.

Oare lui tati îi este la fel de dor de mine? De-asta încearcă mereu să mă găsească?

— Cât de des îi vezi?

— Un weekend pe lună. O săptămână de Crăciun. Două săptămâni vara. Nu e aceeaşi situaţie ca la tine.

Încremenesc.

— Cât de multe ţi-a povestit mama?

O spun pe un ton supărat, deşi nu aşa voiam să sune. Nici nu ştiu *cum* voiam să sune. Mama a discutat cu un prieten, atâta tot. Iar el nu-i atât de ticălos cum îl credeam eu.

— Cameron, zice el, de parcă ochii lui ar vedea în mintea mea şi glasul lui m-ar îmbrăţişa, orice este între tine, mama ta şi tatăl tău – este problema voastră. Nu mă priveşte pe mine.

— Corect.

Simt că faţa mea se chinuie să nu se schimonosească, fiindcă îmi vine să plâng.

— Şi încă un lucru: Ştiu că ai un tată şi acela nu sunt eu, n-am să fiu niciodată. Nici n-am să încerc. Îţi promit. Am să fiu doar eu. Ken. Dacă vrei să vorbeşti cu mine sau nu, tu decizi. Dar să ştii că sunt aici dacă ai nevoie de mine.

— Bine.

Amândoi ne dăm seama că discuţia s-a încheiat. E ciudat cum se întâmplă chestia asta. Ieşim s-o vedem pe mama la biroul de la intrare.

— Aţi lămurit problema cu proprietarul? întreabă mama.

— Am lămurit multe lucruri, spune Ken.

Mama se întoarce spre mine.

— Este ora nouă. Vii înapoi la prânz după ce te duci la înot?

— Sigur că da.

Dacă există bazin de înot la cimitir.

— Pe curând.

Îmi iau rucsacul pe umăr şi ies chiar când ei strigă în urma mea:

— Distracţie plăcută.

Nu mă uit înapoi. Nu vreau să ştiu dacă el i-a pus mamei mâna pe umăr. Deocamdată, tot ce ştiu este că lui n-am să-i mai spun C.C. De-acum înainte am să-i spun Ken.

Douăzeci şi trei

Cimitirul. Numai la el mă gândesc.

Trec de două intersecţii, apoi cotesc la dreapta, aşa cum mi-a zis omul de la firma Huntley, şi merg pe o stradă cu case vechi din cărămidă. Toate au verandă cu arbuşti pe margine, ferestre mari şi un copac lângă trotuar. Câteva au mici bazine pentru păsărele. De la a patra stradă încolo, casele devin mai sărăcăcioase; pereţi căptuşiţi cu plăci de aluminiu, buruieni ce cresc printre crăpăturile aleilor din ciment şi un loc de joacă pentru copii cu feroneria ruginită; apoi trec pe lângă un părculeţ.

Cu cât merg mai departe, cu atât mai deasă devine ceaţa; parcă aş trece prin pânze de păianjen. Până la urmă ajung la ultima intersecţie. De partea cealaltă se vede un gard din fier forjat cu vârfuri ascuţite şi o poartă deschisă, cu un panou din lemn pe care scrie: Cimitirul Wolf Hollow, înfiinţat în 1794.

Trec de poartă şi intru într-o pădure de pietre funerare. Cum o să-l găsesc eu pe domnul McTavish? Drumul pe care merg se bifurcă. Partea din dreapta duce spre o clădire mică, cu garaj şi o magazie pentru scule. La geam se vede o lumină. Bat la uşă.

— Care eşti? se aude o voce dinăuntru.

Uşa se deschide. În faţa mea apare o femeie scundă şi îndesată, îmbrăcată într-o haină de ploaie galben-aprins şi mănuşi de lucru.

— Cu ce pot să te-ajut?

— Caut un mormânt.

— Ai nimerit unde trebuie, zice ea făcându-mi cu ochiul. Un mormânt anume?

— Da. Frank McTavish? A murit cu mult timp în urmă.

— Pe mine mă-ntrebi?

Doamne, ce-i cu oamenii ăştia?

Femeia mă pofteşte într-un birou mobilat sumar, luminat cu tuburi fluorescente. Are un calorifer de perete, un birou cu un calculator şi nişte scaune cum sunt cele de la

vânzările de vechituri. Pe pereţi sunt fotografii îngălbenite de vreme, cu grădini de flori şi curcubee, şi o hartă imensă cu terenurile cimitirului.

— Jean Currie.

Femeia îmi strânge mâna.

— Cameron Weaver.

— Şi zici că-l cauţi pe Frank McTavish. E ăla care-a murit sfâşiat de câini, aşa-i? N-am nevoie să-l caut pe calculator. Câinii ăia au devenit un fel de legendă locală.

Arată cu degetul pe harta cimitirului.

— Este îngropat alături de părinţii lui în Sectorul D, Lotul 24. O iei pe drumul principal până la a doua intersecţie. O să ajungi la un arţar uriaş pe partea dreaptă. Mergi puţin în unghi de optzeci de grade şi gata, ai ajuns.

Mă simt ca un căţeluş rătăcit; probabil că aşa şi arăt.

— Haide că te duc eu acolo, oftează domnişoara Currie, făcându-şi pomană cu mine. Oricum am de săpat o groapă în Sectorul F. Un domn de la azilul de bătrâni, a murit alaltăieri; nouăzeci şi şase de ani. Ziceau c-a mâncat seara şi pe urmă bang! Nici n-a avut când să se plângă.

S-o luăm de la început.

— Dumneavoastră săpaţi morminte?

— Eu mi-s paznic şi gropar.

Domnişoara Currie mă conduce la garaj şi mă pune să stau lângă ea într-un încărcător-excavator. Apoi pornim prin ceaţă.

— Ar trebui să vii când e soare, zice domnişoara Currie. E superb. Vara vin turişti ca să copieze inscripţiile de pe pietrele funerare ale pionierilor.

Când ajungem la arţar, domnişoara Currie opreşte excavatorul şi mă conduce până la mormântul domnului McTavish. Locul este marcat cu o lespede simplă şi cenuşie din calcar.

McTAVISH
EMILY (COLE) McTAVISH
12 martie 1899 – 24 aprilie 1924

MULTIUBITA SOŢIE A LUI
HENRY McTAVISH
18 ianuarie 1893 – 16 februarie 1952

PĂRINŢII LUI
FRANK H. McTAVISH
24 aprilie 1924 – iunie 1964

Ciudat. Toate datele includ şi ziua morţii, mai puţin la tatăl lui Jacky. Dacă au ştiut doar luna în care a murit, nu şi ziua, poate că a murit cu câteva săptămâni înainte să-l găsească. Îmi imaginez cadavrul zăcând pe câmp, printre bălării. Mi-i imaginez pe soţii Sinclair bătând la uşa lui, întrebându-se unde este, crezând că s-a dus pe undeva şi plecând, în timp ce cadavrul lui zăcea la numai câteva sute de metri mai încolo, pe jumătate mâncat de câini. Mă întreb cât a mai rămas din el când l-au găsit.

— Te simţi bine? mă întreabă domnişoara Currie.

— Da, sigur.

Ba nu.

— Tocmai am observat ceva, zic eu. Mama domnului McTavish a murit în ziua când s-a născut el.

Domnişoara Currie se uită mai bine la date.

— Ia te uită, da' ce spirit de observaţie ai. Probabil că a murit la naştere. Se întâmpla frecvent pe vremea aia.

— Şi nu apare numele unei a doua soţii, ceea ce înseamnă că tatăl lui nu s-a recăsătorit. Nu mai avea rude?

— Nu, din câte ştiu eu. În lotul ăsta încap şase şi nu-s decât trei.

Domnişoara Currie se opreşte.

— Nu vreau să te zoresc, băiete, dar trebuie să m-apuc de săpat. Ştii să te întorci singur?

— Da, mulţumesc. Nu trebuie decât să ies în drumul principal.

— Vezi că ştii? zice ea întorcându-se la excavator. Pe curând, aligatorule.

— Pe curând, crocodilule.[3]

N-am mai spus chestia asta de când aveam cinci sau şase ani şi mă jucam cu bunica.

Domnişoara Currie dispare cu excavatorul în ceaţă. Eu îngenunchez în faţa pietrei funerare şi citesc, apoi recitesc datele inscripţionate pentru tatăl lui Jacky. S-a născut în 1924 şi a murit în 1964. Înseamnă că avea patruzeci de ani. La fel ca tatăl meu. Ar putea fi mormântul tatălui meu.

Pun mâna pe piatra rece şi închid ochii. Văd fotografia pe care mi-a dat-o tata când ne-am întâlnit ultima oară, cea cu noi doi pe plajă, pe care o ţin ascunsă sub fotografia de pe noptieră, cu mama şi bunicii mei. Oare tata încă arată la fel ca atunci? El se întreabă cum arăt *eu?* Dacă moare şi n-am să-l mai văd niciodată?

Simt o prezenţă în spatele meu. Întorc capul. Prin ceaţă văd un câine mare şi cenuşiu care se uită la mine de după piatra unui mormânt.

Ce-o vrea?

Nu te gândi la prostii. E doar un câine. Un câine obişnuit.

Oare?

Ochii câinelui sunt de un albastru rece. Mă lipesc cu spatele de piatra funerară a domnului McTavish. Câinele dispare în ceaţă. Rămân încremenit, lipit de piatră, pentru nu ştiu cât timp. Nu văd decât pietre funerare, îngeri şi cruci. Mă ridic încet şi mă îndrept spre arţarul de la marginea aleii secundare.

Ceva mă urmăreşte. Ceva care se ascunde după pietre.

Merg pe aleea secundară până la drumul principal. Deodată, chiar în faţa mea, blocându-mi calea, apare din nou câinele.

— Pleacă. Lasă-mă în pace.

Câinele începe să mârâie. Nu-i nimeni să m-ajute. Mă gândesc la domnul McTavish. Apoi aud o voce îndepărtată: „Nu-ţi fie teamă. N-o să te muşte. Nu-l las eu.”

[3] „See you later, alligator/In a while, crocodile”. Aluzie la versurile melodiei „See you later, alligator” devenită celebră în anii ’50 prin interpretarea formaţiei Bill Haley and His Comets. *(N.red.).*

Câinele o ia la fugă.

— Jacky? şoptesc eu. Eşti aici?

— Nu, la fermă. N-am părăsit ferma de când a plecat mama. Ţi-am mai spus.

Închid ochii. Mă aştept să-l văd în şura cu fân sau în pădure. Dar nu văd decât o beznă groaznică. Oare pentru că el nu există decât în mintea mea? Nu, el este mult prea real; *trebuie* să fie pe undeva. Mă cuprinde groaza.

— Jacky, unde eşti? De ce nu pot să te văd?

— De-aia.

Vocea îi sună ciudat, parcă ar zâmbi, numai că motivul pentru care zâmbeşte nu-i ceva amuzant.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, zice Jacky pe un ton cântat. Doar că sunt în locul meu special. Nimeni nu mă vede aici. Nimeni.

— Care este locul tău special? *Unde* este locul tău special?

— Întreabă-l pe Arty. El ştie. E singurul care ştie.

— Nu. Eu *pe tine* te întreb. Dacă eşti prietenul meu, spune-mi.

El nu răspunde. De ce nu răspunde? Este speriat? Se joacă?

Mă concentrez. Unde este atât de întuneric încât nu vede nimeni? În camera pentru cărbuni, unde am găsit desenele lui? Într-un loc unde se juca împreună cu domnul Sinclair? Nu în hambar; acolo intră lumina prin crăpături. Dar dacă o fi un loc din pădure?

— Jacky, există vreo cavernă lângă bolovani? O ascunzătoare subterană? Acolo este ascunzătoarea ta?

Lângă mine se aude trosnind o surcea. Cine este? Ce este? Nu aştept să văd.

O iau la fugă.

Douăzeci şi patru

Nici nu ştiu când ajung pe Strada Principală. Sunt oameni şi maşini peste tot. Lucrurile sunt normale, cel puţin pentru toţi ceilalţi, în afară de mine. N-o să am linişte până nu aflu ce s-a întâmplat cu Jacky.

Mă uit la ceas. E ora zece. Mai am timp să mă duc la *Weekly Bugle* înainte să mă întâlnesc cu mama la prânz. Ştiind acum că domnul McTavish a murit în iunie 1964, pot să cer să-mi aducă din depozit anumite numere ale ziarului. Dacă încep din luna martie, ar trebui să acopăr perioada când Jacky şi mama lui au dispărut, iar străbunica lui Cody l-a acuzat pe domnul McTavish de crimă.

Ziarul *Bugle* are sediul într-o veche clădire din piatră, cu ferestre arcuite. Un clopoţel sună când deschid uşa de la intrare. În faţa mea, o tejghea blochează intrarea pe un culoar larg, având de-o parte şi de alta birouri cu pereţi despărţitori. În spate se vede o tiparniţă şi suluri de hârtie de ziar stivuite pe nişte rafuri masive.

— Alo? E cineva aici?

— Vrei să te duci tu? strigă cineva dintr-un birou de pe partea stângă.

— Sunt ocupat, Gus, strigă altcineva din dreapta.

— Tu eşti mereu ocupat, mormăie Gus ridicându-se şi venind la tejghea. Cu ce te pot ajuta?

Gus este o adevărată apariţie: cu un nas butucănos, o burtă revărsată peste pantalonii largi şi cu mânecile cămăşii suflecate. Braţele lui seamănă cu nişte cârnaţi imenşi şi păroşi. Are păr până şi pe degete. Ţi-ajunge să faci o perucă din atâta păr.

— Pregătesc un proiect la istorie pentru şcoală. Aş putea să văd nişte ediţii mai vechi din arhiva dumneavoastră?

Gus mă priveşte de parcă aş fi picat din lună.

— Arhiva noastră?

— Da, vă rog. Aş avea nevoie să citesc numerele din martie până în iunie 1964.

— Ţi se pare cumva că aici e sală de lectură?

Pardon? Mă ia la rost un individ care arată ca un circar?

Îi răspund cu zâmbetul mieros pe care îl folosesc ca s-o scot pe mama din sărite.

— Nu, domnule. Am crezut că aici e *Weekly Bugle.* Şi am crezut că poate la *Weekly Bugle* se găsesc ziare *Weekly Bugle.* Fiindcă am crezut că *Weekly Bugle* publică *Weekly Bugle.* Sau poate mă înşel?

Gus îmi aruncă o privire de parcă l-am indispus şi mai mult decât era deja.

— Arhiva se găseşte la bibliotecă.

Bibliotecara este mult mai amabilă, poate pentru că sunt prima persoană pe care o vede după mult timp. Mă conduce în ceea ce ea numeşte „Camera *Weekly Bugle"* din spate. Practic e un fişet înalt până în tavan. Numerele ziarului *Bugle* sunt legate pe luni, în rame de lemn, atârnate pe rânduri lângă perete. În centrul camerei se află o masă mare din lemn de nuc, cu câte un scaun cu spătar pe fiecare latură.

Doamna Browning – după cum scrie pe ecusonul ei – găseşte ce am nevoie în câteva secunde.

— Poţi să stai cât vrei, zice ea pe un ton jovial, apoi aruncă o privire spre rucsacul meu. Dar aş vrea să-ţi reamintesc un lucru: în bibliotecă nu este voie cu mâncare şi băutură, iar telefonul mobil trebuie închis. Mulţumesc.

Cu un gest ostentativ închid telefonul şi îl pun în rucsacul în care nu am nici mâncare, nici băutură. Doamna Browning dispare, lăsând uşa deschisă. Nu ştiu dacă a lăsat-o aşa ca să intre aer şi la mine sau ca să mă supravegheze. Ce-mi pasă? Nu mă interesează decât crima.

În anii ’60, ziarul avea doar douăsprezece pagini. Dar adunând numerele săptămânale din perioada martie-iunie, tot am aproape două sute de pagini de răsfoit. Încerc să mă concentrez pe ce mă interesează, dar e greu să nu-mi fie distrasă atenţia. De exemplu, găsesc o rubrică absolut neobişnuită care nu mai apare astăzi, intitulată „Pe-aici se

spune că…”, despre cine vine în oraş în vizită la rude, cum ar fi: „Pe-aici se spune că sâmbătă, 7 martie, doamna Grace McKinnon va pregăti o cină cu friptură de vacă pentru fratele său, domnul Clyde Waterston, cumnata sa, doamna Bess Waterston, şi nepoţii săi, Wilma, Bonnie şi Fred Waterston, foşti locuitori ai oraşului Wolf Hollow, în prezent stabiliţi în Spruce Grove, Iowa. Să ne opreşti şi nouă o porţie, Grace.”

Urmează anunţurile publicitare. Farmacia are la vânzare Brylcreem şi alte produse cosmetice pentru îngrijirea părului, Kresge’s are la ofertă două cercuri hula hoop la preţ de unul, iar Co-op are tractoare, pe care trebuie neapărat să le vezi ca să crezi că există.

După ce pierd o grămadă de vreme cu primele două numere, mă străduiesc să citesc mai departe doar titlurile. Majoritatea sunt de genul: „Patinoarul se deschide la sfârşitul lunii aprilie”, dar pe ultima pagină din cel de-al treilea număr săptămânal din luna martie, îmi sare în ochi un titlu.

Un bărbat din localitate a fost dat dispărut

> Domnul Matthew Fraser a dispărut, susţine verişoara sa, doamna Hannah Murphy. „Matthew a dispărut în urmă cu două săptămâni”, a declarat ea pentru *Bugle.* „Şeful poliţiei, domnul Cole, nu a luat nicio măsură.”
>
> Şeful poliţiei dezminte acest lucru. „Am luat legătura cu fostul patron al domnului Fraser de la firma Wolf Hollow Plumbing”, a declarat acesta pentru *Bugle.* „Domnul Fraser i-a adus la cunoştinţă patronului său că se va muta din oraş. Este ruşinos că acesta nu a informat-o pe verişoara sa în legătură cu decizia lui. Totuşi, nu avem motive să credem că domnul Fraser este în pericol.”

Măiculiţă. Doamna Murphy! Cred că ea e străbunica lui Cody Murphy! Am găsit-o!

În următorul număr, pe prima pagină apare o fotografie cu doamna Murphy care stă pe un carton de ouă în faţa secţiei de poliţie. Strigă ceva într-un megafon şi ţine ridicată o pancartă pe care scrie „Dreptate pentru Matthew Fraser”. Pare cam nebună, cum era şi Cody când a tăbărât cu pumnii pe mine, şi amândoi au aceeaşi bărbie pătrăţoasă şi fruntea cu proeminenţe de-o parte şi de alta. Articolul spune aşa:

Arestată în urma acuzaţiilor

Doamna Hannah Murphy a fost arestată în faţa secţiei de poliţie din Wolf Hollow, sâmbătă, 28 martie, sub acuzaţia de perturbare a liniştii publice. Ea cerea luarea de măsuri în cazul vărului său, domnul Matthew Fraser, care a părăsit Wolf Hollow în urmă cu mai bine de trei săptămâni.

Vorbind printr-un megafon, pe treptele secţiei de poliţie, doamna Murphy l-a acuzat pe domnul Frank McTavish, proprietarul fermei de pe a 4-a Concesiune, de implicare în ceea ce ea numeşte dispariţia vărului său.

„Soţia şi fiul lui McTavish au dispărut şi ei. Unde sunt?” a întrebat doamna Murphy. „Ce-a făcut cu ei?”

După ce doamna Murphy a fost reţinută, şeful poliţiei, Andy Cole, a spus mulţimii adunate în faţa secţiei că nici soţia şi nici fiul domnului McTavish nu au fost declaraţi dispăruţi. El le-a reamintit celor prezenţi că domnul Fraser a părăsit oraşul de bunăvoie în urmă cu câteva săptămâni.

Soţul doamnei Murphy, domnul Reg Murphy, a aflat de protestul soţiei sale şi de faptul că aceasta a fost arestată abia în momentul când a fost contactat de poliţie. După ce s-a întâlnit cu şeful poliţiei, acuzaţiile la adresa soţiei sale au fost retrase.

„Hannah nu mai e în apele ei de când a plecat Matthew”, a declarat el pentru *Bugle.* „Aşteptăm cu

nerăbdare să primim veşti de la Matthew şi cerem să ne fie respectat dreptul la intimitate.”

În numărul următor, cazul apare pe pagina a doua.

Poliţia face o descindere la ferma lui McTavish

Şeful poliţiei, Andy Cole, şi un alt ofiţer, au făcut o vizită la ferma domnului McTavish de pe a 4-a Concesiune, în după-amiaza zilei de joi.

„Nu aveam motive de îngrijorare”, a declarat şeful poliţiei, „dar am efectuat verificări pentru a-i linişti pe cei care au rămas cu îndoieli după incidentul de la secţia de poliţie de săptămâna trecută. Domnul McTavish ne-a poftit înăuntru. El a declarat că soţia sa, doamna Evelyn McTavish, a părăsit zona împreună cu fiul lor, Jacky, în vârstă de zece ani, în urmă cu trei săptămâni. El a explicat că nu a depus o reclamaţie privind dispariţia lor deoarece nu consideră că este vorba de o dispariţie.”

În urma inspectării proprietăţii, domnul McTavish a pus la dispoziţia poliţiei o scrisoare trimisă de soţia sa la data presupusei dispariţii, purtând ştampila oficiului poştal din Ramsay.

„Doamna McTavish scria că ea şi fiul ei călătoresc în compania domnului Matthew Fraser”, a declarat şeful poliţiei. „Date fiind neînţelegerile dintre ea şi soţul ei, nu doreşte să dezvăluie locul unde se află. Cu consimţământul soţului ei, noi respectăm această decizie.”

Domnul McTavish a declarat pentru *Bugle* că suferă din cauză că soţia sa a făcut acest pas nefericit, dar că nu a depus o cerere de divorţ fiindcă speră că într-o bună zi se vor împăca.

„În ce-l priveşte pe fiul meu, mă gândesc la el tot timpul”, a spus acesta, „dar cred că este în interesul copilului să fie împreună cu mama sa. Când va veni

momentul, nu mă îndoiesc că va lua legătura cu mine. Până atunci, date fiind treburile de la fermă, nu am nici timp şi nici bani ca să-i forţez să se întoarcă sau să-l cresc eu singur.”

Ziarul nostru a stat de vorbă şi cu domnul Ian Sinclair, vecinul familiei McTavish. „În orice căsnicie există suişuri şi coborâşuri”, ne-a spus acesta. „Suntem prieteni buni cu familia McTavish şi le dorim numai bine.” El a refuzat să facă alte comentarii.

Poliţia consideră că plecarea celor doi este o chestiune de familie.

Mintea îmi lucrează cu febrilitate. Dacă domnul McTavish şi-a omorât soţia, pe Matthew Fraser şi pe Jacky, înseamnă că trebuia să scape cumva de cadavre. Cel mai sigur loc ar fi fost ferma. În orice altă parte, ar fi riscat să fie prins în timp ce muta cadavrele; ar fi existat şi pericolul să fie descoperite de străini – oricum, acestea ar fi apărut până acum. Dar dacă le-a îngropat la fermă, de ce poliţia n-a văzut pământul săpat?

Poate că toată lumea are dreptate. Poate că, într-adevăr, domnul McTavish nu i-a ucis. Poate că soţia lui a fugit cu Jacky aşa cum mama a fugit cu mine. În fond, ea a trimis o scrisoare.

Dar de ce Jacky spune că mama lui l-a părăsit? De ce ar minţi?

Pielea mi se acoperă de o uşoară transpiraţie. Poate că el nici nu există. Poate că Jacky există doar în imaginaţia mea. Caut mai departe. În următoarele numere nu găsesc nimic. Apoi ajung la ultima săptămână din aprilie.

Hannah Murphy, acuzată de încălcarea proprietăţii private şi agresarea unui poliţist

În dimineaţa zilei de miercuri, domnul Frank McTavish a sunat la poliţie pentru a reclama pătrunderea unui intrus pe proprietatea sa.

Ajuns la faţa locului, ofiţerul de poliţie Angus Stebbing a găsit-o pe doamna Hannah Murphy cu o lopată în mână, în spatele fermei. Când a încercat să o îndepărteze, aceasta l-a lovit. Femeia a fost acuzată de încălcarea proprietăţii private şi de agresarea unui ofiţer de poliţie.

Doamna Murphy a declarat pentru ziarul nostru că s-a dus la ferma domnului McTavish pentru a căuta cadavrele domnului Matthew Fraser, al doamnei Evelyn McTavish şi al lui Jacky, fiul acesteia.

„Matthew se întâlnea cu Evelyn de şase luni de zile şi nu-mi pasă că află toată lumea”, a spus ea. „El plănuia s-o salveze dintr-o viaţă ca-n iad, dar s-a întâmplat ceva. Eu şi Matthew nu avem secrete unul faţă de altul. M-ar fi contactat. Este mort. Toţi sunt morţi.”

Într-o declaraţie oficială, şeful poliţiei, domnul Cole, a reconfirmat faptul că au fost făcute verificări la ferma domnului McTavish şi că nu s-a găsit nimic incriminator. „Doamna McTavish şi fiul său călătoresc împreună cu domnul Fraser şi sunt liberi să facă acest lucru. Cazul este închis.”

Seara trecută, doamna Murphy a fost internată de către soţul său în sanatoriul comitatului Wolf Hollow. În prezent, aceasta se odihneşte acolo.

Lucrurile devin şi mai interesante în următoarea ediţie a ziarului în care apar două articole.

A fost găsită maşina lui Fraser

Poliţia a găsit maşina domnului Matthew Fraser, despre care se crede că a părăsit oraşul în urmă cu şase săptămâni împreună cu Evelyn McTavish şi fiul acesteia, Jacky. Maşina, un Pontiac din 1948, a fost identificată în Ramsay, o localitate din apropiere. Era parcată pe Strada Ulmului, la mică distanţă de

staţia de autobuz. Denumirea localităţii Ramsay apare pe ştampila poştei de pe scrisoarea trimisă de doamna McTavish soţului său.

„Maşina domnului Fraser a fost ridicată. Dânsul are o lună la dispoziţie ca s-o revendice, dacă nu, aceasta va fi vândută la fier vechi”, a declarat şeful poliţiei. „Părerea noastră este că domnul Fraser a mers cu maşina până în Ramsay pentru a evita să fie recunoscuţi în Wolf Hollow. De acolo au plecat mai departe cu autobuzul într-o direcţie necunoscută.”

Agentul din parcare, domnul Harold Robinson, declară că i-ar fi văzut pe cei trei, deşi nu este sigur, dat fiind că numeroşi prieteni şi cunoştinţe au trecut prin Ramsay în ultimele şase săptămâni.

Al doilea articol are şi o fotografie înfricoşătoare cu domnul McTavish, care stă în faţa fermei înconjurat de doisprezece câini de pază.

Fermierul îşi cumpără câini pentru a se proteja

Ziarul *Bugle* a stat de vorbă cu domnul Frank McTavish vineri după-amiază, la ferma acestuia de pe a 4-a Concesiune. Domnul McTavish a fost acuzat recent de doamna Hannah Murphy, care în prezent se află sub observaţie la sanatoriul comitatului Wolf Hollow.

„Am ajuns la capătul răbdării”, a spus domnul McTavish. „Soţia mea a plecat, luându-l cu ea şi pe fiul meu. De parcă asta n-ar fi de ajuns, am fost hărţuit de o femeie nebună, care m-a calomniat şi a intrat pe proprietatea mea. Am fost nevoit să-mi iau câinii aceştia ca să fiu sigur că nu mai calcă pe-aici.”

Când a fost întrebat ce ştie despre domnul Matthew Fraser, bărbatul care în prezent călătoreşte împreună cu soţia şi fiul său, domnul McTavish a folosit nişte cuvinte imposibil de reprodus într-un ziar familial. „Matthew Fraser a

fugit cu nevasta altuia, iar verişoara lui, Hannah Murphy, se întreabă de ce n-a sunat-o. Păi cum s-o sune când el n-are nici măcar ruşinea pe care Dumnezeu i-a dat-o unei maimuţe.”

În eventualitatea că soţia sa va citi ziarul *Bugle,* domnul McTavish vrea să-i transmită că va da totul uitării dacă se va întoarce acasă, că o iubeşte şi îi este dor de fiul său, Jacky. „Până atunci, câinii aceştia sunt mângâierea şi protecţia mea.”

În ediţiile din mai sau iunie nu mai scrie nimic. Însă la începutul lui iulie apare un titlu pe prima pagină.

Frank McTavish a fost omorât de câini

Domnul Frank McTavish de pe Concesiunea 4, a fost omorât de propriii câini. Trupul său a fost găsit miercuri. Medicul legist este de părere că a murit în cursul săptămânii trecute.

Domnul Ian Sinclair, vecinul domnului McTavish, a fost cel care a identificat cadavrul. „Nici nu aveai ce să identifici”, a declarat el pentru *Bugle,* „dar l-am recunoscut după resturile cămăşii. Frank se închisese în el de când l-au părăsit soţia şi fiul său. Ne-am îngrijorat când fiul nostru Arty a întrebat de ce nu se mai vedeau vacile ieşind din grajd.”

„L-am fi sunat”, a spus domnul Sinclair, „dar Frank renunţase la telefon din cauză că era mereu hărţuit cu tot felul de apeluri neplăcute. Şi nimeni nu mai putea intra pe proprietatea lui de când îşi luase câinii aceia.”

Soţii Sinclair au contactat poliţia în momentul când câinii au încercat să-l atace pe fiul lor în pădurea care se întinde în spatele fermei. Sosiţi la faţa locului, poliţiştii au nimicit haita. Cadavrul domnului McTavish a fost găsit în casă. Se crede că a fost omorât de câini în momentul când a deschis uşa să iasă în curte. Domnul Sinclair, executor

testamentar al domnului McTavish, încearcă să o localizeze pe soţia decedatului, doamna Evelyn McTavish, şi pe fiul acestora, Jacky, care au părăsit localitatea în luna martie.

Doamna Hannah Murphy, al cărei văr se presupune că a plecat împreună cu doamna McTavish, rămâne la sanatoriu şi nu poate fi contactată pentru a face comentarii.

„Bietul Frank”, a spus domnul Sinclair. „A cumpărat câinii ca să-l protejeze, dar n-a avut cine să-l protejeze de câini.”

Douăzeci şi cinci

Cine şi-ar fi imaginat că ziarele vechi pot fi atât de interesante? Uau! Adică… UAU! Aş da orice să stau de vorbă cu străbunica lui Cody, dar este internată la azil. Cum s-o văd fără să am probleme?

Apropo de probleme, cât o fi ora? Mă uit la ceas. E două. Sunt un om mort. Scormonesc în rucsac după telefon; mama mi-a lăsat zece mesaje: 12:15. „De ce întârzii?” 12:30. „Unde eşti?” 12:35. „Sună-mă.” 12:45. „Nu eşti la centrul de recreere.” 1:00. „Drăguţule, să ştii c-ai încurcat-o cu mine.” 1:05. „Cameron, te rog, sună-mă. Sunt îngrijorată.”

Nu pot să-i trimit doar un SMS. Mă grăbesc să ies afară şi o sun.

— Cameron!

— Ştiu, ştiu, ştiu. Am fost la bibliotecă. A trebuit să închid telefonul. Eram absorbit în lectură. Scuze. Îmi pare tare rău.

— La bibliotecă? Ce s-a întâmplat de nu te-ai dus la centrul de recreere?

— M-am documentat. Nu mi-am dat seama când a trecut timpul. Îmi pare rău că ţi-am stricat planul pentru masa de prânz.

— Crezi că eu am putut să mănânc? Am fost groaznic de îngrijorată. Eşti încă la bibliotecă?

— Da.

— Ajung imediat.

Knotty Pine Inn este un local mai de soi. Serveşte ouă la micul dejun, hamburgeri şi specialităţi pentru prânz şi cină, dar are feţe de masă cu pătrăţele şi meniuri în mape din imitaţie de piele. Mă aşez cu mama mai în spate, într-un separeu cu banchete capitonate cu vinilin roşu şi cu sticla de ketchup de pe masă destul de curată.

Ştiu că mama încearcă să fie pozitivă, pentru că încă n-a ţipat la mine. Totodată este mult prea tăcută ca să stau

liniştit. De fapt, n-a zis nimic, doar m-a ascultat pe mine cerându-mi scuze non-stop.

Mama comandă un sendviş special cu pui şi salată, care vine cu o garnitură de cartofi prăjiţi şi o Cola. Eu comand un cheeseburger cu inele de ceapă. Ca de obicei, o să-mi dea ea doza ei de Cola şi jumătate din porţia ei de cartofi prăjiţi.

— Deci, zice ea după ce pleacă chelneriţa, pentru ce anume te documentai la bibliotecă?

— Trebuia să caut nişte materiale pentru eseul de la istorie.

Mama ia o gură de apă şi pune paharul exact în acelaşi loc pe suportul rotund pe care a fost adus. Nu se pricepe să se poarte ca şi cum nu s-a întâmplat nimic.

— Ştiu că te interesează proprietatea fermei, spune ea pe un ton prudent. Sper că nu te documentai despre familia Sinclair…

— Nu chiar.

— Cum adică nu chiar?

Eu mă joc cu paharul meu de apă, legănându-l înainte şi înapoi.

— Familia Sinclair a apărut în nişte articole, dar din întâmplare.

Mama nu se lasă convinsă.

— Domnul Sinclair este proprietarul nostru. Nu ne priveşte pe noi cum a ajuns să deţină ferma.

Se uită la mine de parcă ar trebui să-mi cer din nou scuze. N-o fac.

— Sper că nu aveai de gând să scrii despre chestia asta în eseul tău, nu?

— Cred că nu.

— Cameron, promite-mi că n-ai să spui sau să scrii ceva despre domnul Sinclair, zice ea, apoi se lansează într-un discurs despre ce înseamnă să ai „caracter”, în care îmi explică, printre altele, de ce nu trebuie să denunţ familia Sinclair şi de ce trebuie să fiu acolo unde şi când spun că voi veni. Foloseşte multe cuvinte de genul încredere, respect, intimitate, loialitate, integritate şi

responsabilitate, dar eu aud doar *bla bla bla.*

Ceea ce este bine din punctul meu de vedere pentru că, atâta timp cât nu uit să clatin din cap şi să par serios, pot să mă gândesc liniştit la chestii mai importante, cum ar fi dacă să-l cred pe Cole, şeful poliţiei, sau pe străbunica lui Cody.

Probabil că şeful de poliţie avea dreptate. Matthew Fraser i-a spus patronului său că se va muta din oraş şi, întrucât doamna McTavish fugea de un soţ violent, avea motive să nu spună unde pleca împreună cu fiul ei. În plus, străbunica lui Cody pare că-i nebună.

Nu te grăbi. Să loveşti un poliţist e destul de grav. Dar dacă eu aş crede că vărul meu a fost omorât, n-aş face tot posibilul să aflu adevărul? Probabil că şi eu aş părea nebun, nu?

Da, dar cum rămâne cu scrisoarea doamnei McTavish în care spunea că pleacă împreună cu Jacky?

Ce-i cu ea? Poate că domnul McTavish a forţat-o s-o scrie. Putea s-o ameninţe c-o omoară dacă n-o scrie.

Oare ea nu şi-ar fi dat seama că oricum o va omorî?

Dacă cineva mi-ar lipi un pistol de tâmplă, aş face orice ca să câştig timp. În plus, poate că el a bătut-o până a scris-o sau a ameninţat-o că-l va omorî pe Jacky. Dacă tata ar ameninţa că m-ar omorî pe mine, mama ar face orice.

Bun. Deci ea o scrie şi, când vine Matthew Fraser să-i ia pe ea şi pe Jacky, îi omoară pe toţi trei.

Exact. Apoi aşteaptă până se face noapte şi duce maşina domnului Fraser în Ramsay, unde o abandonează în apropierea staţiei de autobuz, pune scrisoarea la poştă şi se întoarce acasă pe jos. Are timp să ajungă până la răsăritul soarelui. Apoi, când este descoperită maşina – sigur, e o rablă din anii '48, toţi vor crede că aceştia au abandonat-o şi au plecat cu autobuzul, pierzându-şi urma.

Dar domnul McTavish tot rămânea cu cadavrele. Dacă le-ar fi mutat de la fermă, probabil că ar fi fost descoperite până acum. Dar poliţiştii au cercetat proprietatea şi au zis că n-au găsit săpături; ca să nu mai spun că era în luna mai; probabil că pământul încă era îngheţat. Deci unde să

le fi pus? Şi ce s-a întâmplat cu Jacky? El zice că mama lui l-a părăsit şi că Arty l-a văzut după ce a plecat ea.

Poate că tatăl lui i-a omorât doar pe mama lui şi pe domnul Fraser, iar pe el l-a lăsat în viaţă.

Dar dacă Jacky era în viaţă, de ce n-a fost găsit după ce tatăl lui a fost omorât de câini? Chiar dacă ar fi fost şi el omorât de câini, s-ar fi găsit oasele, nu? Măcar căciula aceea cu coadă de raton.

— Cameron, spune mama, cu cine vorbeşti?

— Ce?

Chelneriţa aduce mâncarea la masă.

— Comanda dumneavoastră. Poftă bună.

— Mulţumim, spune mama fără să-şi ia ochii de la mine.

Chelneriţa pleacă.

— Cu tine vorbeam, Cameron, continuă ea pe un ton stăpânit şi încordat. Brusc ai început să-ţi mişti buzele cum îţi spuneam aseară. Unde ţi-e gândul? Cu cine vorbeai?

— Cu nimeni. Sunt aici. Te ascultam pe tine. Vorbeai despre integritate şi responsabilitate.

— Altceva?

— Punctualitate?

Mama se uită la mine de parcă ea ar fi profesorul şi eu elevul care tocmai a picat un test şi ea este foarte dezamăgită.

— Vorbeai cu domnul Sinclair, aşa-i?

— Nu.

— Îl întrebai cum a ajuns în posesia fermei.

— Nu era vorba despre el.

— Atunci despre ce?

— O să te superi.

— N-o să mă supăr.

Ba o să se supere.

— Promiţi?

— Promit.

Mama pune palmele pe masă, concentrată să nu se supere.

— Bine. Dar nu uita ce-ai spus despre încredere.

Inspir adânc.

— Îl ştii pe copilul care m-a bătut?

— Cu *el* discutai?

— Nu. Străbunica lui crede că omul care deţinea ferma noastră, cel care a fost omorât de propriii câini, şi-a omorât soţia, copilul şi pe prietenul soţiei. Mă întrebam dacă nu cumva el şi-a obligat soţia să scrie scrisoarea înainte s-o omoare şi unde a îngropat cadavrele.

Mama se uită la mine ca la un extraterestru.

— Ai promis că nu te superi.

— Nu mă supăr.

Mama îşi apasă atât de tare degetele pe masă încât i s-au albit unghiile.

— Dar ştii că nu-i sănătos ce faci tu, nu?

— Adică e o ţăcăneală?

— Da, o ţăcăneală. Iei o poveste veche şi, în loc să te distrezi pe seama ei – cum ar fi normal – te comporţi ca şi cum ar fi ceva real, îţi imaginezi violenţe şi orori în loc să te bucuri de o masă plăcută aici şi acum. Mă îngrijorezi, Cameron.

Bat cu palma în masă.

— Vezi, de-aia nu-ţi spun unele lucruri. Promiţi că n-o să te enervezi şi pe urmă exact asta faci. Nu-i vina mea că îmi imaginez unele lucruri sau că vorbesc singur. Dacă aş păstra totul pentru mine, aş exploda.

— Cameron, zice mama încet, te rog să nu ridici tonul. Femeia care stă la două mese în spatele tău se uită la tine.

Mă întorc să mă uit.

— Ce-i, crezi că vorbeam cu tine?

Femeia se pleacă asupra ceştii de cafea de parcă s-ar aştepta să arunc în ea cu lingura sau mai ştiu eu ce.

— Îmi cer scuze, n-a vrut să spună asta, i se adresează mama, apoi se întoarce spre mine. Cameron, trebuie să avem o discuţie serioasă, dar nu aici, nu acum. Termină-ţi hamburgerul. Eu trebuie să mă întorc la serviciu. Ne vedem la ora cinci. Să nu întârzii.

Douăzeci şi şase

Ajung la birou la ora cinci fără zece minute. Mama termină programul, ne luăm la revedere de la Ken şi ne îndreptăm spre casă. Îi spun că îmi pare rău pentru chestia de la restaurant, mai ales că am fost nepoliticos cu femeia aceea, iar ea zice că este în regulă, dar să nu se mai întâmple. Apoi zâmbeşte şi îmi spune că se bucură că m-am documentat pentru eseu.

— Asta arată că ai iniţiativă, dar data viitoare să fii atent la ceas.

Eu zâmbesc, clatin din cap şi o aprob, dar mai ales încerc să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat la cimitir. Tot văd în faţa ochilor câinele apărând din ceaţă şi mă tot întreb care este ascunzătoarea întunecată şi secretă a lui Jacky. Aşa o ţin toată ziua. Dar asta nu-i nimic pe lângă ce mi se întâmplă când mă duc la culcare. Coşmarul din noaptea asta pare extrem de real.

Visez că mă trezesc şi în camera mea este cineva.

— Cine-i acolo?

— Ssst. E în regulă, amice. Eu sunt.

Tata. Mă ridic în capul oaselor.

— Tată, ce faci aici?

— Aici locuiesc.

— Mama ştie?

— Maică-ta a plecat.

— A plecat? Unde?

— Ghiceşte.

Tăcere; nu se aude decât respiraţia lui.

— Am o surpriză pentru tine.

— Ce surpriză?

— O să vezi.

Acum tata se aude vorbind din hol.

— Vino cu mine, Jacky.

— Eu nu sunt Jacky. Sunt Cameron.

— Cum zici tu, fiule.

Am o lumânare pe noptieră. O aprind. În cameră ţâşnesc

umbre. Niciunul dintre lucrurile de aici nu îmi aparţine. Pe pereţi şi pe tavan sunt lipite desene cu câini. Ceva îmi gâdilă urechea stângă; e coada de la căciula din blană de raton pe care o port.

— Pe aici, mă strigă tata.

Iau lumânarea şi ies din cameră. Holul e lung şi întunecat.

— Pe aici. Nu te teme, amice. Nu-ţi fac niciun rău.

Mă iau după vocea tatei şi merg pe hol o veşnicie.

Până la urmă, ajung la uşa dormitorului mare de deasupra bucătăriei şi intru. Nu-i nimeni înăuntru. Trapa spre podul casei este deschisă. E şi o scară acolo.

— Sunt aici, sus, amice.

Urc spre întunericul din pod, ţinând lumânarea într-o mână şi sprijinindu-mă de scară cu cealaltă. Când sunt aproape să ajung, tata se apleacă şi mă apucă de subsuori. Mă ridică în pod şi începe să se învârtă cu mine.

— Îţi place, amice?

Lumânarea din mâna mea se stinge.

— Tată! Opreşte-te!

El mă pune jos. Se aprinde o lumină; e o lampă cu petrol pe care el o ţine în mână. Doar că nu e tata. Este domnul McTavish.

— Surpriză.

Încep să ţip.

— Până la urmă, maică-ta nu te-a părăsit, zice domnul McTavish rânjind.

— Cameron!

E mama. Vocea ei se aude în spatele meu. Mă întorc. Doar că în locul mamei mele, o văd pe doamna McTavish. Este toată înfăşurată în plastic şi atârnă de un căprior, spânzurată de gât.

— Cameron!

Ţip iar, pentru că mai este un cadavru, cel al unui bărbat, care atârnă lângă ea.

— Cameron! Trezeşte-te!

Deodată mă pomenesc în patul meu. Lumina este aprinsă. Mama mă zgâlţâie ca să mă trezesc.

— Trezeşte-te, Cameron! zice ea mângâindu-mă pe cap. Ce naiba visai?

— Nu-mi aduc aminte.

E o minciună. Îmi aduc aminte, dar nu vreau să spun: adevărul este mult prea înfricoşător. Ceea ce am visat eu este mai mult decât un vis. A fost un mesaj de la Jacky. Îmi arăta ascunzătoarea lui. Cum el şi ceilalţi au ajuns acolo.

Douăzeci şi şapte

Până dimineaţă, lucrurile îmi sunt mai clare ca niciodată. Domnul McTavish a aflat că soţia lui voia să-l părăsească pentru Matthew Fraser, vărul străbunicii lui Cody. A aşteptat până când Jacky a plecat la şcoală, apoi a obligat-o să scrie scrisoarea în care zicea că va fugi cu domnul Fraser şi Jacky. După ce a scris-o, el a omorât-o.

Când a venit domnul Fraser, domnul McTavish l-a omorât şi pe el. A ascuns maşina în hambar, a înfăşurat cadavrele în plastic şi le-a atârnat în podul casei. Când Jacky s-a întors acasă, tatăl i-a spus că mama a plecat. De-aici înainte, i-a zis lui Jacky că nu mai are voie să părăsească ferma sau să se vadă cu cineva, altfel o s-o păţească rău de tot. Lui Jacky i-a fost atât de frică de tatăl lui, încât a făcut exact ce i s-a spus. În noaptea aceea, domnul McTavish a dus maşina domnului Fraser în Ramsay, a pus scrisoarea la poştă şi s-a întors acasă înainte de răsăritul soarelui.

Două săptămâni mai târziu, străbunica lui Cody şi-a ieşit din minţi. Poliţiştii au venit ca să scape de gura ei. N-au făcut investigaţii serioase pentru că li s-a părut că totul era normal: domnul Fraser îşi anunţase şeful că se va muta din oraş, iar domnul McTavish avea scrisoarea soţiei.

Dar străbunica lui Cody nu s-a lăsat. Domnul McTavish şi-a luat câini de pază ca s-o ţină la distanţă, dar între timp probabil şi-a dat seama că Jacky nu va putea rămâne ascuns o veşnicie – la urma urmei, Arty, prietenul lui Jacky, locuia în ferma învecinată, iar copiii sunt curioşi. Dacă Jacky era descoperit, adevărul ieşea la iveală – aşa că l-a chemat pe Jacky în podul casei, unde l-a omorât şi pe el. Faptul că a văzut cadavrul mamei sale şi al domnului Fraser – este partea despre care Jacky nu vrea să vorbească şi de care încearcă să nu-şi mai aducă aminte.

În orice caz, domnul McTavish are acum trei cadavre învelite în plastic, ascunse în podul casei – ascunzătoarea secretă şi întunecoasă a lui Jacky, unde nu-l vede nimeni.

Sigilează trapa şi o acoperă cu vopsea. Asta, plus banda adezivă şi plasticul au ascuns mirosul de cadavru. Nu că avea de ce să se îngrijoreze; întotdeauna a fost un singuratic – chiar şi prietenii lui cei mai buni, soţii Sinclair, îl consideră un ciudat, iar după ce îşi cumpără câinii, nimeni nu mai trece pe la el.

Totul este perfect; domnul McTavish a scăpat cu asta. Doar că într-o bună zi, câinii îl ucid când deschide uşa să iasă din casă. Atunci când este descoperit, oamenii cred că mirosul este de la rămăşiţele lui. Familia Sinclair a încuiat casa şi i-au cultivat terenul. Până când domnul Sinclair se hotărăşte să se mute aici, au trecut deja zece ani şi cadavrele s-au uscat.

Şi cu asta basta. Până l-am văzut eu pe Jacky. Dar cine o să mă creadă? Aş putea să iau o daltă şi să deschid trapa spre podul casei ca să găsesc cadavrele, dar ce mă fac dacă mă înşel? Mama crede deja că am luat-o razna. Poate că o să mă interneze într-un ospiciu, spre binele meu, cum s-a întâmplat cu străbunica lui Cody.

Nu. Înainte să deschid gura să zic ceva, trebuie să fiu absolut sigur. Am şi soluţia: bărbatul care în visul meu atârna spânzurat lângă doamna McTavish avea fruntea lată, o bărbie subţire, părul negru şi ochii albaştri bulbucaţi de groază. În ziarul *Bugle* nu erau fotografii cu Matthew Fraser, nu l-am văzut decât în visul meu. Deci, dacă aşa arăta, înseamnă că visul meu a fost adevărat.

Dar cum să aflu eu lucrul ăsta? Doar dacă stau de vorbă cu Hannah Murphy, străbunica lui Cody. Chiar dacă bătrânii uită întâmplări recente, ar trebui să-şi amintească lucruri de demult. Doamna Murphy a fost foarte apropiată de vărul ei; cu siguranţă că şi-ar aminti cum arăta.

Dar cum să fac s-o întreb? Că doar nu pot să dau buzna în camera ei de la azilul de bătrâni. Mi-a venit o idee: Benjie!

Luni dimineaţă, Cody şi prietenii lui latră la mine când urc în autobuz, dar cam atât. Cody nu-i atât de prost să încerce ceva imediat după suspendare. Când urcă şi

Benjie, mă întreabă cum mi-am petrecut timpul cât am stat acasă, iar eu îi spun că a fost super – TV şi jocuri video non-stop. Apoi îl întreb şi eu ce a făcut în weekend, ştiind că va zice că a petrecut încă o duminică cu bunicul lui la azil. Cu siguranţă.

— Nu vreau să par nesimţit, dar a fost atât de plictisitor, iar pantalonii pe care-i port când mă duc la biserică îmi provocau nişte mâncărimi îngrozitoare.

Dau din cap şi oftez cu un aer solemn. Când oftez prima dată, Benjie nu observă. Aşa că oftez încă o dată şi încă o dată, de-ai zice că încerc să obţin un Oscar pentru cea mai bună interpretare a unui rol de om necăjit.

— Ce-i? întreabă el.

Inspir profund, de parcă aş avea o mare suferinţă interioară pe care o suport cu stoicism.

— Mama crede că bunicu' nu mai este capabil să-şi poarte singur de grijă, mint eu. Zice că ar vrea să-l aducă aici şi să-l interneze în azilul acela. Dar când te aud ce spui…

— Oh, scuze. Nu te îngrijora. Este frumos acolo. Pe bune.

Ridic din umeri, cu un aer mohorât şi las privirea în pământ.

— Îţi e uşor să vorbeşti.

— Pe bune, poţi să vezi cu ochii tăi.

— Cum?

— Faci pe prostul sau nu pricepi? Ţi-am mai spus, în fiecare miercuri după şcoală mă întâlnesc cu tata după ce iese de la muncă. Dacă vrei, aş putea să te iau cu mine să-ţi arăt. Pe urmă poţi să-i spui mamei tale să vină să te ia.

— Serios? M-ai lua cu tine?

— Sigur. Nicio problemă.

Doamnă Murphy, aşteaptă-mă că vin.

Douăzeci şi opt

În următoarele două zile întorc problema pe toate părţile. După ce ajungem la azil, cum scap de Benjie ca să mă duc s-o văd pe doamna Murphy? Ce-am să-i spun ei? Dacă n-o găsesc singură? Ba mai rău, dacă vine Cody cât timp sunt la ea?

Încerc să vorbesc despre asta cu Jacky. Fără succes. Mă urmăreşte peste tot în casă, dar nu vrea să se arate. Ba stă la uşa camerei mele şi, când ridic privirea de la birou, dispare. La fel şi când stau la televizor; el se uită la mine din spatele fotoliului de piele din colţ, dar când mă duc să-l scot de-acolo, dispare.

— Care-i problema, Jacky? îl întreb eu în şoaptă, ca să nu m-audă mama. Fac asta pentru tine, ştii bine. Dacă nu voiai, de ce mi-ai trimis visul acela?

Poate că sunt prea aspru. Poate că-i vine greu să m-audă vorbind despre asta, mai ales că, în afară de a-mi trimite un vis, nu se poate apropia mai mult de adevăr. Marţi, mama mă întreabă de ce sunt atât de agitat.

— Cum adică? Sunt bine, zic eu.

Măcar de-aş fi.

Curios cât de greu trece timpul. Mi se pare că s-a scurs o veşnicie de când aştept să mă întâlnesc cu doamna Murphy, dar uite că vine ziua de miercuri şi, după ore, sunt în drum spre azil, împreună cu Benjie. El trăncăne întruna despre şcoală, profesori, părinţi, fete şi tot ce-i trece prin minte; doar deschide gura şi cuvintele îi ies singure. Ştiu că e urât din partea mea, dar aş vrea să tacă naibii, ca să pot să mă concentrez pe ce am de făcut în continuare.

După ce trecem de încă două-trei intersecţii, ajungem la o proprietate imensă, cu un panou frumos pe care scrie: Wolf Hollow Haven, Centru pentru îngrijirea persoanelor în vârstă.

— Aici este, zice Benjie.

După un moment de ezitare, îl întreb:

— Crezi că ar putea să apară şi Cody?

Benjie oftează.

— Linişteşte-te. Cody vine de obicei la sfârşit de săptămână cu bunicii lui, din cauză că atunci când vine singur, străbunică-sa îl roagă s-o ia acasă cu el. Am auzit-o când îl ruga pe hol şi în camera de oaspeţi. E destul de jenant. Să nu-i spui că ţi-am zis, altfel mă omoară, dar chestia asta îl face să plângă.

— Cody plânge?

Nu ştiu de ce, dar parcă îmi pare bine s-o aud.

Mergem pe aleea circulară. Clădirea este relativ modernă, în sensul că nu este construită recent pentru a fi considerată nouă şi nici atât de veche încât să arate ca o casă bântuită. Pe partea stângă e o poartă care dă spre o grădină cu mese de picnic şi scaune, unde familiile pot să stea cu rudele atunci când vremea e frumoasă.

— Trebuie să introduci un cod ca să deschizi poarta, ca la toate celelalte uşi, zice Benjie. Asta ca să nu scape ăia mai ţicniţi.

— Cum ţii minte toate codurile?

— Simplu. Sunt scrise pe afişele de lângă panourile digitale. Bătrânii care suferă de demenţă nu fac legătura.

Simt că mă trec fiorii. Oare am să ajung şi eu vreodată într-un asemenea loc? Nu mă văd nici la vârsta de douăzeci de ani. Dar mama? Sau bunica şi bunicul?

Benjie tastează codul. Uşile de sticlă glisante se deschid şi intrăm în hol. N-arată rău. Tavanul este înalt; peste tot sunt lumini şi ghivece cu flori; e şi un birou de recepţie, pe care se află un registru de intrare, un vas cu flori şi un motan vărgat, portocaliu, care doarme şi pe care se pare că-l cheamă domnul Muffin.

— Bună, Brenda, o salută Benjie pe recepţioneră în timp ce semnează în registru.

— Iar ai venit, glumeşte Brenda. Ce s-a mai întâmplat pe la şcoală săptămâna asta?

— Mai nimic. El e prietenul meu Cameron. Vreau să i-l prezint pe bunicul; şi bunicul lui vrea să vină aici.

— Atunci poate i-ar plăcea să citească asta, zice Brenda

dându-mi o broşură.

— Mulţumesc.

O împăturesc în două, o bag în buzunarul de la spate şi mă duc să semnez în registru, în timp ce Benjie îl mângâie pe domnul Muffin. Ia stai. Dacă vine Cody şi vede numele meu, o să se întrebe ce-am căutat aici.

De parcă acesta ar sta să citească ce scrie într-un registru de intrare. Nu fi prost.

Prost sau nu, trag o semnătură indescifrabilă, apoi Benjie şi cu mine o luăm pe un coridor destul de lat cât să aibă loc să treacă două cărucioare cu rotile unul pe lângă altul, printre oamenii care merg sprijinindu-se în bastoane şi premergătoare sau care stau ţinându-se de balustradă.

O femeie de vârsta bunicii mele, îmbrăcată într-o bluză cu buline şi pantaloni de trening, se apropie de noi.

— Astăzi nu sunt prea în formă, dar ce să le faci? zice ea şi merge mai departe.

— Ea e Margaret, şopteşte Benjie. Crede că lucrează aici.

Trecem printr-o sală mare, unde unii bătrâni stau pe canapele şi privesc în gol, alţii stau la masă şi joacă cărţi sau se uită la televizorul de lângă pian.

— Aici au ore de pictură şi cântă împreună, îmi explică Benjie. Oh, şi aceea este uşa spre sala de mese, iar acolo este capela. Aici e aripa unde este cazat bunicul meu. Unii sunt lucizi, alţii nu. Aripile sunt mixte, mai puţin Aleea Memoriei, unde îi cazează pe cei care nu mai ştiu să se mişte sau să vorbească.

— Groaznic.

— Da, dar în rest este frumos, nu? Pentru un bătrân, adică. Mama zice că lucru cel mai bun e că nu miroase a pipi.

Mergem de-a lungul holului. Majoritatea camerelor au un singur pat; doar câteva au două. Lângă fiecare uşă scrie numele persoanei alături de o casetă din sticlă cu fotografii personale şi câteva amintiri, probabil ca să-i ajute pe oameni să ştie care este camera lor. Trecem pe lângă doamna Hilda Green. Domnul James Hardy. Doamna

Hannah Murphy.

Hannah Murphy. Tresar. În caseta ei cu amintiri este o fotografie cu Cody şi părinţii lui. Când trecem prin dreptul ei, arunc o privire înăuntru şi văd o femeie micuţă, îmbrăcată într-un halat, care se uită pe fereastră în curte.

După alte câteva uşi, Benjie zice:

— Asta e camera bunicului meu.

În cutia cu amintiri are fotografii de familie, o plachetă de la Clubul 4-H şi un mic tractoraş din aramă.

Înăuntru, bunicul lui Benjie stă sprijinit de perne într-un pat reglabil, cu glisiere de siguranţă, cum sunt cele de spital. Benjie îl salută, mă prezintă pe mine şi ne tragem două scaune să ne aşezăm. Bunicul lui ridică puţin mâna şi îngaimă ceva ce cred că vrea să însemne „Benjie, ce mai faci? Mă bucur să te văd”, dar nu sunt sigur.

Benjie îl ia de mână şi vorbeşte cu el. Mă simt absolut vinovat: vinovat pentru că mă aflu aici, prefăcându-mă că sunt prietenul lui Benjie, şi pentru că am gândit lucruri urâte despre el. Se poartă atât de frumos. Oare eu l-aş vizita pe bunicul de două ori pe săptămână dacă ar fi internat aici? Aş vrea să cred că da, dar nu sunt sigur. Un motiv în plus să mă simt prost.

După câtva timp, până şi Benjie nu mai ştie ce să spună. Stăm toţi trei şi ne uităm unii la alţii. Până la urmă bunicul lui îngaimă ceva.

— Televizorul? întreabă Benjie.

Bunicul lui ridică un deget, ceea ce presupun că înseamnă da. Benjie ia telecomanda de pe noptieră şi deschide televizorul de la capătul patului.

Acum e şansa mea.

— Cred că ar fi timpul să plec, îi zic eu lui Benjie. Mulţumesc că m-ai luat cu tine.

— Sigur, zice Benjie schimbând canalele. Nu uita să te semnezi de ieşire.

— Nu uit.

Mă întorc spre bunicul lui:

— Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Dalbert.

Bătrânul mormăie ceva, dar nu înţeleg ce, aşa că mă

mulţumesc să zâmbesc şi să clatin din cap.

— La revedere.

— Bine, pa. Ne vedem mâine, zice Benjie, fără să-şi ia ochii de la canalul de sport.

Ies din cameră în coridorul pustiu şi mă îndrept spre camera doamnei Murphy cât pot de repede. Când ajung la caseta ei cu amintiri, mă cuprinde panica. Ce naiba fac? Dacă află cineva?

Dacă află cine? Benjie a rămas cu ochii lipiţi de televizor. O să stea acolo încă o oră până vine tatăl lui de la muncă.

Dar personalul de-aici?

Am semnat la intrare. Dacă mă vede cineva, o să creadă că sunt vizitator.

Dacă mă spune doamna Murphy?

Crezi că o să ţină minte? Oricum, pot să-i dau un nume fals.

Dar dacă apare Cody?

Ce şanse sunt? Benjie zicea că vine numai în weekenduri.

De unde ştie Benjie? Că doar nu vine aici în fiecare zi. Pe bune, Cody m-ar omorî. Nu merită. Las-o baltă.

Nu. E singurul mod de a afla dacă bărbatul din visul meu a fost vărul doamnei Murphy. Dacă a fost el, înseamnă că visul a fost real şi există trei cadavre în podul casei. Ce este mai important decât să ştiu asta?

Bat încetişor la uşă şi intru în camera doamnei Murphy.

Douăzeci şi nouă

Doamna Murphy se răsuceşte în scaunul ei. Acum are părul alb şi faţa zbârcită, dar are aceeaşi bărbie pătrăţoasă şi aceeaşi frunte cu protuberanţe, ca în fotografia din *Bugle.*

— Ce doreşti? mă repede ea.

E clar că la ei, temperamentul este o trăsătură de familie.

— Nu doresc nimic. Am venit doar ca să stăm de vorbă. Bătrâna apucă strâns bastonul pe care îl ţine în poală.

— Cine zice că vreau să stăm de vorbă?

— Sunt un prieten de-al lui Cody, strănepotul dumneavoastră, mint eu.

— Cody.

Faţa i se luminează şi e toată numai zâmbet.

— Eşti prieten cu Cody?

— Da. Am trecut să vă salut din partea lui.

— Oh… Atunci intră, intră.

Îmi face semn cu mâna să mă aşez pe un scaun lângă ea.

Mă uit în preajmă la lucrurile ei – o viaţă de om într-o singură cameră: o măsuţă pe rotile, o consolă şi nişte rafturi, toate pline cu fotografii de familie înrămate; carpeta de pe perete (ea a făcut-o?); tabloul cu o fermă (a ei, oare?); oiţa tricotată şi veche de pe perna ei.

Doamna Murphy mă priveşte cu ochii îngustaţi ca şi cum ar încerca să-şi amintească cine am zis că sunt şi de ce mă aflu aici, dar se jenează să întrebe.

— Da, zic eu ca s-o ajut. Am venit ca să vă salut din partea lui Cody.

— Cody. Ce drăguţ. E un băiat deosebit, nu-i aşa? Micul meu Cody.

— Îmi place fotografia cu Cody pe care o aveţi pe hol. Sunt convins că apare şi în alte fotografii de familie.

— Oh, da, am multe fotografii cu Cody.

— Pot să văd câteva?

Ea clatină din cap, iar eu mă uit mai de-aproape la

fotografiile înrămate, prefăcându-mă că mă uit la Cody, dar căutând de fapt figura pe care am văzut-o în vis, figura vărului ei, Matthew Fraser. Ar putea fi într-una dintre aceste fotografii color, îngălbenite de vreme, de la începutul anilor ’60, sau în cea alb-negru de când era copil; poate într-un grup de copii şi verişori la un picnic cu familia. Oricum, îmi va fi greu să-l recunosc.

— Sunt nişte fotografii minunate, zic eu, aşezându-mă din nou pe scaun. Îmi plac foarte mult cele în care apăreţi cu părinţii, cu copiii şi nepoţii dumneavoastră.

Habar n-am dacă există astfel de fotografii, dar e mai sigur aşa. Şi chiar dacă nu există, sigur n-o să mă contrazică.

— Foarte mulţi copii, zice doamna Murphy clătinând din cap fericită. Foarte mulţi copii.

— Cu atâţia copii, presupun că aţi avut mulţi verişori.

— Oh, da.

— Puteţi să mi-i arătaţi?

Ea reflectează puţin.

— Mă tem că nu mă mai ajută vederea.

Încerc altă variantă.

— Eu am un văr preferat, zic eu pe un ton nonşalant. Dumneavoastră aţi avut un văr preferat?

— Da.

— Pe cine?

Doamna Murphy face o pauză.

— Oh, ştii tu.

Îmi face cu ochiul de parcă mi-ar fi spus o glumă şi mă priveşte ca şi cum ar fi rândul meu să spun ceva. De ce nu zice Matthew? Poate că nu-şi aminteşte şi nu vrea să spună.

Atunci arunc pastila:

— Am auzit că aţi avut un văr nemaipomenit pe nume Matthew.

— Matthew.

Privirea i se întunecă.

— Da, Matthew Fraser.

Doamna Murphy duce un deget la buze.

— Reg zice că săptămâna viitoare mă ia acasă. Nu trebuie să vorbesc despre Matthew.

Reg. Numele soţului ei care apărea în *Bugle.* Dar sunt foarte sigur că a murit. Doamna Murphy crede că se află la sanatoriul comitatului?

— Reg are dreptate, n-ar trebui să vorbim despre el, zic eu clătinând din cap cu un aer serios. Dar sunt sigur că n-are a face dacă îmi spuneţi cum arăta Matthew.

— Păi, Matthew arăta ca Matthew.

— Ştiu. Dar aţi putea să-l descrieţi?

Doamna Murphy se crispează.

— De ce?

— Aşa, fără un motiv anume.

E momentul să mai destind atmosfera.

— Îl cunosc pe strănepotul dumneavoastră Cody. Ferma dumneavoastră este puţin mai departe de oraş decât a noastră.

— Stai la o fermă lângă noi?

— Da. La cea de lângă familia Sinclair.

— Ferma lui McTavish!

Doamna Murphy izbeşte cu bastonul în podea. Franck McTavish l-a omorât pe Matthew!

— Sst. Vă rog, doamnă Murphy. Sst!

Ea se scoală în picioare împleticindu-se şi ridică bastonul.

— Nu-mi spune mie să tac! strigă ea. Ştiu eu ce ştiu!

Sar în picioare şi ridic mâinile.

— Este în regulă, doamnă Murphy. Ştiu.

— Să nu mă minţi! Crezi că am luat-o razna? Nu sunt nebună!

— Doamnă Murphy, vă rog!

— Chiar aşa, tu cine eşti? întreabă ea făcând un pas spre mine. Tu nu eşti doctor!

Mă dau înapoi.

— Sunt un prieten de-al lui Cody, strănepotul dumneavoastră.

— Minţi! zice ea agitând bastonul. Cody este mic!

— Doamnă Murphy, vă rog. Sunt doar un copil care

locuieşte la fermă.

— JACKY ESTE SINGURUL BĂIAT DE LA FERMA AIA! EL E MORT! TOŢI SUNT MORŢI!

Agită din nou bastonul. Fără să vrea loveşte cu el fotografiile înrămate de pe măsuţa cu rotile. Acestea cad pe jos şi sticla se sparge; sunt cioburi peste tot.

— CINE EŞTI? CINE TE-A TRIMIS?

— Nimeni!

— MINŢI!

Doamna Murphy se apropie furioasă de mine. Ies repede pe coridor. În dreapta mea, Benjie se uită din camera bunicului său cu gura căscată; din spatele lui vin în fugă nişte asistente şi infirmiere. Altele vin din stânga mea. Intră cu toţii în camera doamnei Murphy.

Ultima mă apucă de braţ.

— Tu ce făceai acolo?

— Nimic!

Mă smucesc din mâna ei, iar ea cade în timp ce eu o rup la fugă spre camera de oaspeţi, trec prin ea şi alerg pe hol până la uşile de lângă recepţie.

— Nu uita să te semnezi de ieşire, zice Brenda pe un ton vesel.

N-am timp. Asistenta care a căzut, s-a ridicat în picioare şi vine valvârtej după mine. Văd codul de lângă uşă, îl tastez şi ies chiar când ea ajunge în holul de la intrare.

— Stai! Vino înapoi!

Glumeşti?

Treizeci

Ajung la biroul lui Ken cât ai clipi.

— Ce cauţi aici? mă întreabă mama.

— N-am vrut să merg cu autobuzul şcolii. M-am gândit să vin să-l salut pe Ken.

Ideea că aş vrea să-l salut pe Ken o face pe mama atât de fericită, încât uită să mă mai întrebe de ce sunt transpirat.

— A ieşit pentru vizionarea unei proprietăţi, dar se întoarce repede.

Se gândeşte o clipă, ca şi cum s-ar întreba dacă este momentul potrivit, apoi se hotărăşte:

— Ce-ai zice dacă l-am invita pe Ken la cină? Nimic special. Aş putea să cumpăr ceva de la KFC. Sau să pregătesc o plăcintă de la congelator?

— Da. Super.

Şi chiar este. Dacă o să sune cineva după ce s-a întâmplat astăzi, mama n-o să ţipe la mine decât după ce Ken pleacă. Şi până atunci, ea o să aibă timp să se calmeze, iar eu să găsesc o explicaţie. De exemplu, că am mers cu Benjie în vizită la bunicul lui ca să fiu amabil şi, din greşeală, am nimerit în camera doamnei Murphy.

Nu te mai speria aşa. N-o să sune nimeni. Numerele noastre de telefon sunt la secret din cauza lui tata şi în orice caz, la cum mi-am mâzgălit numele, cine ar putea să-l descifreze? Şi chiar dacă Benjie o să spună acasă, până mâine totul va fi dat uitării.

Chiar şi aşa, tot simt o agitaţie în stomac. Încerc să uit de cele întâmplate, prefăcându-mă că a fost doar un vis urât.

Ken se întoarce pe la ora cinci ca să închidă. Cum rămâne cu cina?

— Ar fi grozav, spune el de parcă atâta aştepta. Am să aduc o sticlă de vin.

Ne aşezăm la masă la ora şase şi jumătate. Curând se

face şapte şi jumătate. Apoi opt. Pe măsură ce trece timpul, devin tot mai relaxat. De acord, n-ar fi trebuit să intru în camera doamnei Murphy, dar în fond ce-am făcut? Nimic. Doar am stat de vorbă cu ea. De când este o crimă să stai de vorbă cu cineva? Şi nu eu am dărâmat lucrurile din camera ei.

Încep să mă amuz de ce povesteşte Ken. Nu mai vorbeşte ca în reclame şi nu mai face pe grozavul ca la început. E mai degrabă ca atunci când ne uitam amândoi la fotografia cu copiii lui.

Povesteşte o întâmplare de când a mers cu cortul împreună cu copiii, în urmă cu câţiva ani. Nu mai stătuse într-un cort din tabăra de cercetaşi – el nu prea este pasionat de excursii în natură, dar s-a gândit că lor o să le placă. Oricum, n-a reuşit să aprindă focul de tabără, aşa că au mâncat câţiva crenvurşti reci şi nişte bezele, apoi s-au dus la culcare. Dar a uitat să strângă resturile de la masă, inclusiv carnea pentru hamburgeri, şi în toiul nopţii s-au pomenit cu nişte coioţi care veniseră să mănânce. Şi ce s-a mai speriat crezând că aceştia vor intra peste ei în cort, să-i mănânce pe copii, iar el n-avea cu ce să-i alunge decât cu ursuleţul de pluş al fetiţei lui.

— Cât de tare te-ai speriat? îl întreb eu zâmbind.

— Vă spun doar atât: bine că mi-am luat cu mine o pereche de chiloţi de schimb, glumeşte Ken. Nu-mi vine să cred că am fost atât de prost. Nu doar că am lăsat mâncarea afară, dar că m-am speriat de câţiva coioţi. Cum spuneam, coioţilor le este teamă de oameni. Stau în zonă de cincisprezece ani şi am văzut doar unul de câteva ori. Dar în noaptea aia, Dumnezeule! Îmi şi imaginam titlul articolului în *Bugle*: „O familie din localitate a fost mâncată de coioţi”.

Râdem cu toţii în hohote. *Să ştii că mama ar face şi mai rău,* mă gândesc eu.

Deodată o maşină intră pe aleea din faţa casei. Are farurile pe faza scurtă.

— Aşteptaţi pe cineva? întreabă Ken.

Mama se albeşte la faţă. Scuturã din cap în semn că nu.

— Poate că este domnul Sinclair.

Dar eu ştiu la cine se gândeşte. La tata.

Cineva bate la uşă.

— Lasă-mă pe mine să răspund, zice Ken.

Încleştează pumnii, nu mult, dar destul, în caz că e vreo problemă.

Mama încuviinţează clătinând din cap. Ken deschide uşa. În prag stau doi poliţişti. Unul este mai corpolent, celălalt slab. Ken îi cunoaşte.

— Brian, George, ce s-a întâmplat?

— Putem să intrăm?

— Desigur, spune mama speriată şi nedumerită. Eu sunt Katherine Weaver.

Dă mâna cu ei.

— Este vorba despre fostul meu soţ? Despre Mike?

— Nu, spune poliţistul mai corpolent. Mă tem că este vorba despre fiul dumneavoastră.

Îmi vine să vomit.

— Cameron? Cameron, ce-ai făcut?

— Nimic. Pot să-ţi explic.

— Cum adică poţi să-mi explici?

— N-ar fi mai bine să luăm loc? întreabă celălalt poliţist.

Mama ne pofteşte în sufragerie. Ea se aşază pe canapea, între mine şi Ken; el o strânge de mână. Poliţiştii stau vizavi de noi, pe fotoliile din piele. Cel corpolent începe să vorbească.

— Am înţeles că fiul dumneavoastră a fost eliminat de la şcoală săptămâna trecută din cauză că s-a bătut cu Cody Murphy, îi zice el mamei.

— Nu eu l-am bătut. El m-a bătut pe mine.

— Cameron! mi-o taie scurt mama săgetându-mă cu privirea.

— Azi după-amiază, Cameron s-a dus la azilul de bătrâni Wolf Hollow Haven. A fost văzut ieşind din camera doamnei Hannah Murphy, străbunica lui Cody. Doamna Murphy era vizibil afectată şi a fost nevoie de intervenţia personalului pentru a o linişti, moment în care s-a ales cu nişte vânătăi. Câteva fotografii înrămate din camera

dumneaei erau sparte. Când o asistentă a încercat să-l reţină pe Cameron, el a doborât-o la pământ; femeia şi-a scrântit glezna.

— Cameron?

Mama mă priveşte cu ochii măriţi de groază.

— Nu-i ceea ce pare.

— Cameron are nevoie de avocat? intervine Ken.

— Asta decideţi voi, spune poliţistul slab. Noi am venit doar pentru a da un avertisment. În acest moment, nu credem că va fi pus sub acuzare.

— Ştiţi, zic eu, m-am dus la azil împreună cu prietenul meu Benjie ca să-şi viziteze bunicul. Când am ieşit, am nimerit în camera doamnei Murphy din greşeală. Ea s-a înfuriat când m-a văzut, a început să agite bastonul şi a doborât fotografiile. Când m-a prins asistenta, m-am speriat şi am fugit. N-am vrut s-o dobor.

Tăcere.

Poliţistul corpolent se uită direct prin mine.

— Benjie a spus că te-ai dus acolo ca să te interesezi de azil pentru bunicul tău.

— Cum? întreabă mama. Tata se simte foarte bine.

— Benjie zice că te-ai despărţit de el şi de bunicul lui cu cinci sau zece minute înainte de incident, continuă poliţistul. Este mult prea mult timp pentru cineva care a intrat din greşeală în camera cuiva. Ca să nu mai spun ce ciudată coincidenţă că ai intrat în camera străbunicii lui Cody Murphy, băiatul cu care te-ai bătut. Am înţeles că bătaia a început după ce te-ai luat de familia lui.

— Nu. Nu s-a întâmplat aşa.

Poliţistul corpolent se întoarce spre mama:

— Toată lumea din oraş ştie că acesta trece printr-o perioadă grea de când a murit tatăl lui. În ultimii ani, Cody a locuit cu bunicii din partea tatălui şi cu străbunica lui; este foarte apropiat de aceasta. Anul trecut au dus-o la azil. El n-a acceptat prea uşor treaba asta.

— Bietul băiat, spune mama.

— Cody? Bietul băiat? strig eu. El se ia de toată lumea şi nouă ar trebui să ne pară rău de el? Nu-i drept!

— Poliţia n-a venit aici pentru ceva ce-a făcut Cody, mă repede mama. A venit din cauza ta.

Poliţistul slab scoate un carneţel şi arată spre mine

— Asistenta care şi-a scrântit glezna ar putea să te acuze de agresiune. Familia lui Cody ar putea să te acuze de mai multe. Ai putea să ajungi într-o instituţie de detenţie pentru minori. Din fericire pentru tine, niciunul dintre ei nu doreşte să facă asta. Ei vor să ştie adevărul. Ce căutai în camera aceea?

Ce să zic? Când deschid gura, scot numai sunete ciudate, poticnindu-mă şi înecându-mă totodată.

— Voiam să aflu cum arăta vărul ei – Matthew Fraser. Omul de care ea zicea că a fost omorât de domnul McTavish, proprietarul acestei ferme în anii ’60.

— Oh, nu se poate, zice mama încet. E vorba despre proiectul tău la istorie?

Se întoarce spre poliţişti.

— Se documentează despre fermă pentru un proiect la istorie.

— În ziarul *Bugle,* zic eu. Scrie absolut tot în *Weekly Bugle.* Doar că nu apare fotografia lui Matthew Fraser.

Poliţiştii se uită unul la altul.

— E o poveste veche, îi explică cel slab mamei. Pe vremea aceea, doamna Murphy pretindea că Frank McTavish şi-a omorât soţia, fiul şi pe vărul doamnei Murphy aici, la ferma aceasta. Până la urmă, s-a dovedit că n-a fost nimic, de fapt soţia a fugit cu fiul şi amantul ei.

— Nu-i adevărat, izbucnesc eu. Doamna Murphy a avut dreptate.

— Ce vrei să spui?

— Domnul McTavish i-a omorât. Cadavrele sunt în podul casei.

Treizeci şi unu

Toţi rămân cu gura căscată.

— Îmi pare rău, se scuză mama în faţa poliţiştilor. Cameron a avut dintotdeauna o imaginaţie mai bogată. Dar de data asta… De data asta…

— Este *adevărat,* mamă. Cadavrele sunt învelite în plastic şi atârnate de o grindă.

— N-ai de unde să ştii tu asta, zice mama. Trapa spre podul casei era sigilată când ne-am mutat noi aici.

— Uită-te dacă nu mă crezi.

— Cameron are dreptate, spune Ken. Cred că ar trebui să urcăm în pod.

Super! Îmi vine să-l îmbrăţişez pe Ken.

— Îl încurajezi? se miră mama.

— Nu. Eu spun că el crede ce ne-a zis. Până nu se convinge singur că nu-i nimic acolo, n-o să-i iasă din cap.

— Dar trapa este bătută în cuie, zice mama, iar pe deasupra sunt atâtea straturi de vopsea, încât ne vor trebui un ciocan şi o rangă ca s-o putem deschide. Gândeşte-te la stricăciuni.

— Mă gândesc, zice Ken făcând semn din cap în direcţia mea.

Mersi, Ken. Cred că m-am înşelat când am crezut că n-o să fim prieteni.

Ken scoate mobilul şi formează un număr de telefon. Ne face semn cu mâna să tăcem.

— Art, sunt eu, Ken Armstrong. Sunt alături, cu Brian şi George de la poliţie. Uite, ştiu că sună aiurea, dar trebuie să urcăm în podul casei. Katherine se teme că o să facem stricăciuni dacă deschidem trapa. Plătesc eu reparaţiile, dar am nevoie de acordul tău.

Îndepărtează telefonul de la ureche; presupun că domnul Sinclair nu-i de acord.

— Art, îmi pare rău, nu pot să spun la telefon de ce. Dar este important, crede-mă… Mersi.

Închide.

— O să vină Art încoace.

Domnul Sinclair vine cu camioneta, aducând o scară şi o cutie cu unelte.

— Mă tem că lui Cameron nu-i iese din cap lucrarea de cercetare, îi spune mama. Crede că Frank McTavish şi-a omorât soţia, fiul şi pe iubitul soţiei şi le-a încuiat cadavrele în podul casei.

Domnul Sinclair îmi aruncă o privire.

— Vasăzică eşti bănuitor.

— Nu, domnule, eu ştiu sigur.

Singurul lucru pe care nu-l ştiu este ce ştii *tu.*

Domnul Sinclair pufneşte şi urcă la etaj cu uneltele.

Noi urcăm după el în dormitorul mare şi ne uităm cum îşi instalează scara sub trapă. Sunt speriat, dar cel puţin deocamdată nimeni nu mai zice nimic de doamna Murphy.

Ken se oferă să facă el această treabă ingrată, dar domnul Sinclair nici nu vrea să audă. Se urcă pe scară, smulge cuiele cu o daltă şi un ciocan, apoi deschide trapa cu o rangă. Ştiam eu că-i un dur, dar uau!

Domnul Sinclair coboară de pe scară.

— Băieţi, dacă acolo s-a petrecut o crimă, mai bine intraţi voi primii, le zice el poliţiştilor, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte.

Poliţiştii îşi aprind lanternele şi urcă în pod. Fasciculele de lumină cercetează întunericul. Tăcere. Mama mă cuprinde cu un braţ de după umeri. Ken o ţine de mână. Niciunul dintre noi nu mai respiră. Poliţiştii coboară cu un aer serios, apoi discută ceva în şoaptă cu mama, Ken şi domnul Sinclair. Ce să zic, de parcă eu n-aş suporta să aud ceea ce tocmai le-am spus.

Mă uit în sus, spre bezna din pod. *Îmi pare rău, Jacky, ascunzătoarea ta nu mai este secretă. A trebuit să le spun. N-am avut încotro.*

Şuşotelile încetează. Mama face un pas spre mine.

— Cameron, zice ea cu un aer ca de înmormântare. Vrei să urci cu noi în pod?

Încuviinţez. Cu inima bătând să-mi sară din piept, urc

scara după poliţişti; mama, Ken şi domnul Sinclair vin în urma mea.

— Uită-te bine, îmi spune poliţistul corpolent când ajungem cu toţii în pod.

Luminează cu lanterna în toate direcţiile.

Podul este gol.

— Nu. E imposibil.

Mama mă apucă de umeri.

— Vezi, Cameron? Totul a fost doar în imaginaţia ta.

— Ba n-a fost! zic eu smulgându-mă din mâinile ei. Cadavrele au fost aici. Cineva le-a mutat.

Poliţistul corpolent s-a săturat de atâtea aiureli.

— Cine? Când? Unde?

— Nu ştiu.

Stai. În hambar Jacky zicea că Arty ştie că el nu a plecat de la fermă cu mama lui. La cimitir a zis că Arty ştie locul secret unde se ascunde.

Mă întorc spre domnul Sinclair.

— *Dumneavoastră* ştiţi. Ştiţi bine că Jacky a fost aici.

Mama rămâne cu gura căscată.

— Jacky?

Ken o sprijină.

— Cine? Ce?

— Jacky era băiatul domnului McTavish, zice domnul Sinclair. I-am arătat lui Cameron nişte fotografii cu noi doi jucându-ne când eram copii. A plecat cu mama lui. Nu l-am mai văzut de-atunci.

— Nu-i adevărat.

— De unde ştii? întreabă poliţistul slab.

— Ştiu eu. Probabil că domnul McTavish şi-a dat seama că nu putea să ţină cadavrele aici mult timp. A trebuit să scape de ele.

— Dacă eşti atât de deştept, spune-ne cum, zice poliţistul corpolent. De când trăiesc eu, pe-aici nu s-au găsit rămăşiţe omeneşti.

— Ştiu. Nu le-a îngropat.

— Atunci ce-a făcut cu ele, domnule Detectiv?

Este cel mai oribil gând care mi-a trecut vreodată prin

cap, dar este singurul care are logică. Mă întorc spre domnul Sinclair şi zic:

— Tatăl dumneavoastră a fost cel mai bun prieten al domnului McTavish. El avea o maşină de tocat carne. Ar fi fost foarte simplu. *Ştiţi foarte bine.* Spuneţi-le.

— Vai de mine! Domnule Sinclair, îmi cer scuze.

Mama respiră atât de precipitat, încât cred c-o să leşine. Apoi începe să se plângă cu glas tare către toţi cei de faţă:

— Tatăl lui Cameron a încercat să mă omoare, de-atunci fugim de el, Cameron are mereu coşmaruri, este foarte confuz, are nevoie de ajutor, nu se simte bine, este…

— Încetează, mamă! Nu este vorba despre tata. Mereu dai vina pe tata. Mereu. Pentru orice. Nu e vina lui!

— Ajunge!

— Nu! N-ajunge. Niciodată n-ajunge. Orice aş face, tu crezi că am luat-o razna. Întotdeauna. Nu n-am luat-o razna! Dacă cineva a luat-o razna, aceea eşti tu!

Cad în genunchi şi încep să lovesc cu pumnii în podea, cu capul. Ken încearcă să mă oprească. Mă lupt cu el să mă lase în pace.

Poliţistul corpolent mă imobilizează punându-mi un braţ în jurul gâtului. Eu leşin.

Treizeci şi doi

Când îmi revin, Ken şi domnul Sinclair au plecat deja. Nu întreb unde sau de ce. Nici nu-mi cer iertare. Nu zic nimic. De ce mă aflu aici? De ce-aş fi în altă parte? Mi-aş dori să dispar pentru totdeauna.

Poliţiştii mă coboară pe scară şi mă duc pe canapeaua din sufragerie. Rămân cu privirea aţintită în podeaua din faţa mea. Mama plânge; se duce în bucătărie cu poliţistul cel slab. Discută în şoaptă, iar celălalt stă în picioare în pragul uşii, cu braţele încrucişate, în caz că vreau să fac ceva. Până la urmă, Ken se întoarce cu un mic bagaj cu schimburi de noapte şi poliţiştii pleacă.

— Am să pregătesc patul pentru Ken în dormitorul mare de la etaj, zice mama. Va dormi la noi în noaptea asta.

— Ce? Ţi-e teamă de mine?

— Nu, Cameron, mi-e teamă *pentru* tine.

Mama se aşază lângă mine şi-şi pune mâna peste a mea; n-o opresc, dar nici nu mă uit la ea, ci continui să privesc fix spre podeaua din scânduri.

— Dacă mai faci o criză precum cea de sus, eu nu am destulă forţă să te opresc.

— Să-ţi zic domnul Gardian? îl întreb eu pe Ken.

— Sunt aici ca să vă ajut, zice el. Atât. Eu ţin la tine. Cu toţii ţinem la tine.

— Sunt convins.

— Ken o să-ţi facă o programare la medicul lui de familie, spune mama. Ar trebui să-ţi dea nişte medicamente ca să te linişteşti până găsim pe cineva cu care să stai de vorbă.

— Un psihiatru, adică.

Mama face o pauză.

— E vina mea, Cameron, nu a ta. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai de mult că se va întâmpla aşa. În ultimii ani ţi-a fost foarte greu. Credeam că eu sunt tot ce ai nevoie, dar m-am înşelat. Îmi pare rău.

Aud ce spune, dar nu mă impresionează.

— Poliţiştii ziceau că nimeni n-o să te dea în judecată dacă nu se mai întâmplă. Ei sunt de părere că ar fi bine să rămâi acasă câteva zile. Ai cursuri la care vine şi Cody? Aveţi vestiarele alăturate?

Eu scutur din cap că nu.

— În regulă. Ziceau că mai bine ar fi să-l eviţi cât de mult poţi.

Sigur. În fond, sunt un ciudat, nu? De parcă eu aş putea să-l bat pe unul ca el. Ce să zic.

— Ken o să-şi anuleze toate întâlnirile de mâine. O să stea aici cu tine cât timp eu rezolv problema la şcoală. Am să discut cu profesorii să-ţi dea teme pentru acasă, pentru a nu rămâne în urmă. Am să vorbesc şi cu profesorul de istorie, să-i spun să nu-ţi mai ceară eseul acela despre fermă.

— Nu ne-a cerut niciun eseu, zic eu calm.

Mama rămâne mască. Vrea să ne spună ceva, dar Ken i-a făcut probabil semn să tacă, fiindcă se opreşte.

— O rezolvăm noi, se mulţumeşte ea să spună.

Mă pregătesc de culcare şi mama vine să-mi ureze noapte bună. Aprinde lumina de veghe, îmi aminteşte de Ken, care este în camera de alături, dacă am nevoie de ceva, şi mă sărută pe frunte.

— Te iubesc.

— Mm-hmm, răspund eu cu privirea în tavan.

Mama pleacă. O aud pregătind împreună cu Ken patul de culcare. Nu e prea confortabil; probabil că el o place foarte mult. Aud treptele scârţâind în timp ce ea coboară în dormitorul ei, apoi îl aud pe Ken instalându-se în patul lui. În casă se aşterne liniştea. Stau nemişcat foarte mult timp.

Jacky, de ce n-ai fost aici? Unde eşti?

Tăcere.

Poate că mama are dreptate. Poate *chiar* am luat-o razna.

A doua zi dimineaţă, mama vine să vadă ce fac; eu mă prefac că dorm. Mă dor toţi muşchii. Am un ditamai

cucuiul în frunte şi braţele pline de vânătăi. Mi-am făcut singur nişte lovituri zdravene aseară.

O aud pe mama vorbind cu Ken în bucătărie; sunt sigur că despre mine. Mama pleacă înainte de ora opt; probabil că vrea să discute cu directorul şcolii la prima oră. Când în sfârşit cobor şi eu, Ken îmi pregăteşte nişte cereale şi pâine prăjită, timp în care vorbeşte numai despre vreme, de parcă aseară nu s-a întâmplat nimic şi nu-i ceva neobişnuit faptul că el se află aici.

— Vrei lapte la cafea, da? Şi foarte mult zahăr?

Îmi face cu ochiul.

Eu şi aparatul de cappucino. Nu-mi arde să zâmbesc, dar o fac totuşi.

— Nu prea.

Mă priveşte în timp ce mănânc.

— Mai vrei ceva? De când stau singur, am învăţat să fac ouă cu costiţă. Mă pricep să fac şi sendvişuri la pachet.

Scutur din cap că nu. Îmi vine greu, dar trebuie s-o spun:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în pod.

— E-n regulă.

— Sper că ştie şi mama.

— Cu siguranţă. Te iubeşte.

Mă concentrez pe felia de pâine prăjită, altfel nu mai pot continua.

— Eram atât de sigur.

— Şi eu am fost sigur de multe lucruri care până la urmă n-au ieşit aşa cum m-am aşteptat. Nu-i nimic rău în asta.

Mă gândesc îndelung.

— Există un motiv pentru care am crezut asta.

Ken zâmbeşte.

— Întotdeauna există motive pentru care credem ceva.

N-o să mă întrebe; vrea să mă facă pe mine s-o spun.

— Promiţi că n-o să-i zici mamei?

— Nu pot să-ţi promit treaba asta. Dar indiferent despre ce-i vorba, ea va înţelege.

— Ba n-o să înţeleagă.

— Atunci *eu* am să înţeleg.

Îl privesc în ochi; mă priveşte şi el. În regulă, să-i dăm drumul.

— La câteva zile după ce ne-am mutat aici, într-o noapte, mi s-a părut că am văzut un copil care se uita prin gaura din şură. Ştiam că aici a locuit un copil cu mulţi ani în urmă, pentru că am văzut lucruri de-ale lui în subsol. Am găsit nişte desene făcute de el în camera pentru cărbuni; îl chema Jacky. Vrei să le vezi?

— Desigur.

Îl duc pe Ken în camera mea şi îi arăt desenele.

Ken le priveşte încruntat.

— Nu sunt expert, dar îmi dau seama că băiatul ăsta n-a dus o viaţă prea fericită.

— Pe bune. Ştiam de la şcoală povestea cu domnul McTavish şi câinii. Vezi că la un moment dat mama lui nu mai apare în desene? Şi mai sunt şi astea. Trebuie să te uiţi foarte atent, dar vezi câinii? Dinţii? Cozile?

Mă opresc. Ken clatină din cap, dar nu ca şi când ar judeca ceva, ci doar ascultă, aşteaptă ca eu să continui. Aşa că zic mai departe:

— În fine, având toate astea, m-am întrebat dacă nu cumva domnul McTavish a omorât-o şi dacă nu cumva copilul pe care l-am văzut eu era fantoma lui Jacky. Mai ales după ce-am aflat că străbunica lui Cody credea că domnul McTavish a omorât-o nu doar pe mama lui, ci şi pe Jacky şi pe vărul dumneaei. Aşa că am început să fac cercetări. Am obţinut informaţiile acelea de la tine şi de la ziarul *Bugle.*

— Şi povestea a căpătat proporţii tot mai mari în mintea ta până aseară.

— Da. Dar chiar şi înainte. Cu mult înainte. Adică îi aud vocea, uneori doar în mintea mea, alteori ca şi când ar fi lângă mine.

Nu-mi vine să cred că am îndrăznit să spun chestia asta. Ken continuă să dea din cap, ca şi când ceea ce-am spus este absolut logic.

— Acum înţeleg de ce erai atât de supărat.

— Serios?

— Unul dintre motivele pentru care îmi place de tine, Cameron, este faptul că îţi pasă de oameni. Încerci să te imaginezi în locul lor. Deci nu mă mir că îl compătimeşti pe băiatul care a făcut aceste desene, că îţi imaginezi cum ar arăta sau cum ar vorbi el.

— Dar eu fac mai mult decât atât. Vorbesc cu el, Ken. Tot timpul. Mama zice că-mi mişc mereu buzele. Are dreptate. Uneori mă surprind şi eu făcând asta.

Partea asta este mai greu de acceptat de către Ken, dar el nu râde.

— Cred că toţi vorbim singuri. Poate că nu vorbim cu glas tare şi nu mişcăm buzele, dar când vine vorba despre lucruri importante, ne imaginăm ce vom spune sau ce-ar fi trebuit să spunem.

— Nu unei fantome.

— Nu, poate că nu. Dar eu nu sunt Dumnezeu. Există multe lucruri pe care nu le ştiu sau nu le înţeleg. Poate pentru că nu le-am trăit niciodată.

Mă bate pe umăr cu afecţiunea unui tată.

— Eşti un copil bun.

— Mulţumesc.

Înainte să ne ridicăm, trebuie să mai spun ceva.

— Mă bucur că tu şi mama sunteţi prieteni.

Tocmai joc un joc video în camera mea când mama se întoarce acasă. Discută puţin cu Ken, apoi mă cheamă în sufragerie. Arată rău de tot.

— Până la sfârşitul săptămânii o să vii cu mine în oraş şi o să-ţi faci temele în biroul de la agenţie. Nu pot să te las singur acasă. Ken a acceptat să rămână aici peste noapte până rezolvăm lucrurile. Săptămâna viitoare vei merge la şcoală pentru o perioadă de probă. Familia Murphy este foarte supărată, dar au fost de acord cu directorul şcolii că poţi să mergi la cursuri cu condiţia să nu vorbeşti cu Cody; vei lua masa în biroul consilierului, nu la cantină; şi nu vei mai merge cu autobuzul şcolii. Am să te duc eu dimineaţa, iar după terminarea cursurilor ai să te prezinţi la biroul directorului, unde ai să aştepţi până vin eu să te iau după

ce termin programul. Şi încă ceva: fără jocuri video de-aici înainte.

— Ce?

— Cameron, fără discuţii. Astea sunt regulile. După-amiază vei merge la medicul lui Ken. Am să-l rog să-ţi dea o trimitere la un psihoterapeut; motivele le cunoşti şi tu. Cameron, vorbeşti cu prieteni imaginari. Cu fantome.

Mă întorc furios spre Ken.

— I-ai spus!

— Trebuia să-i spun.

Treizeci şi trei

În viaţa mea nu m-am simţit mai singur ca în restul săptămânii. Mă duc la medicul lui Ken, care îmi prescrie nişte pilule de dormit pe care le numeşte miorelaxante şi un antidepresiv care, zice el, ar trebui să-şi facă efectul în zece zile. Wolf Hollow este un oraş prea mic ca să aibă şi medic psihiatru – sau să nu afle nimeni dacă vrei să consulţi unul, dar el îmi aranjează o întâlnire cu cineva din Ramsay. Persoana este prea ocupată ca să mă primească imediat, dar o să mă strecoare printre ceilalţi pacienţi dacă mai apare „încă un episod”.

În afară de întâlnirea cu medicul lui Ken, în rest sunt consemnat la biroul agenţiei unde îmi fac temele într-o cameră de depozitare. Nu are ferestre, deci parcă sunt la arest. Mama a zis că pot să lucrez în biroul din faţă, lângă ea, dar aşa ar fi fost şi mai rău. Oricine venea s-ar fi întrebat de ce nu mă duc la şcoală; măcar dacă stau ascuns, putem să zicem că am fost bolnav. Ceea ce crede şi mama, de fapt, numai că pentru ea sunt bolnav la cap.

Acesta este cel de-al doilea motiv pentru care prefer să stau în depozit şi să rămân în camera mea când suntem acasă. De fiecare dată când se uită la mine, mamei îi vine să plângă.

În cea mai mare parte a timpului stau întins în pat şi mă uit la fotografia înrămată de pe noptieră, cea cu mama şi bunicii mei. Îmi imaginez poza cu tata ascunsă sub ea. Oare arată aşa cum mi-l amintesc? Tare mult aş vrea să ştiu, dar dacă atunci când am să-i văd chipul, am să simt nevoia să-l sun? O nevoie atât de puternică încât n-o să mă pot abţine? Numărul lui de telefon este scris pe spatele pozei; e chiar *acolo.*

Mă gândesc mult la tata. Nu am la ce altceva să mă gândesc, poate doar la faptul că nu am prieteni, pe cineva de încredere, sau că poate sunt nebun, aşa cum crede mama.

De exemplu, Jacky. Ce-a fost asta? Acum câteva zile am

renunţat să-l mai întreb de ce m-a minţit şi m-a băgat în bucluc. Am renunţat pentru că, ei bine, eu vorbeam singur. El n-a zis niciodată nimic. De parcă n-ar fi fost acolo. Şi poate chiar n-a fost. Niciodată. La urma urmei, ce am aflat eu despre el şi nu mi-am dat seama din lucrurile găsite la subsol, din desenele lui, din fotografiile domnului Sinclair sau articolele din *Bugle?* Sau poate că am inventat eu totul din cauza celor întâmplate cu mama şi tata sau din cauza viselor care păreau reale?

Dacă l-am inventat pe Jacky, ce altceva am mai inventat? Asta îmi trece prin minte când mă gândesc la tata. De exemplu, dacă tatăl de care mama îmi spune să mă feresc nu seamănă deloc cu tatăl meu real? Dacă mama exagerează cu temerile ei faţă de el, aşa cum eu am exagerat când am auzit de domnul McTavish?

De pildă, atunci când tata m-a lăsat singur în mijlocul pădurii. Dacă doar mi s-a părut că era mijlocul pădurii pentru că eram mic şi, de fapt, era un parc, iar pentru el nu era decât o joacă de-a v-aţi ascunselea? Sau atunci când m-a ţinut sub apă: probabil că nu era decât o formă de antrenament. În fond, acum pot să-mi ţin respiraţia sub apă o lungime de bazin, nu? Sau chestia cu Facebook-ul. Dacă doar i-a fost dor de mine şi numai aşa a putut să mă găsească? Mama îl ţine la distanţă de ani de zile. Ce altceva să facă? Poate că *din cauza ei* a făcut-o. Poate că *ea* e de vină. Şi chestia de-atunci de pe balcon – nu m-ar fi lăsat să cad; se juca de-a avionul în zbor; mulţi taţi fac asta. Pesemne că eu îmi amintesc greşit lucrurile.

Când mă gândesc la asta, mă urăsc pentru faptul că-l învinuiesc pe el pentru lucruri de care nu este vinovat. Şi totodată mă urăsc pentru că mă îndoiesc de mama. Sunt un copil rău pentru tata, pentru mama – ce se întâmplă cu mine?

Treizeci şi patru

Ce se întâmplă cu mine? Tot la asta mă gândesc şi acum, duminică seară. Mâine mă reîntorc la şcoală: la Cody, care mă urăşte de moarte; la Benjie, care m-a turnat; la o lume în care toţi se uită la mine şi şuşotesc pe seama mea. Şi care vorbesc despre mine şi pe Tweeter, sunt sigur.

În fine, e târziu. Ar trebui să dorm, dar nu pot; stau la biroul meu şi mă uit pe fereastră. Peisajul este cam dezolant. Lanurile au fost treierate, frunzele au căzut din copaci şi cerul e acoperit de nori. După lăsatul serii, nu se mai vede decât un petic de lumină ce se revarsă din casă şi se proiectează peste marginea câmpului. În seara asta este şi mai rău. Aerul rece se transformă într-o ninsoare măruntă; când aud cum suflă vântul în ferestre, îmi strâng şi mai bine pătura în jurul umerilor.

Tata. Domnul McTavish. Câinii. Dacă vreau, aş putea să-mi imaginez câinii uitându-se la mine de pe câmp. Trag perdelele şi aud o voce mică în spatele meu.

— Cameron?

Pun pariu că Jacky stă pe marginea patului, dar nu mă întorc. Mi-e teamă că am să-l văd.

— Cameron? Eşti supărat pe mine? De ce nu vrei să te uiţi la mine?

Ce să-i spun? Că mă tem că nu-i aici?

— Ştiu că am lipsit câtva timp. Îmi pare rău, dar am suferit. Ai spus nişte lucruri despre mine.

Îmi muşc buza şi închid ochii. Îl văd pe Jacky în interiorul pleoapelor.

— Înainte să mai vorbesc cu tine, şoptesc eu, trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Bine.

Pare agitat.

— Unde te duci când nu eşti cu mine?

Jacky face o pauză.

— Nu ştiu.

— Ce făceai înainte să vin eu?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că oamenii cred că sunt nebun. Uneori şi *eu* cred că sunt nebun.

— Nu eşti, zice Jacky. Ţi-aş spune dacă ai fi.

— Dar dacă totuşi sunt, iar tu nu eşti decât…

— Sunt eu, Cameron. Sunt eu, Jacky.

— Nu, tu eşti altceva, spun. Zici că eşti prietenul meu, dar îmi spui lucruri care nu sunt adevărate, lucruri care îmi aduc numai necazuri.

— Cum ar fi?

— Ştii foarte bine: că tatăl tău a omorât-o pe mama ta şi pe prietenul ei şi le-a atârnat cadavrele în pod; că te-a chemat acolo şi te-a omorât şi pe tine şi că de-atunci podul este ascunzătoarea ta secretă şi întunecoasă.

— Eu n-am spus niciodată asta. Vezi, de-asta am stat deoparte. Le-ai zis tuturor numai minciuni despre tata şi despre mine. Eu n-am văzut niciun cadavru. Niciunde, niciodată. Şi nici n-am zis că am văzut. A fost de-a dreptul oribil.

— Zău aşa, Jacky. Toate lucrurile astea erau în visul pe care mi l-ai trimis.

— Uite, iarăşi minţi. Eu nu ţi-am trimis niciun vis.

— Cum?

Parcă am primit un pumn în stomac. Am *presupus* că el mi-a trimis visul, dar *nu am ştiut.*

Ia stai. Vorbeam cu voce tare? Mă ridic de pe scaun şi mă uit pe hol să văd dacă mă ascultă mama sau Ken, dar acolo nu-i nimeni; Ken sforăie uşor în camera lui. Închid uşa, mă sprijin pe perne şi închid ochii. Jacky stă cu picioarele încrucişate la capătul patului, răsucind coada căciulii în jurul degetelor.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, zic eu încet. Deci, ce s-a întâmplat când a plecat mama ta?

Faţa i se schimonoseşte.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. E greu.

— Te rog. Sunt prietenul tău.

— Bine, dar să nu spui.

Lasă privirea în jos.

— Tata voia ca mama şi cu mine să fim cuminţi. Dar eu nu eram tot timpul ascultător, aşa că uneori, după ce mă bătea cu cureaua, trebuia să mă ţină o zi-două în camera de cărbuni, până mă învăţam minte.

— Tu ai făcut liniile pe care le-am văzut pe perete?

Jacky clatină din cap că da.

— Câte una de fiecare dată când am stat acolo.

— Groaznic.

— Aşa zicea şi mama, dar n-avea dreptate; îmi prindea bine. Mama mi-a dat o lanternă, hârtie şi creioane colorate ca să nu mă plictisesc. Îmi plăcea să desenez în acel loc, să văd culorile pe întuneric. Acolo mi-am păstrat desenele, chiar şi atunci când n-a mai fost nevoie.

— Aşa înţelegea tatăl tău să-ţi dea o lecţie?

Încă nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Îhîm, zice Jacky clătinând din cap. Şi mama a trebuit să primească nişte lecţii. Doar că ea nu s-a învăţat minte niciodată. Într-o sâmbătă, tata s-a dus la o licitaţie. Am văzut-o pe mama făcând bagajul. Am întrebat-o ce face. Ea a zis că o să aflu cât de curând.

Îmi aduc aminte de câte ori a făcut mama bagajele noastre.

— Tata s-a întors mai devreme. A zis că ştia ce pune ea la cale şi mie mi-a spus să mă duc în pod şi să nu ies până nu mă cheamă el. Îmi plăcea în pod. Era departe de camera de jos şi, când eram acolo, nu-i mai auzeam când se certau.

— Când mama mea şi tatăl meu se certau, eu îmi băgăm degetele în urechi şi cântam, zic eu.

— E o metodă bună, nu?

Jacky zâmbeşte timid, apoi redevine serios.

— După un timp, n-am mai auzit-o pe mama ţipând şi am crezut că pot să cobor. Dar chiar atunci a intrat o maşină pe alee şi cineva a bătut la uşă. Apoi am auzit un bărbat ţipând la tata.

Matthew Fraser, mă gândesc eu, care a venit să-i ia pe doamna McTavish şi pe Jacky.

— Lada de zestre a mamei era în pod, continuă Jacky. M-

am băgat în ea, am închis capacul, mi-am acoperit urechile şi nu s-a mai auzit nimic.

— Ai rămas acolo definitiv?

— Nu. Până a venit tata şi m-a luat la parter. M-a aşezat pe genunchi, m-a mângâiat pe păr şi mi-a spus că are să-mi dea o veste tristă. Mama nu ne mai dorea. Zicea că el a încercat s-o convingă să rămână, dar ea a plecat cu prietenul ei şi nu se va mai întoarce. Mi-a spus să nu mă îngrijorez, că el mă iubeşte şi vom fi fericiţi, numai noi doi, doar că va trebui să fiu şi mai cuminte şi să stau numai în casă de-acum înainte. Zicea că dacă oamenii află că sunt la fermă fără mama, mă vor lua şi mă vor duce la orfelinat.

— Nu-i adevărat. N-aveau cum.

Jacky se înroşeşte la faţă.

— Vrei să spui că tata este mincinos? Tu eşti un mincinos.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

Aştept până când Jacky se linişteşte.

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă?

— Tata a luat lopata din magazia din spate şi mi-a zis că va avea de lucru în hambar tot restul zilei, să nu-l deranjez. „Tu să stai în casă”, mi-a spus.

— Şi ai stat?

Jacky îşi fereşte privirea.

— Trebuia să stau.

— Dar ai stat?

El scutură din cap că nu.

— După o oră, m-am uitat pe geamul din bucătărie şi l-am văzut pe Arty trecând pe terenul lui spre pădure. Era la începutul primăverii; încă nu răsărise iarba. Am vrut să-i spun să nu se îngrijoreze dacă nu mă mai vede, că nu s-a întâmplat nimic.

— Şi te-ai dus în poieniţă?

— L-am pus să jure că va păstra secretul, altfel o s-o păţesc rău de tot. Şi a jurat. Întotdeauna puteam că contez pe Arty.

— În ziua aceea s-a mai întâmplat ceva neobişnuit?

— Seara târziu, tata a băgat capul în camera mea. Eu m-

am prefăcut că dorm. După câteva minute a ieşit în curte. Am auzit o maşină. M-am uitat pe geam şi am văzut o maşină ieşind din hambar. Nu ştiam a cui era. Maşina a plecat. Tata nu mai era. Nu înţelegeam. M-am speriat. Dar el s-a întors până dimineaţă.

Reflectez puţin.

— Îţi aduci aminte dacă au mai venit oameni la voi acasă după aceea?

Jacky începe să tremure.

— La două săptămâni după ce a plecat mama, tata a văzut maşina poliţiei venind spre casa noastră. Mi-a strigat să fug în hambar şi să mă ascund în şură până termină ei de inspectat. M-am îngropat în fân. Mă gâdila. Credeam c-o să strănut. Dar ei au intrat şi-au ieşit din hambar fără să stea prea mult şi totul a fost bine.

— Dar nu era bine, nu-i aşa, Jacky?

I se umplu ochii de lacrimi.

— Tata a cumpărat câinii ca să-i ţină pe oameni la distanţă. Să ne protejeze pe noi. Dar câinii… câinii…

Suspină.

— A fost vina mea. Numai vina mea.

— Care a fost vina ta?

Cineva ciocăne la uşă.

— Cameron?

E Ken. Jacky dispare.

— E-n regulă, zic eu ridicându-mă şi deschizând uşa. M-am trezit să fac pipi.

— Ah, bine.

Îmi dau seama că nu mă crede, dar se întoarce în patul lui, în timp ce eu mă duc la baie.

Acum am aflat mult mai multe lucruri. Fără îndoială că Jacky nu a plecat cu mama lui. Ceea ce arată că scrisoarea n-a fost scrisă de ea. Ăsta e alibiul domnului McTavish. El i-a omorât pe ea şi pe Matthew Fraser pe când Jacky stătea ascuns în pod, în cufărul de zestre.

Dar ce a făcut cu cadavrele?

Te mai întrebi? Jacky zicea că a luat lopata şi s-a dus în hambar. I-a îngropat în pământul plin de bălegar din

staulul vitelor, singurul loc unde era destul de cald cât să nu îngheţe. Vitele care se plimbau de colo-colo au bătătorit pământul şi n-a ieşit duhoarea – plus că pe jos era un strat de fân plin de urină şi bălegar. Oricum poliţiştii nu credeau că a avut loc o crimă, iar domnul McTavish a săpat nişte morminte care să reziste pe vecie.

Dar Jacky? Ce s-a întâmplat cu el? De ce zice că este vinovat pentru că tatăl lui a murit sfâşiat de câini?

Până nu aflu ce s-a întâmplat cu Jacky şi cu câinii, nu pot să suflu nimănui o vorbă. Dar chiar şi atunci, cine o să mă creadă după tot ce s-a întâmplat în pod? Aş vrea să mă duc în hambar şi să sap, dar sunt peste douăsprezece boxe pentru vite, iar mama şi Ken m-ar prinde înainte să ajung acolo. Ce mai privelişte le-aş oferi!

Deci, ce fac?

Treizeci şi cinci

Nu dorm toată noaptea, asta fac. Mama mă duce cu maşina la şcoală; ajungem înaintea autobuzelor, aşa că nu mă vede nimeni. Directorul şcolii ne spune că, oficial, sunt un elev „care prezintă un anumit risc”; nu riscul de a fi bătut, ci de a fi „deranjat”. Stabileşte regula ca eu să stau în biroul consilierului când nu sunt la cursuri şi mă trimite la ora de engleză după ce face anunţul.

Câţiva copii râd pe înfundate când intru în clasă. Domnul Bradley le spune tuturor să se potolească. Presupun că ştie ce se întâmplă; probabil că directorul a trimis o informare către tot personalul sau au aflat cu toţii în weekend. Se pare că în oraşul ăsta nimic nu rămâne secret, în afară de crime.

Domnul Bradley mă pune să stau în prima bancă pentru a putea să mă supravegheze. Apoi ne cere să deschidem cartea *Să ucizi o pasăre cântătoare* la capitolul şase, ne pune câteva întrebări despre personajul Scout şi viaţa merge mai departe.

Doar că nu-i chiar aşa. Simt în ceafă privirile tuturor. Îşi trimit bileţele despre mine. Simt toate astea aşa cum simt şi scuipatul care aterizează pe mine când domnul Bradley este întors cu spatele.

Aşa e toată ziua. În timpul prânzului, copiii mă privesc prin fereastra biroului de consiliere de parcă aş fi un animal de la grădina zoologică. Nu-l văd pe Cody, doar pe prietenii lui care mişună prin preajmă. Unul dintre ei arată cu degetul spre ochii lui, apoi spre mine, şi mimează din gură „Eşti un om mort”. Îl văd şi pe Benjie. El este singurul care nu se uită înăuntru, ci merge mai departe pe coridor, de parcă n-aş exista.

După ore, când biroul se închide, aştept pe banca de la cancelarie până vine mama. Simt c-o iau razna când mă gândesc la ce mi-a spus Jacky, la cadavrele îngropate în hambar, dar mai ales la Cody şi gaşca lui. Vor să pună mâna pe mine. Dar când? Unde?

Aşa decurg lucrurile şi în continuare. Două săptămâni în care nimeni nu vorbeşte cu un ciudat ca mine, dar toţi vorbesc *despre* mine. Două săptămâni în care prietenii lui Cody îmi pun piedică pe scări, mă înghesuie în vestiare şi îmi şoptesc la ureche cum am s-o încasez într-o bună zi, când o să fiu singur. Ah, da, şi cineva a scris cu carioca pe vestiarul meu „Cameron Weaver este un rahat cu ochi”. Femeile de serviciu au încercat să-l şteargă, dar tot a mai rămas cât să vadă alţii şi să râdă.

S-au produs doar două schimbări în rutină. Copiii nu se mai sinchisesc să-mi facă semne tâmpite pe holuri; acum se retrag pe lângă vestiare, dându-se de-o parte şi de alta când trec eu. Parcă aş fi Moise din povestea aia de la şcoala de duminică, iar ei sunt apele care se despart. De asemenea, domnişoara Adams, consilierul nostru, mă pune să mănânc de prânz în sala ei de şedinţe. Ea zice că i-a părut rău că eram expus prin fereastra principală, dar, de fapt, aşa îi e mai uşor să mă încuie dacă încep „să fac figuri”.

Ceva mai bine este când o aştept pe mama după ore. Atâţia copii pleacă cu autobuzul, încât toată şcoala rămâne pustie, în afară de sala de gimnastică, unde câţiva se duc la sport. Dar e plictisitor, iar dacă mama întârzie, şcoala se închide şi eu rămân singur pe-afară unde îngheţ. I-am spus mamei că am fost ameninţat de gaşca lui Cody, dar ea zice că el nu-i atât de prost să încerce ceva pe proprietatea şcolii.

— Oricum, ai numărul meu de telefon pe apelare rapidă.

— De parcă asta m-ar ajuta cu ceva dacă apare Cody cu o maşină şi mă saltă împreună cu ceilalţi.

— Nu te prosti, oftează ea. Cody este prea mic să aibă permis de conducere.

— Crezi că lui îi pasă?

— Doar nu vrea să fie arestat. E absurd ce spui.

Adică e normal dacă ea crede că tata vrea să ne omoare, dar e o idioţenie dacă eu cred că ar putea să vină Cody cu o maşină. Cine e nebunul?

Într-o zi, înainte de ora de istorie, încerc să-l abordez pe Benjie.

— Pleacă. N-am ce să discut cu tine. M-ai minţit. Te-ai folosit de mine. M-ai băgat în bucluc.

Se îndepărtează atât de repede, parcă ar fi la o întrecere de mers pe jos.

— Te rog, îmi pare rău, zic eu ţinându-mă după el.

— Degeaba. Nu te mai ţine după mine. Nu vreau să ne vadă ceilalţi că vorbim. E şi-aşa destul de nasol că am stat lângă tine în autobuz.

Nici acasă nu-i mai bine. Jacky s-a ascuns din nou, probabil prea speriat de lucrurile pe care mi le-a spus. Aş vrea să ştiu unde e ascunzătoarea lui. Asta înseamnă că mama şi Ken sunt singurii care îmi vorbesc – ah, şi bunicii, în convorbirile noastre telefonice săptămânale, care sunt prea ciudate ca să le pun la socoteală.

Ken încearcă să păstreze o atitudine relaxată, dar mama stă cu ochii pe mine ca un uliu. Mă mir că nu mă pune să folosesc cuţit şi furculiţă din plastic, în caz că aş încerca să-i înjunghii, sau să port o vestă de protecţie cu perne din spumă, în caz că vreau să mă arunc pe fereastră.

Apropo de Ken, singura dată când a plecat de la noi a fost în weekendul când a făcut un drum de trei sute de kilometri cu maşina ca să-şi vadă copiii. Oare chiar aşa de frică îi este mamei să rămână singură cu mine?

— Kimberly a dat un recital de dans nemaipomenit; am să vă arăt înregistrarea video, a spus el când s-a întors. Patrick abia s-a înscris în clubul cercetaşilor şi deja a primit insigne pentru executat noduri de frânghie şi mers pe bârna de echilibru.

Ce să zic, de parcă ar fi ceva de Cartea Recordurilor sau de Jocurile Olimpice. Apoi a devenit tăcut şi trist, iar mama a încercat să-l consoleze.

Mă întreb dacă mama şi-ar dori ca *eu* să fiu ca Patrick sau Kimberly. Adică se vede treaba că ei sunt nişte copii-minune, iar eu un psihopat care are nevoie de un paznic neoficial prin preajmă, fiindcă e clar că mama singură nu poate face faţă dacă vreau să dau foc hambarului sau să

ţin ritualuri satanice în beciul casei.

Pe bune, cât timp o să mai stea Ken aici? Sigur, o fi un tip de treabă, dar nu pot avea încredere în el. Şi cu cât stă mai mult, cu atât pare că mama e mai speriată de mine.

— Mi-e frică să nu ajungă la fel ca taică-su.

Asta i-a spus lui Ken într-o seară. N-am să uit niciodată. Ştiu că uneori aşa gândea, dar să i-o spună altcuiva în afară de mine…

Tata. Dacă o să ajung la fel ca el? Ar fi aşa de rău? Pe bune? Cândva, mama l-a iubit atât de mult încât s-a măritat cu el. Atunci cum poate fi el atât de rău? Bine, poate c-a dat-o în bară, iar eu nu ştiu totul. Dar toţi o dăm în bară uneori, nu? Eu sigur am dat-o. Şi mama, sunt convins de asta. Sau poate că mama o fi vreo sfântă. Fiindcă aşa se comportă.

În fond, mama nu ştie cum este tata acum. Oamenii se mai schimbă; asta mi-a spus ea mereu: „Nu-i niciodată prea târziu să te schimbi.” Când eram la centrul social, tata a zis că a renunţat la băutură. Şi doar când bea făcea scandal. Bine, poate că nu doar atunci, dar de cele mai multe ori. În orice caz, aşa îmi amintesc eu.

Nici Ken nu este perfect. Dacă ar fi, de ce l-a părăsit nevasta? Poate că nu s-au potrivit – dar poate că aşa s-a întâmplat şi cu mama şi tata. Măcar Patrick şi Kimberly îl văd. Mama lor nu-i ascunde de el şi nu-i face să creadă că tatăl lor este un monstru.

Tata. Mă întind pe pat şi mă uit la fotografia înrămată de pe noptieră, sub care e ascunsă poza cu el. *Tată, oare ce-ai spune tu despre toate astea? Te-ai purta ca şi cum aş fi un psihopat? Sunt sigur că nu m-ai trata mai rău decât mă tratează ceilalţi.*

Deodată simt un impuls de neoprit. Iau fotografia înrămată şi desfac clemele de pe spatele ei. Bucata de carton alunecă afară şi iat-o: poza cu tata şi cu mine la plajă. Am făcut un castel de nisip – unul foarte frumos, cu ziduri şi şanţuri de apărare, iar el mă ţine cu braţul de după umeri.

Inima începe să-mi bată cu putere. Îmi aduc aminte ziua

aceea. A fost una dintre cele mai reuşite. Mama citea pe o pătură în timp ce eu cu tata ne îngropam în nisip; apoi am mâncat cu toţii îngheţată la cornet cu sirop de ciocolată, iar eu am probat nişte labe de înotător şi o mască de scafandru.

Tata. Râde. Şi eu la fel. Suntem fericiţi. Întorc poza pe partea cealaltă. Uite şi numărul lui de telefon. E la un apel distanţă.

Nu. Nu pot.

De ce nu? Ştiu că nu am voie să-l văd. Şi ştiu că nu am voie să-i spun unde sunt. Dar numai cât să-i aud glasul. Să ştiu că-i pasă de mine. Măcar să ştiu că trăieşte. Şi să-i spun că nu l-am uitat. Ce-i rău în asta?

Trebuie să am pe cineva cu care să vorbesc. Pe cine altcineva? Cu mama nu pot să discut. Nici cu Ken. La şcoală nu pot să vorbesc cu nimeni. Nici măcar cu bunicii mei nu pot să vorbesc; nu aşa cum ar trebui. Iar din vechii mei prieteni, oare mi-a mai rămas vreunul? Parcă nu-i mai cunosc. Mai este psihoterapeutul cu care trebuie să mă întâlnesc, dar n-am de gând să spun unui străin lucruri pe care mi-e teamă să mi le spun mie. Nu. În afară de mama, singura persoană din lume care mă cunoaşte cu adevărat este tata.

Tata. Trebuie să vorbesc cu tata. Dacă nu pot să discut cu propriul meu tată – simt că mă sufoc. Mă furnică pielea. Scot telefonul mobil.

Nu. Stai. Nu-i atât de simplu să vorbesc cu tata.

De ce? Numărul meu de telefon este secret. Mama a avut grijă să nu fie afişat când sun.

Dar ea plăteşte factura. N-o să se uite la convorbirile locale, dar la cele interurbane? La numărul de telefon al tatălui?

Până vine factura, faptul va fi consumat. Noi doi deja vom fi vorbit.

Şi? Ea va afla. Crezi că acum e supărată? Stai să vezi atunci.

Bun. Atunci ce să fac? Să împrumut unul?

De la cine? Nimeni n-o să-mi împrumute un telefon

mobil pentru convorbiri interurbane. Nici nu pot să folosesc un telefon cu cartelă. Tata mi-ar vedea numărul de telefon şi ar afla prefixul zonei din care sun. Ca să nu mai spun că mama şi cei de la şcoală mă urmăresc în permanenţă, mai puţin atunci când stau în camera mea.

Gata. Am găsit o soluţie.

A doua zi mă întâlnesc cu Benjie pe hol.

— Am nevoie de o favoare.

— Nu de la mine.

— Ba de la tine, şi am s-o primesc.

— Nici gând.

O ia din loc cu acelaşi mers grăbit.

Mă ţin după el şi-i spun la ureche:

— Tu m-ai pârât pe mine la azilul de bătrâni. Dar eu nu te-am pârât lui Cody.

— Cum adică?

— M-a bătut pentru că nu i-am spus că de la tine am aflat despre străbunica lui.

Benjie intră în toaleta băieţilor. Îl urmez. Suntem singuri.

— Ştii ce, zice el palid la faţă, eu nu ţi-am zis mare lucru.

— Ba mi-ai spus că a intrat cu maşina în biserică, apoi că a lăsat maşina pe autostradă şi că era să dea foc la casă. Râdeai de nu mai puteai. Cum ai numit-o? Dementă. Ţicnită.

— Nu am zis aşa.

— Crezi că lui Cody o să-i pese?

Îi dau lui Benjie zece dolari.

— La prânz te duci în oraş la magazin. Îmi cumperi o cartelă telefonică pentru convorbiri în America de Nord. Mi-o pasezi pe furiş la ora de mate. Dacă n-o primesc, nu-i vina mea când o să te pomeneşti cu Cody că te bate pe umăr.

Treizeci şi şase

După cină, urc în camera mea în timp ce mama şi Ken se uită la televizor, la o emisiune idioată. Scot mobilul şi fotografia cu tata şi mă uit îndelung la numărul lui de telefon şi la codul de pe cartela telefonică pe care mi-a adus-o Benjie. Minutele de convorbire vor fi înregistrate ca fiind locale. Dacă mama verifică desfăşurătorul convorbirilor şi devine suspicioasă, pot să spun că am folosit cartela ca să-i telefonez unui copil pe care îl ştiam.

Ţin degetul deasupra tastaturii. Încremenesc. Ce se întâmplă cu mine? Tata este la un apel distanţă. De ce mi-e frică?

Tastez numărul. Telefonul sună. Nu-i un telefon oarecare. E telefonul tatălui. După ce sună de cinci ori, încep să mă îngrijorez că poate este plecat sau şi-a schimbat numărul, dar a şasea oară răspunde.

— Alo?

E vocea lui, aşa cum mi-o amintesc.

— Alo? repetă tata, ca şi cum s-ar întreba dacă nu cumva este o greşeală şi cealaltă persoană a închis.

Spune ceva.

Ce?

Ceva. Orice. „Hei, tată" sau „Bună, tată" – ceva de genul ăsta.

— Cine-i acolo? întreabă tata.

Mi-l imaginez încruntându-se. Dau să zic *bună,* dar cuvântul mi se opreşte în gât.

Închid.

Bravo. Bravo ţie.

Nu-i nimic, am să încerc din nou. Am fost uimit să-i aud vocea, atâta tot. E prima oară când îl aud după cinci ani.

Formez numărul. Tata răspunde după ce telefonul sună de patru ori.

— Da?

Nu foarte prietenos, dar nici foarte supărat.

— Ăă… Ăă… *Vorbeşte. Vorbeşte.* Bună.

— Cine e?

Parcă ar bănui cine e, dar nu este sigur. De ce-ar fi? Ultima oară când m-a auzit, eram mic; aveam vocea subţire şi piţigăiată.

— Sunt…

— Cameron? strigă mama de la parter.

— Trebuie să închid, îi spun şi bag repede telefonul în buzunar de parcă aş fi surprins comiţând o crimă.

Mă duc la uşă.

— Ce?

— Ken a adus un domino. Vrei să joci?

— Nu, mersi. Vreau să mă culc.

— Aşa devreme?

— Da. Sunt cam obosit. De la pastile.

— Cum vrei.

O aud îndepărtându-se şi zicându-i ceva lui Ken.

Închid uşa şi scot telefonul mobil. Să mai sun o dată? Poate tata o să creadă că sunt un ciudat. Sau poate mă prinde mama de data asta.

Linişteşte-te. Mama şi Ken joacă domino, probabil la masa din bucătărie, în celălalt capăt al casei. Şi dacă tata nu răspunde, pot să sun mâine.

Formez numărul. De data asta tata răspunde imediat.

— Amice?

A auzit-o pe mama când m-a strigat? A ghicit? Oricum, ştie cine sunt. Parcă mă vede pe mine, camera în care stau, totul. Transpir. Acu-i acu'.

— Amice, tu eşti? zice tata ca şi cum ar vrea să fiu eu, dar îi e teamă să spere. Amice. Nu închide. Te rog. Sunt aici. Tu eşti, nu?

Înghit în sec. Oare mă aude cum respir?

— Da. Eu sunt.

— Cameron! Amice!

Brusc vocea lui devine veselă şi clară.

Îmi aduc aminte când aveam doi ani şi ne jucam de-a v-aţi ascunselea. Eu eram acoperit cu pătura până peste cap şi tata mă căuta „Unde-i Cameron? Unde este amicul meu Cameron?" Eu dădeam pătura la o parte, iar el pocnea din

palme şi zicea „Cameron! Amice!” de parcă aş fi apărut ca prin farmec. Cam aşa se întâmplă acum.

— Amice, întotdeauna am ştiut că vei suna, zice el uşor emoţionat. Nu ştiam când, dar simţeam asta. Noi doi am fost întotdeauna prieteni. Cei mai buni prieteni. Erai cel mai grozav copil din lume. Încă eşti. Te iubesc, amice.

— Tată… îmi pare rău că a durat atâta timp.

— Nu-i nimic. Acum te aud la telefon. Unde eşti?

Se opreşte brusc.

— Nu, nu-mi spune. Nu vreau să ai necazuri.

— Ştiu, eu…

— E în regulă. Eu o iubesc pe mama ta. N-am să zic nimic rău despre ea. Dar are nişte idei ciudate, ştii? Crede tot felul de lucruri. Nu contează. Nu-i vina ta. Nu-i vina nimănui. Ce mai faci? O duci bine?

— Nu ştiu.

— *Nu ştii?* Înseamnă că nu prea bine.

— Nu. Situaţia e cam, mă rog…

Vocea îmi tremură.

— Ştii tu.

— Da, zice el cu blândeţe. Uneori viaţa e nasoală, aşa-i?

— Da.

— De-asta m-ai sunat? Ceva nu merge?

— Poate.

Să-i spun? Îmi vine atât de greu.

— O să crezi că sunt nebun.

— Nu-mi spune ce-o să cred eu. Niciodată n-aş presupune una ca asta.

— Ceilalţi aşa cred.

— Ce-mi pasă mie de ceilalţi?

— Am nevoie de tine, mă pomenesc eu zicând. N-am cu cine să vorbesc.

— Cum adică? O ai pe mama ta.

— Nu. Nu am pe nimeni.

— Amice, amice.

E atât de îngrijorat, încât îmi vine să plâng.

— Ce este, amice? Haide, spune-mi.

— Bine…

Nu-mi vine nimic în minte.

— Crezi în fantome?

— Bineînţeles, de ce nu? E adevărat că niciodată n-am văzut, n-am vorbit şi n-am întâlnit niciuna. Dar am auzit atâtea întâmplări povestite de oameni mult mai deştepţi decât mine, care jură că le-au văzut şi au stat de vorbă cu ele. Toate întâmplările astea – ştii cum se spune, amice: nu iese foc fără fum.

— Da, ştiu.

Pentru prima oară după nu ştiu cât timp simt că respir. Respir cu adevărat.

— Şi eu cred la fel.

Deodată o aud pe mama urcând grăbită scările. Îl aud şi pe Ken în urma ei.

— Cameron? Cameron?

— E mama, trebuie să închid, şoptesc eu. Te sun mâine de la şcoală.

Închid telefonul şi ascund fotografia cu numărul de telefon sub pernă, chiar când mama şi Ken dau buzna în camera mea.

Tresar.

— Alo, ce faceţi? Voi nu ştiţi ce-i aia intimitate?

Mama are o privire disperată.

— Cameron, cu cine vorbeai? Cu fantoma aceea?

— Nu, strig eu. Nu cu „fantoma aceea”. Cu amicii ei. Cu toate stafiile din cimitir. Dădeam o petrecere.

— Te rog să nu-mi vorbeşti aşa.

Ken o cuprinde cu braţul de după umeri.

— Eram îngrijoraţi din cauza ta.

— Nu-i nevoie. Sunt bine.

— Nu, Cameron, zice mama, *nu* eşti bine.

Se uită la mine de parcă s-ar aştepta să-mi vadă capul crescând până la tavan. Poate chiar aşa o să se întâmple.

— Dacă eşti aşa de îngrijorată, urlu eu furios, de ce nu dormi aici cu Ken? Atunci o să poţi să auzi tot ce vorbesc. În plus, o să-l scuteşti pe Ken să coboare noaptea pe furiş în camera ta. Crezi că nu aud scările?

Mama clipeşte surprinsă. Ken îşi fereşte privirea. Se

depărtează unul de altul.

Oh, Doamne. E adevărat.

— Îi datorezi scuze lui Ken, spune mama. Şi mie.

Apoi se întoarce şi pleacă. Ken îmi aruncă o privire jenată şi se duce după ea.

Vasăzică mama doarme cu Ken. Poate că bănuiam, dar acum ştiu sigur. Iar după discuţia de la telefon, am aflat ceva şi mai important.

Nu sunt nebun. Şi nici tata nu e.

Treizeci şi şapte

Sunt lucruri pe care ai vrea să le ştii şi altele pe care n-ai vrea să le ştii. În clipa asta am în minte atâtea lucruri pe care nu vreau să le ştiu, încât nu mai suport. Mă leagăn pe marginea patului. Imediat, de parcă ar fi ştiut că am nevoie de el, Jacky apare lângă mine.

— E greu, nu? zice el. Nici eu nu voiam să ştiu de prietenul mamei mele.

— Nu ştiu ce vreau. E ciudat. Mie îmi place Ken.

— Dar el nu e tatăl tău.

— Nu, nu e tata. Jacky, ce să fac în legătură cu tata?

— Nu te îngrijora. Totul o să se rezolve.

Are un ton atât de solemn, de parcă ar fi cel mai înţelept om din lume. Stăm câtva timp aşa, apoi Jacky zice:

— Ştiu că te-ai necăjit din cauză că n-am mai apărut. Am stat ascuns în locul meu secret. N-am vrut să mă gândesc la ziua aia, cu tata şi câinii.

— Nu-i nimic, zic eu vrând să nu-l sperii şi să plece. Nu trebuie să-mi spui.

— Ba trebuie, zice el încet. E secretul meu dintotdeauna. Secretele sunt grele, mai ales un secret ca ăsta. Nu-ţi dau pace. Încerc să mă ascund, să le fac să dispară, dar ele nu vor. Cameron, trebuie să spun cuiva. Tu eşti singurul în care pot avea încredere. Pot?

— Eşti sigur?

— Te rog. Tu nu trebuie decât să te uiţi în altă parte. Mi-e mai uşor să vorbesc dacă priveşti în altă parte.

— Bine.

Mă uit la locul de lângă fereastră unde tapetul a început să se desprindă. Curând, încep să văd dublu, triplu, lucrurile apar înceţoşate, apoi dispar, iar eu nu mai aud decât glasul lui Jacky.

— După ce mama a plecat şi a trecut poliţia pe la noi, tata a renunţat la telefon. Suna la cele mai ciudate ore; s-a gândit că poate eu am să răspund. După vreo săptămână, a cumpărat câinii. Au sosit în cuşti de oţel. Îi hrănea în

hambar, dar îi lăsa liberi. Zicea că i-a luat ca să-i ţină pe oameni la distanţă, pe oamenii care voiau să mă ia, să-mi facă rău. Dar câinii mă ţineau şi pe mine în casă; mi-era frică să ies afară. Îi vedeam de la fereastră cum alergau după iepuri, iar iepurii nici nu mai ştiau încotro să fugă, ai fi zis că nu mai ştiau cum, şi câinii îi prindeau şi-i sfâşiau. Noaptea visam că sunt iepure.

Jacky continuă.

— Tata ştia că mi-era frică. Zicea că e un lucru bun, care nu mă lasă să ies din cuvântul lui. Când nu eram cuminte sau voiam să-l văd pe Arty, nu mă mai băga în camera pentru cărbuni. Mă lua, mă târa spre uşă şi ţipa la mine: „Hai, du-te. Du-te să-l vezi pe Arty. Poate vrei să ajungi într-un orfelinat plin de şobolani. Să vedem atunci cui îi pasă.” Eu auzeam câinii lătrând şi mă agăţam de tejghea, de cadrul uşii, de orice, numai să nu mă arunce afară. Mă ţineam de orice, numai să nu ajung la câini. Într-un fel, ştiam că nu m-ar da niciodată la câini. Ba chiar îmi plăcea când se înfuria şi mă târa spre uşă. Pentru că după aceea mă lua în braţe şi-mi spunea că mă iubeşte.

Jacky se opreşte din povestit. Însă îl aud respirând precipitat, în acelaşi ritm cu mine. Aş vrea să-l întreb ce s-a întâmplat în ziua aceea. Dar ştiu că este greu când ajungi la partea pe care n-o suporţi, partea pe care nu vrei să ţi-o mai aduci aminte, aşa că stau perfect liniştit. Mă uit la perete şi aştept până este pregătit să-mi dezvăluie lucrul pe care nu l-a spus niciodată.

— Era într-o duminică dimineaţă, spune Jacky într-un târziu. Ştiu asta pentru că noi întotdeauna ascultam slujba religioasă la radio. Tata băuse. După plecarea mamei, el bea tot timpul. Parcă încărunţise şi avea coşmaruri, o striga pe mama, îl striga pe prietenul ei, zicea că n-a fost vina lui, c-a fost vina lor că s-a întâmplat.

Stăteam în bucătărie şi ascultam slujba, iar tata se plimba de colo-colo vorbind singur. Deodată s-a crispat, s-a apucat cu mâna de braţ şi a înţepenit. Apoi a căzut din picioare, s-a lovit cu capul de podea şi acolo a rămas.

La început, am crezut că doar a leşinat. Aşa că am

început să-l scutur. „Tată? Tată?” Nimic. L-am întors cu faţa în sus. Se uita fix la mine. I-am dat cu palma peste faţă. „Trezeşte-te, trezeşte-te”. Nu s-a trezit, doar stătea cu ochii larg deschişi. Îmi spuneam că totul era bine. Dar nu era. Ştiam asta. Era mort.

Nu ştiam ce să fac. Nu puteam să sun pe nimeni pentru că nu mai aveam telefon. Nu mă puteam duce la Arty din cauza câinilor. Lătrau, zgâriau la uşă. Nu le dăduse de mâncare. Ştiam că le era foame, aşa că am luat din frigider nişte hamburgeri, nişte carne de pui şi câteva legume. Le-am aruncat de la fereastra camerei mele. S-au năpustit ca turbaţii şi au început să se încaiere pentru orice bucăţică.

Noaptea am rămas lângă tata ca să nu fiu singur, deoarece nu eram decât noi doi şi câinii de-afară. Aveam nevoie de tata. El ştia întotdeauna ce era de făcut. Doar că acum stătea ţeapăn şi se holba la mine. Am încercat să-i închid ochii, dar n-am putut. Aşa că i-am înfăşurat capul într-un prosop, l-am acoperit cu o pătură şi m-am cuibărit sub ea ca să fiu aproape de el.

Am stat cu tata trei zile, aruncând la câini toată mâncarea pe care am găsit-o. Nu le ajungea niciodată. Apoi tata a început să miroasă, avea mirosul pe care îl căpăta tigaia când n-o spăla. Mirosea atât de tare, că nu mai suportam. L-am rostogolit până la uşă ca să-l scot la aer proaspăt. Am aşteptat până n-am mai auzit câinii. Apoi am deschis-o.

Dar câţiva dintre ei erau chiar acolo. Au sărit la trupul tatei. Eu am luat-o la fugă pe scări. Ei au venit după mine. Am urcat în pod şi am tras scara sus. Câinii mişunau prin toată casă. Am închis trapa ca să nu-i mai văd. Dar tot îi auzeam cum trăgeau de tata, cum îl sfâşiau. Era vina mea. Numai vina mea. Ţipam întruna şi am fugit la cufărul mamei. M-am băgat în el, am închis capacul, mi-am pus degetele în urechi şi am început să cânt ca să nu-i mai aud. Până la urmă am adormit.

Oh, nu. Acum înţeleg.

— Ce s-a întâmplat când te-ai trezit? şoptesc eu.

Dar ştiu deja răspunsul.

— Era întuneric, suspină el. Stăteam acolo.

— În cufărul mamei tale. Ascunzătoarea ta secretă?

— Da.

Mă întreb unde o fi acum. Dar nu-i spun decât:

— Ai procedat bine.

— Nu.

— Ba da. Ai fost mai curajos decât aş fi eu. Chiar şi acum. Eu n-aş fi putut să stau singur atâţia ani ca tine.

— N-am fost întotdeauna singur. Arty s-a mutat aici pentru o perioadă. Doar că arăta mai în vârstă. Nu vorbea cu mine. Nu mai voia să se joace cu mine. Apoi ai venit tu.

Glasul îi devine sfios.

— Mă bucur că eşti prietenul meu, adaugă el.

— Şi eu mă bucur.

— Iar câinii… Şi ei au fost aici. Ţi-am mai spus. Ei sunt peste tot. Văd totul.

Mă crispez.

— Stai liniştit. Nu-ţi fie teamă. N-or să-ţi facă nimic. Nu-i las eu.

— Dar ai văzut ce i-au făcut tatălui tău…

— A fost vina mea. Lor le era foame. Dar acum nu le mai este. Când am adormit, am visat că ne jucam. De-atunci suntem prieteni.

— Totuşi, eu când îi aud urlând… Felul cum urlă…

— Aşa fac ei. Lucrurile nu sunt întotdeauna precum crezi. Ne imaginăm tot felul de chestii care nu sunt adevărate. Ştii asta, nu?

Încuviinţez din cap.

— Tata a zis că a cumpărat câinii ca să mă protejeze pe mine. Să mă apere de oamenii răi care voiau să mă ia de lângă el. Ei chiar asta au făcut. Şi te vor proteja şi pe tine, dacă vrei.

Simt că mă îmbrăţişează ca un frate mai mic.

— Acum trebuie să plec, spune el.

Şi dispare.

Treizeci şi opt

La micul dejun, toţi suntem foarte tăcuţi. Ken zâmbeşte ca să aibă ce face şi de vreo două ori încearcă să detensioneze atmosfera întrebându-se dacă va ploua şi încercând să spună ceva amuzant, dar mama zice „Ken, nu acum”, iar el amuţeşte.

Dacă la micul dejun a fost aiurea, când mama mă duce la şcoală e şi mai şi. Mâine începe weekendul. Mai bine m-aş duce la şcoală decât să mai suport încă două zile aşa.

Până la urmă, mama întrerupe tăcerea.

— Ai să-mi spui ceva?

— Adică?

— Vrei să-ţi spun pe litere?

— Ah, adică să-mi cer scuze pentru ce-am spus despre tine şi Ken?

— Cam aşa.

— De ce să-mi cer scuze? Ăsta era adevărul. Dar *tu* ai să-mi spui mie ceva?

Mama îmi aruncă o privire.

— Cum ar fi?

— Ai mai ieşit cu alţi tipi înainte de Ken?

— Asta nu-i treaba ta.

— Deci ai ieşit.

Mama inspiră adânc, vizibil enervată.

— Dacă vrei să ştii, am fost invitată în oraş de câteva ori. Ultima dată s-a întâmplat în urmă cu un an.

— De ce nu mi-ai spus?

— Am vrut să fiu sigură că am găsit persoana potrivită.

Mă uit pe fereastră.

— Ai „ieşit în oraş” şi pe vremea când erai cu tata?

— Cameron!

— Ai ieşit? De-aia se înfuria?

— Bineînţeles că nu. Presupun că l-ai auzit strigând tot felul de lucruri. Avea o imaginaţie bolnavă. Inventa tot felul de poveşti care nu erau adevărate.

— Cu alte cuvinte, era ca mine.

— N-am spus asta.

— N-ai vrea să-mi spui dacă poveştile lui erau adevărate?

Mama îşi încleştează mâinile pe volan.

— Am încheiat această conversaţie.

Până la şcoală, niciunul dintre noi nu mai zice nimic.

Cobor din maşină.

— Mulţumesc.

Mama pleacă fără să răspundă. Tăcerea este modul ei de a mă pedepsi. Ei bine, nu mai merge; pot să vorbesc cu tata. Până la prânz, mă gândesc numai la el. Nici măcar nu-mi pasă când Brandon, prietenul lui Cody, mă împunge cu pixul şi zice:

— Fereşte-ţi spatele, rahat cu ochi. Noi n-am uitat. Ştim unde locuieşti.

La biroul de consiliere îi fac cu mâna domnişoarei Adams când intru în sala ei de şedinţe, apoi îmi scot sendvişul, telefonul şi cartela şi-l sun pe tata.

— Hei, amice. N-am mai vorbit de mult, zice el râzând.

— Aseară, mama a crezut că vorbesc cu o fantomă, răspund eu râzând.

— Cred şi eu că sunt un fel de fantomă de când te-a luat cu ea. Sunt acolo cu spiritul, chiar dacă nu mă vezi.

— Da.

Ezit.

— Tată, nu-mi place că trebuie să te întreb asta, dar ai încercat să ne găseşti? Adică, ne-ai urmărit?

— Aşa zice maică-ta?

— Nu e vorba doar despre asta. Dar a mai fost şi chestia aia de pe Facebook.

— Îmi pare rău pentru atunci, zice tata încet. Vezi tu – Cameron, eu te iubesc. Ce tată nu şi-ar căuta fiul?

— Nu ştiu.

— Nici eu nu ştiu. Tu eşti tot ce am mai scump pe lume, amice. În fiecare noapte te visez, mă întreb cum o duci, îmi fac griji pentru tine. Ca orice tată.

— Da.

— Pun pariu că ea a zis că vă hărţuiesc. M-a reclamat la

poliţie.

Eu nu spun nimic; el îmi citeşte gândurile.

— M-am gândit eu. Bunicii tăi – ei bine, n-am de gând să vorbesc despre ei, sunt convins că ei te iubesc foarte mult. Dar ei, în fine… Îmi pare rău, sunt lucruri pe care n-ar trebui să le spun.

— Ba da, spune.

— Aş vrea să pot. Dar părinţii nu trebuie să spună lucruri urâte unul despre altul şi nici despre bunici. Nu-i cinstit. Tu nu ai inventa lucruri despre cineva care nu este de faţă ca să se apere, nu?

— Aşa este.

— Bun băiat. Dacă un părinte sau bunic minte în legătură cu celălalt părinte, copilul devine confuz.

Se opreşte puţin.

— Oricum, e adevărat că am angajat un detectiv. Nu ştiu tot ce a făcut. Ştiu doar că m-a costat o mulţime de bani. Dar a meritat, pentru tine. Viaţa mea nu mai era la fel fără tine.

Inima începe să-mi bată puţin mai repede.

— Adică ştii pe unde am locuit?

— Nu chiar. N-a fost atât de bun. Cred că v-aţi mutat de vreo două ori, nu?

— De patru ori.

— De patru ori? E mult.

— Da. Mama zicea mereu că ştia când erai prin preajmă. Zicea că simte. Că o urmăreai la serviciu sau stăteai noaptea în faţa casei noastre, chestii de-astea.

— Mintea ne joacă feste, nu-i aşa? Cred că ţi-ai dat seama şi tu că, dacă era adevărat ce spunea, aş fi fost arestat.

— Da, aşa m-am gândit şi eu.

— Şi n-am fost, nu?

Oftează.

— Cred că a fost un calvar să te muţi de atâtea ori. Să te desparţi de prieteni. Să crezi că psihopatul de taică-tu vă urmăreşte peste tot.

— A fost destul de greu.

— Te înţeleg, amice. Dar nu uita, pe mine mă cheamă Mike.

— Poftim?

Tata râde pe înfundate.

— Mike. E un nume care sună frumos, puternic, precum Cameron. Un nume care îţi inspiră încredere. Nu un nume precum Cody.

— Ce?

Mi se usucă gâtlejul.

— Sau Jason. Sau Colt. Sau Zach. Ştii tu, nume care sună mişto, nume de tipi duri.

Nu mai am aer să respir.

— De ce-ai spus Cody?

— Cum adică? Cunoşti pe cineva cu numele Cody?

— Poate.

— Îţi place de el?

— Nu.

— Deci, ce ţi-am spus eu?

Tata râde din nou.

— O clipă am crezut că ai devenit şi tu paranoic, la fel ca maică-ta.

— Tată, trebuie să închid, mint eu. Trebuie să se sune.

— Atunci te pup, zice tata. Vorbim mai târziu.

— Sigur că da.

Închid. Cody? Ce-a fost asta?

Treizeci şi nouă

Faza cu Cody îmi dă fiori toată ziua. Nu mai ştiu ce să cred. În toiul nopţii mă trezesc speriat şi transpirat. Ce-am făcut?

Nimic. L-am sunat pe tata. Mare scofală.

Ceva nu e-n regulă. Tata ştie de Cody.

A fost o coincidenţă. A spus numele lui alături de alte câteva.

Nu, s-a prins unde suntem.

Cum?

Nu ştiu, dar s-a prins. Tata vine după noi. E vina mea. Trebuie să-i spun mamei.

Glumeşti? O să înnebunească. Şi degeaba.

Dar dacă tata vine, ar putea să ne facă rău; ar putea să ne omoare…

Aşa zice mama. Adu-ţi aminte ce voce avea tata. Vorbea frumos.

Oricine poate vorbi frumos.

Tata nu vine pentru că e imposibil să ştie unde suntem: a fost sunat de pe o cartelă telefonică. În plus, îţi aminteşti ce-a zis când l-ai sunat prima dată? A zis să nu-i spui unde sunteţi pentru că mama o să se înfurie. Asta înseamnă că nu ştie şi nu vrea să creeze probleme.

Dar dacă totuşi ştie?

Dacă imposibilul e posibil? Nu fii prost. Dacă vine tata, este Ken aici. Ken e un tip solid. Tata n-are ce să facă dacă este Ken cu noi. N-o să păţim nimic.

Dar dar dar dar dar…

Aşa o ţin toată noaptea, certându-mă cu mine însumi. Muşc perna ca să nu încep să vorbesc cu voce tare.

Mă trezesc devreme şi mă spăl pe dinţi. Nu-mi vine să cred când mă văd în oglindă. Am o paloare cadaverică şi nişte pungi la ochi cât nişte saci de sport. E sâmbătă. Un weekend cu mama şi Ken. Îmi vine să mor.

Amândoi sunt deja în bucătărie. Probabil că mă aud

mişcându-mă pe-aici fiindcă tac brusc, vorbind probabil în şoaptă şi făcând semne din mână. Cobor la parter cu gândul la telefoanele mele secrete şi întrebându-mă despre ce discutau. Nu pot să-i privesc în ochi când ştiu că ar trebui să le spun despre tata, dar dacă aş face-o, aş declanşa al Treilea Război Mondial.

— N-ai dormit bine? mă întreabă mama pe un ton blând, care mă face să mă simt şi mai prost.

— Nu.

Mă aşez pe scaunul meu.

Ea îmi aduce castronul cu cereale.

— Nici noi n-am dormit prea bine.

— Îmi pare rău, zic eu încet. Chiar îmi pare rău.

Mama mă strânge de după umeri, fericită şi surprinsă.

Sunt convins că ea crede că mă refer la ce i-am spus ei şi lui Ken. Super, fiindcă asta mă scuteşte să-i mărturisesc faptul că l-am sunat pe tata. Îi face semn lui Ken şi se aşază amândoi vizavi de mine.

— Şi nouă ne pare rău. Ken, vrei să începi tu?

— Sigur.

Ken se apleacă în faţă, încercând să se uite în ochii mei. Îi arunc o privire.

— Relaţia dintre noi doi s-a stricat în urmă cu câteva săptămâni. A fost vina mea. Tu mi-ai destăinuit ceva şi eu i-am zis mamei tale. Ar fi trebuit să-ţi spun clar că asta aveam de gând să fac şi să-ţi explic de ce. Am fi putut discuta, poate am fi vorbit amândoi cu mama ta. Dar eu n-am ţinut cont de asta, iar tu ai fost prins la mijloc. N-a fost cinstit şi e vina mea. Îmi cer scuze.

Ridic încet privirea spre el. Ken se uită la mine cu ochii aceia de căţeluş pe care îi avea când am vorbit despre copiii lui.

— Da, e în regulă, zic eu încet. Cam ştiu de ce-ai crezut că trebuia să-i spui. Şi, da, dacă mi-ai fi spus mai întâi mie, probabil că nu m-aş fi supărat aşa de tare. Oricum, mulţumesc.

— Înseamnă că ne împăcăm?

— Cred că da. Sigur.

— Şi mie îmi pare rău de un lucru, zice mama şi mă ia de mână. Ar fi trebuit să-ţi spun că l-am adus pe Ken în viaţa noastră mai mult decât ca pe un prieten. E un lucru urât să te ascunzi, indiferent de vârsta pe care o ai. Noi doi am discutat – dacă tu preferi să stea la el acasă, o să stea.

— Categoric, zice Ken. Asta este casa voastră. Eu sunt un simplu musafir.

— Ei, nu chiar un simplu musafir, zic eu zâmbind.

— În fine… intervine mama, lăsând fraza neterminată.

Mă uit la cerealele din farfuria mea. Ştiu că mama n-o să se mai împace niciodată cu tata şi că merită să fie cu cineva. Ken nu se contrazice cu mine şi nu încearcă să-mi dea ordine, iar eu ştiu că el ţine la noi. În plus, dacă vreodată o să apară tata şi o să încerce să ne facă ceva – n-o să apară, dar să zicem, atunci Ken o să se ocupe de treaba asta şi eu n-o să mă simt prost că am pus-o pe mama în pericol.

Ken tuşeşte ca să-şi dreagă vocea.

— Poate ar trebui să urc la etaj, ca să vă las pe tine şi pe mama ta să discutaţi între patru ochi.

— Nu, nu-i nevoie, zic eu ridicând privirea. Poţi să rămâi dacă vrei. Numai să – ştiu că sună aiurea, dar eu nu vreau să aud niciun zgomot, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Mama se înroşeşte la faţă.

— Bineînţeles.

— Nu că aş fi auzit ceva. Că n-am auzit.

Mama şi Ken par uşuraţi. Mama mă strânge de mână; Ken se întinde peste masă şi mă apucă de cealaltă; apoi se iau şi ei de mână.

— Fără secrete de-aici înainte, zice mama. De acord?

Eu şi Ken clătinăm din cap.

— De acord.

De parcă ar fi posibil.

Patruzeci

De obicei, astfel de conversaţii mă fac să mă jenez. Dar astăzi, nu. Îngrijorarea mea dispare ca prin farmec şi simt că plutesc. Mă simt în siguranţă: mama şi Ken sunt de partea mea; cum a fost posibil să cred că tata ne-ar putea crea neplăceri? De fapt, mă simt atât de bine, încât spăl vasele fără să mi se ceară şi îmi fac patul, astfel ca aşternuturile să nu atârne de sub cuvertură, ceea ce, vorba mamei, e mare lucru.

Brusc, mama şi Ken îmi par altfel. Mama arată mai tânără şi Ken e din nou relaxat. Parcă am trăi într-o lume minunată. Mai târziu, Ken ne duce cu maşina în Ramsay, la un bistro cu adevărat franţuzesc. Mama şi Ken îşi comandă nişte porţii de paste cu nume sofisticat, cu calamar, midii şi salată de avocado cu frunze roşii. Eu iau un cheeseburger cu cartofi prăjiţi; pardon, un *hamburger aux trois fromages et pommes frites.*

Dar, cum mi se întâmplă întotdeauna, cum scap de-o grijă, se iveşte imediat alta care îmi ocupă mintea. Această nouă îngrijorare apare pe drumul de întoarcere spre casă: Cum rămâne cu tata? Sigur, e minunat să ştiu că trăieşte şi că ţine la mine, dar nu mai pot continua să-l sun pe furiş.

De ce nu?

Nu mai suport să mint. Prea mult stres.

E o diferenţă între a păstra un secret şi a minţi.

N-aş crede. Nici mama n-ar crede. Mai devreme sau mai târziu va afla sau eu am să scap ceva în discuţiile cu tata şi el o să-şi dea seama unde suntem.

Dacă nu-l mai suni, o să se supere.

Ştiu. Atunci ce să-i spun?

Ajungem acasă după-amiaza târziu. Urc în camera mea să-mi fac temele, în timp ce mama şi Ken trag un pui de somn; sau cel puţin aşa zic ei. Îmi pun căştile pe urechi, dau volumul mai tare şi încerc să-mi fac tema la mate. Numerele îmi joacă în faţa ochilor.

Mă uit pe geam la hambar. Dacă nu mă înşel, acolo sunt îngropate două cadavre. Mi-l imaginez pe domnul McTavish săpând groapa şi pe doamna McTavish moartă, albă la faţă, cu ochii măriţi de groază. Mă gândesc la chipul mamei. Cum ar arăta moartă? Dar Ken? Eu? Încetează. E o porcărie.

Mă apuc cu mâinile de marginile biroului şi număr până la zece. Nu merge. Deodată mă sperie altceva. Cineva sau ceva mă priveşte din hambar.

Sigur. Ca atunci când mi-am imaginat nişte mutanţi ascunşi după cazanul de încălzire, câini în lanul de porumb şi cadavre învelite în plastic şi atârnate în podul casei.

Nu. Acum este ceva real.

Porumbul a fost treierat. Nimeni n-are cum să ajungă la hambar fără să fie văzut.

Poate că a venit aseară sau când am fost noi plecaţi în oraş.

Dar cine?

Domnul Sinclair?

E un tip ciudat, dar nu pervers.

Tata?

El nu ştie unde locuim.

Cody ştie. „Fereşte-ţi spatele, rahat cu ochi. Noi n-am uitat. Ştim unde stai.” Aşa a spus Brandon, prietenul lui.

De ce-ar veni Cody până aici?

Să arate că poate să pună mâna pe mine oriunde.

N-ar risca una ca asta. După ce v-aţi bătut, el ar fi primul suspect.

Nu şi dacă şi-ar trimite gaşca, iar el ar avea un alibi. Pot să aştepte ca eu să ies din casă sau să intre noaptea peste mine. Dacă sunt deghizaţi, cum să dovedesc că sunt ei?

Lasă, e doar imaginaţia ta.

Oare?

Sunt agitat la masa de seară, dar nu zic nimic. Dacă le spun mamei şi lui Ken, or să creadă că iar am halucinaţii şi se strică toată treaba chiar când au început să se comporte ca şi cum mi-am revenit la normal. Vântur cu furculiţa

câteva boabe de mazăre în farfurie.

— Ce-i cu tine? întreabă mama.

Oh.

— Vorbeam cu voce tare?

— Nu. Dar ai o figură îngrijorată. Şi abia dac-ai scos o vorbă de când ai venit la masă.

Mă forţez să zâmbesc.

— O chestie la mate. Nu pricep nişte formule.

— Vrei să ne uităm peste ele după ce spălăm vasele? întreabă Ken. Cu mama ta şi cu mine, poate reuşim să le dăm de cap.

— Sigur, zic eu.

Cât timp vor sta ei cu mine, n-am să mă mai gândesc la altceva.

Şi chiar aşa a fost. Dar curând vine ora de culcare. Stau în pat şi toată noaptea îmi imaginez numai grozăvii. Toate zgomotele pe care le aud sunt imense: coioţii în depărtare; urletul câinilor în vânt.

Duminică la micul dejun, mama şi Ken mă surprind mişcându-mi buzele.

— Cameron, vorbeşte cu noi, zice mama. Pe tine te frământă şi altceva în afară de câteva probleme de matematică.

— Nu-i nimic.

— Dacă n-ar fi nimic, nu te-ai comporta aşa.

Las lingura din mână şi mă uit la mama, apoi la Ken şi din nou la mama.

— Îmi imaginez ceva, bine? Nu-i mare scofală. Nu e ceva real. E doar în mintea mea.

— E important că ştii lucrul ăsta, zice mama. Un prim pas esenţial.

Ken se încruntă.

— Dar asta nu te scuteşte de frică, nu? Poate dacă am şti de unde vine, am putea să facem ceva ca s-o rezolvăm.

Super. Cât timp o să spun că lucrul la care mă gândesc nu este real, ei îl vor lua în serios.

— Mamă – cum să-ţi explic? Îţi aduci aminte că uneori

credeai că tata stă în maşină şi ne urmăreşte de peste drum?

— Păi chiar ne urmărea.

— Da. Dar de fapt tu nu l-ai văzut niciodată.

— Nici nu era nevoie. Ştiam.

— Ei bine, aşa e şi când mă uit eu la hambar. N-am văzut pe nimeni, dar cred că cineva mă urmăreşte.

Mama devine încordată.

— Tatăl tău?

— Nu ştiu cine. Poate Cody. Sau careva din gaşca lui.

— Dar asta e doar o închipuire de-a ta, nu?

— Cred. Nu ştiu.

— E greu să trăieşti fără să-ţi fie teamă după tot ce-a făcut tatăl tău, zice mama. Dar acum eşti în siguranţă.

— Pe de altă parte, acest Cody locuieşte în zonă, zice Ken. Noi ştim că nu s-ar aventura să intre pe proprietate. Dar asta nu te împiedică să fii îngrijorat, nu?

Îmi zâmbeşte liniştitor.

— Ce-ar fi să ne uităm în hambar după micul dejun, ca să te liniştești. Cel mai bine este să ne înfruntăm întotdeauna fricile.

— Ştiu, iar eu fac asta tot timpul cu lucrurile pe care mi le imaginez; de exemplu m-am dus să văd dacă există zombi în sala cu cazanul de încălzire. Dar…

Nu mai continui.

— Pot să mă duc doar eu, dacă vrei, zice Ken.

— Nu, nu vreau să păţeşti ceva.

— De ce să păţească ceva? întreabă mama. Nu-i nimeni acolo. Eu zic să mergem toţi să vedem. Eu n-am fost niciodată în hambarul ăla. Aş fi curioasă.

— Nu, lasă. Mă duc eu cu Ken. Tu rămâi aici, în caz că e vreo problemă. Sigur, n-o să fie nicio problemă, dar pentru orice eventualitate. Am să iau mobilul cu mine.

Mama şi Ken se uită unul la altul.

— Bine, zice mama. Aştept un raport detaliat şi după aceea putem să ne amuzăm de treaba asta.

Eu şi Ken ne îndreptăm spre hambar. Evit să ridic privirea spre gaura din şură. Intrăm şi aprindem

lanternele. Cercetăm podeaua din lemn; umbrele se mută de la un staul la altul.

— Hai să începem fiecare de la un capăt şi să verificăm spaţiile laterale până ne întâlnim la mijloc, zice Ken. În felul ăsta, intrusul imaginar nu va putea să scape. Dacă vezi ceva, strigi. Voi veni imediat la tine.

Ce copil sunt! Cu Ken aici, seara trecută mi se pare un vis, mai ales când îl aud fluierând melodii pop. Sigur, e oribil pe întuneric, dar e normal; în fond, e un hambar vechi… şi în el sunt îngropate nişte cadavre. Unde or fi îngropaţi doamna McTavish şi Matthew Fraser? Îmi imaginez cum le ies oasele din pământ în boxa din faţa mea, apoi în următoarea, şi tot aşa, până când în sfârşit mă întâlnesc cu Ken.

— Vezi ceva? întreabă el.

— Nu.

— Bun. Hai să ne uităm şi în şura de fân, apoi ne întoarcem în casă. E frig, zice el zâmbind. Mama ta are dreptate când spune că trebuie să ne îmbrăcăm gros.

Începem să urcăm scările, mai întâi Ken, apoi eu, uitându-mă peste umăr, deşi ştiu că nu vine nimeni după mine. Dă, Doamne, să nu fie nimic în şură. Dă, Doamne, ca nici acolo să nu fie nimeni.

Ajungem sus. Ce uşurare. Aici nu-i nimic, doar păsările care stau pe grinzi.

— Te simţi mai liniştit? întreabă Ken.

Clatin din cap că da.

— Scuze pentru toată… ştii tu.

— Nicio problemă. Nu trebuie să-ţi fie ruşine dacă ţi-e frică. Tuturor ne este frică uneori, zice el râzând. Într-o zi am să-ţi povestesc ce frică mi-a fost mie de tine când am discutat prima oară, în dimineaţa când ai venit la mine la birou.

— Ţi-a fost frică *de mine?*

— Vorbesc serios. Mă gândeam: dacă puştiul ăsta nu mă place, m-am fript cu Katherine.

Zâmbesc.

— Ei, aşa sunt eu, un tip care sperie lumea. Întreabă pe

cine vrei.

Ken mă bate prieteneşte pe umăr.

— Gata, în casă. Vreau o cafea.

Şi începe să coboare scara.

Ce prost am fost. Scutur din cap şi dau să cobor şi eu. În capul scărilor mai arunc o ultimă privire în jur.

În clipa aceea, simt că mi se face rău de la stomac. Când am fost ultima oară aici, era o găleată răsturnată în mijloc. Acum nu mai e acolo. E lângă gaura din perete, aşezată cu gura în jos ca să te poţi urca pe ea. Probabil că s-a urcat Cody, să se uite în camera mea.

Trebuie să-i spun lui Ken. Nu, stai. Poate am folosit-o eu când l-am spionat pe domnul Sinclair. A trecut atâta timp de-atunci, că am uitat. Poate că am mutat-o fără să mă gândesc; probabil că aşa a fost. Dar un lucru e sigur. De-aici înainte am să stau cu draperiile trase. Şi nu mai ies afară singur.

Patruzeci şi unu

Luni dimineaţă, mama mă duce cu maşina la şcoală. Mă indispune teribil faptul că mă spionează Cody, dar mai ales gândul că nu ştiu cum să-i spun lui tata că nu mai putem vorbi la telefon. Nu vreau să-i rănesc sentimentele, mai ales că a fost atât de bucuros, dar nu-i normal să mă ascund de mama. Cum să-i spun astfel încât el să nu se supere?

La ora prânzului, scot telefonul şi cartela în sala de şedinţe a consilierului şi formez numărul lui.

Telefonul sună de două ori şi el răspunde.

— Amice?

— Da.

— De vineri stau pe telefonul ăsta. Dacă era ou, până acum scotea pui.

Încerc să râd, dar râsul mi se opreşte în gât.

— Ce s-a-ntâmplat, amice?

— Păi… tată… mă tot gândesc la nişte lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi… tată, tu ştii că mi-a fost dor de tine, da?

— Da. Şi mie mi-a fost dor de tine.

— A însemnat mult pentru mine să vorbesc cu tine. Ai fost super. Şi mi-aş dori să mai putem vorbi. O să…

Vocea tatălui devine tristă.

— Presimt că urmează un mare „dar”.

— Da. Ştii, problema e că acum nu-i un moment prea grozav ca să vorbim.

— Cine zice?

— Eu. Trebuie să luăm o pauză.

Linişte.

— Tată?… Tată, mai eşti acolo?

— Sunt aici, zice el încet.

— Bine. Oricum, aş vrea să ştii că nu-i din cauză că ai făcut tu ceva. E din cauza mea. Mă simt prost că mă ascund de mama.

— Deci maică-ta e motivul. Ştiam eu. N-o lăsa să te

manipuleze, amice. Mereu face asta. Îi determină pe oameni să facă lucruri pe care apoi le regretă.

— Nu, nu-i din cauza mamei. Faptul că mă ascund de ea mă face să mă simt groaznic. Peste câţiva ani, când o să fiu major, m-aş bucura să te sun. Ba mai mult, m-aş bucura să ne vedem.

— Dar deocamdată, zice el pe un ton glacial, dă-l încolo pe taică-tu. Asta vrei să spui? Pentru că mie aşa mi se pare. Vrei să-mi dai cu piciorul pentru că nu eşti suficient de bărbat să decizi de unul singur. Să spui: „Mamă, am un tată. Vreau să-l văd.”

— Nu! Nu-i aşa!

— Ba aşa e, amice. Te învârte cum vrea ea.

— Ba nu. Sunt alte lucruri, multe alte lucruri, sunt foarte derutat acum. Am nevoie să fiu lăsat în pace.

— De taică-tu? Sunt prietenul tău, amice. Dacă ai o problemă, spune-mi că te ajut.

— N-ai cum. Îţi aduci aminte de Cody, băiatul ăla de la mine de la şcoală?

— Ce-a mai făcut?

— El şi gaşca lui – cred că mă spionează. Nu sunt foarte sigur, dar aşa am impresia.

— E grav, zice tata încet. Aveţi câine? Sau o haită de câini?

— O haită de câini?

Mi se face gol în stomac.

— Ar lătra dacă s-ar apropia nişte străini.

— De ce zici de o haită de câini?

— Linişteşte-te, amice. Era un sfat, atâta tot. Ştii cum vorbeşte maică-ta de mine? Mă mir că nu şi-a luat o haită de câini ca să mă ţină la distanţă.

Încep să transpir. Tata ştie nişte lucruri. Nu îmi dau seama de unde, dar ştie. Trebuie să fac ceva.

— De fapt, mama *chiar* a cumpărat un câine, mint eu. Un câine de pază. E rău cu cei pe care nu-i cunoaşte. Dacă se apropie cineva, e în stare să-l sfâşie.

— Oh? zice tata amuzat. Şi cum îl cheamă?

— Rex. E rottweiler.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur. E câinele meu.

— Vă lasă să ţineţi un câine în bloc?

— Da, zic eu şi inima începe să-mi bată cu putere. Cel mult doi. Mama zice că poate ar fi bine să mai luăm unul, ca să-i ţină companie.

— Deci locuiţi la bloc, nu la casă.

— D-da, mă bâlbâi eu.

— Ciudat că nu latră când vine Cody pe-acolo. Se pare că degeaba aveţi câine de pază.

— L-am învăţat să nu facă gălăgie. Mai avem şi vecinii care au grijă să ne spună dacă e ceva în neregulă.

Tata râde pe înfundate.

— Ce te amuză aşa?

— Tu. Vorbeşti atât de serios.

— *Sunt* serios. Cum îţi spuneam, nu mai pot să te sun.

— Adică nu mai vrei, zice tata.

— Exact. Uite, trebuie să plec.

— Atunci, amice, fă ce trebuie să faci. Şi eu am să fac la fel.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus, zice el pe un ton scăzut. Eu nu mai am pentru ce să trăiesc fără amicul meu.

Oh, nu, are de gând să se sinucidă?

— Tată, nu vorbi aşa. Am spus că am să te sun când o să fiu mai mare.

— Exact.

— Tată, promite-mi că n-o să faci vreo prostie.

— Toţi facem prostii, amice, lucruri care nu pot fi reparate. Cum ar fi să fugi şi să destrami o familie. Cum ar fi să-i minţi pe oamenii care te iubesc.

— Tată…

— La revedere, fiule. Nu te îngrijora. Vom mai vorbi noi. Sunt la un apel distanţă.

Şi închide.

Patruzeci şi doi

Plec din biroul consilierului fără să mănânc de prânz. Holurile sunt pline de elevi care se duc la cursurile de după-amiază. Mă opresc la ţâşnitoare să beau apă. Când mă ridic să plec, dau nas în nas cu Cody.

— Bau.

Tresar şi mă dau înapoi.

— Te-ai speriat, băiatu' cu câinii? Eşti curajos doar când spionezi femei bătrâne?

Îl privesc direct în ochi.

— Ştiu cu ce te ocupi, Cody.

— Cu ce, mă rog? mă întreabă Cody cu un zâmbet superior.

— Te ascunzi în hambar. Mă spionezi.

— Te-ai ţicnit?

— Să nu mai calci pe proprietatea noastră. Te avertizez. Ne cumpărăm câini. Câini de pază.

— Ca fermierul ăla nebun? Oh, vai, ce frică îmi este.

— Du-te naibii.

Cody mă priveşte cu ochii îngustaţi.

— Ce-ai spus?

— Băieţi?

E domnişoara Adams.

— Hai, da-ţi-i drumul; întârziaţi la ore.

Cody îmi arată degetul mijlociu şi se îndepărtează cu mers tărăgănat; eu plec în direcţia opusă.

Cu chiu, cu vai, reuşesc să rezist până la sfârşitul zilei fără să vomit. O aştept pe mama la cancelarie. De ce sunt atât de tari băncile de la cancelarie? Să-i facă pe copii să se simtă inconfortabil înainte de întâlnirea cu directorul? Acum nici că-mi pasă. Cum vremea a fost foarte rece, sunt îmbrăcat cu paltonul.

— Cameron, este ora cinci, spune secretara-şefă. Trebuie să închidem. Poţi s-o anunţi pe mama ta?

— Sigur.

Îi trimit un SMS: „Şcoala s-a închis. Vii să mă iei?”

„Imediat”, îmi răspunde ea.

Îngrijitorul mă lasă să stau în holul de la intrare cât timp el se duce în celălalt capăt al şcolii ca să spele podeaua din sala de sport, apoi mă încuie afară. În fond, nu poate să lase un nebun singur pe holurile şcolii.

S-a întunecat; a început să ningă; în parcare n-a mai rămas decât maşina îngrijitorului, o Toyota Corolla. Mă gândesc la Cody. La gaşca lui. Unde-i mama? Ninsoarea îmi înţeapă obrajii. M-am săturat să aştept. Îi mai trimit mamei un SMS. „Îngheţ afară. Unde eşti?”

„Scuze”, răspunde ea. „Am treabă. Ken vine spre tine.”

Următoarele cinci minute mi se par o veşnicie, într-un târziu văd maşina lui Ken. Opreşte la marginea drumului. O iau la fugă într-acolo. El coboară geamul maşinii. Doar că nu-i Ken.

— Bună, amice.

— Tată.

Patruzeci şi trei

Tata zâmbeşte.

— Urcă.

— Tată, ce cauţi aici?

— Stau la motelul din apropiere de sâmbătă dimineaţă. Am condus fără oprire de vineri, după ce-am vorbit la telefon cu tine. Camera nu-i rea, dar cafeaua e oribilă.

Încep să tremur.

— Şi Ken – ce cauţi în maşina lui Ken?

— Ken? Nici măcar nu mă saluţi mai întâi? Mă jigneşti.

— OK, bună. Deci, unde-i Ken?

— Urcă şi-am să-ţi spun.

Mă gândesc să fug înapoi la şcoală. Pentru ce? Uşile sunt încuiate. A plecat toată lumea, în afară de îngrijitorul care s-a dus în sala de sport.

Tata continuă să zâmbească, dar are o voce de gheaţă:

— Am spus să urci, Cameron.

Mă îndepărtez puţin de maşină, bag mâna în buzunar şi bâjbâi după telefon.

O apelez pe mama.

Un telefon se aude sunând în buzunarul hainei lui tata. El scoate telefonul mamei şi răspunde:

— Alo, Cameron? Tu eşti? Mă tem că mama ta nu poate să răspundă acum la telefon. Are treabă. Ai uitat?

Încremenesc.

Tata închide clapeta telefonului.

— Dacă vrei s-o mai vezi pe maică-ta, amice, dă-mi telefonul tău şi treci în maşină.

Mă blochez; nu pot să gândesc. Îi dau tatei telefonul şi urc în maşină de parcă aş fi o marionetă, iar el – un maestru păpuşar zombie. Oare e real ce se întâmplă? Respir?

— Aşa, băiatul meu, zice tata revenind la tonul prietenos. Ar trebui să-ţi desfaci haina. Am pornit radiatorul.

Îmi desfac fermoarul.

— Mama, zic eu abia reuşind să vorbesc. Unde-i mama? Ken?

— Ce-ţi pasă ţie de amorez?

— Spune-mi.

— Bine, zice tata oftând dezamăgit. Maică-ta este la fermă. A încasat o căzătură cam nasoală în pivniţă, dar n-a păţit nimic. Ştii camera pentru cărbuni? Am încuiat-o acolo pentru binele ei. Ştii şi tu că-i place să fugă. După o căzătură, nu i-ar face bine.

Tăcere. Tata porneşte maşina. Se îndreaptă spre fermă. Simt că mi se face rău.

Tata începe să cânte „Aveam un câine şi-l chema Rover”. Doar că zice Rex în loc de Rover.

— M-ai minţit, amice. În legătură cu câinele, cu apartamentul la bloc. Crezi că nu ştiu când minţi? Când minţea maică-ta?

— Ken, zic eu precipitat. Unde-i Ken? Ce i-ai făcut? De ce nu-mi spui?

Tata încleştează mâinile pe volan ca atunci când mă strângea pe mine de braţ.

— Dacă vrei să ştii, amorezul e în portbagaj, zice el pe un ton foarte controlat. Nu-ţi aminteşti nimic? Ţi-am trimis un SMS: „Ken vine spre tine”. Şi chiar venea, nu te-am minţit deloc.

Tata porneşte ştergătoarele fiindcă parbrizul s-a acoperit de zăpadă.

— Cum ne-ai găsit?

— Sunt multe metode de a găsi pe cineva, amice. Nimeni nu se poate ascunde la nesfârşit, mai ales atunci când îţi doreşti foarte mult să-l găseşti. Tu şi maică-ta aţi fost pasiunea mea. Numai la voi m-am gândit. Maică-ta mi-a luat tot. Mi-am pierdut slujba, economiile, te-am pierdut pe tine. Numai dorinţa de a vă găsi m-a ţinut în viaţă.

— Dar cum ne-ai găsit de data asta?

— Eh, e o poveste interesantă, zice el lăsându-se pe spateaza scaunului. Mi-am setat o alertă Google pe numele tău încă de la început. De multe ori mi s-a părut că-i o pierdere de timp. Tu ştii câţi Cameron Weaver există? Câţi

apar în ziarele locale, în anunţuri de evenimente, căsătorii, naşteri, decese, distincţii? Nu mă mir că maică-ta nu ţi-a schimbat numele. Dar eu n-am renunţat. Cum îţi spuneam, am avut timp. Şi în urmă cu două săptămâni s-a dovedit c-a meritat aşteptarea.

— Ce? Eu n-am apărut în ziare.

— Poate că nu, dar cu siguranţă ai iritat câţiva puşti de la şcoala ta. Imaginează-ţi ce surprins am fost când alerta Google mi-a arătat numele tău pe un blog nou: „Cameron Weaver este un rahat cu ochi". Are şi fotografii şi o secţiune de comentarii. Puştiul ăsta, Cody Murphy... Tu chiar ai spionat-o pe străbunică-sa? Aşa tată, aşa fiu, nu?

Râde satisfăcut.

— Cineva zicea că meriţi să fii sfâşiat de câini, ca tipul care a locuit la ferma voastră. Copiii pot fi foarte cruzi, nu-i aşa?

Oh, Doamne. Dacă nu m-aş fi dus atunci la azilul de bătrâni, acum nu s-ar întâmpla toate astea. Mamă, Ken, îmi pare rău.

— Am impresia că acest Cody nu-i un tip prea deştept, dar presupun că în ziua de azi nu-ţi trebuie cine ştie ce ca să-ţi deschizi un blog. Doar energie sau ură. Eu am energie; eu nu urăsc niciodată. Dar maică-ta – nu vreau s-o vorbesc de rău, dar pe fruntea ei scrie ură.

Se întinde spre iPod-ul lui Ken.

— Vrei puţină muzică?

— Nu, zic eu cu glas pierit.

— Cum vrei.

Tata măreşte viteza ştergătoarelor.

— Ştii, la început n-am fost sigur că acest Cameron Weaver Rahat-cu-ochi erai tu. M-am gândit că s-ar putea să umblu după potcoave de cai morţi, era cât pe ce să nu vin; în fond, locul ăsta e la dracu-n praznic. Dar pe urmă m-ai sunat; a fost ca un semn de la Dumnezeu. Am profitat de ocazie şi am adus vorba de Cody. După cum ai reacţionat, gata! Mi-am dat seama că am nimerit la fix.

E vina mea. E numai vina mea. Nu mai văd nimic din cauza ninsorii care bate în farurile maşinii. Sau din cauză

că mi s-au umplut ochii de lacrimi?

— Cum i-ai prins pe mama şi pe Ken? Probabil că v-aţi bătut.

— Amice, eu nu mă bat niciodată. Eu mă apăr – asta-i altceva.

Se opreşte, apoi continuă:

— Ca să-ţi răspund la întrebare: am urmărit-o pe maică-ta când te-a lăsat la şcoală azi-dimineaţă din parcarea motelului. M-am luat după ea până la agenţia imobiliară; l-am văzut pe amorez intrând şi ieşind. Am căutat biroul pe Google, i-am trimis un e-mail în care i-am scris că sunt nou-venit în oraş, stau la motel şi aş vrea să-mi arate nişte proprietăţi. Bineînţeles, el a venit şi m-a luat. Am urcat în maşină şi n-a avut ce să mai zică atunci când l-am ameninţat cu pistolul.

Pistol. Tata are un pistol.

— L-am obligat pe amorez să mă ducă pe un drum de ţară, continuă tata, apoi l-am legat de mâini şi de picioare şi l-am băgat în portbagaj. S-a cam zbătut el, dar după ce i-am tras una, s-a cuminţit. M-am întors în oraş şi am parcat la uşa din dos a biroului. Înăuntru nu mai era nimeni, doar maică-ta. Când i-am zis că te-am prins pe tine, a făcut ce-am vrut eu, blândă ca un mieluşel. Scumpă foc. Mi-a adus aminte de când ne-am cunoscut.

— I-ai spus că m-ai prins pe mine? Deci şi tu minţi.

— Amice, de ce eşti atât de dur? Atunci nu te prinsesem, dar te-am prins acum, nu? Am întârziat o oră.

Văd deja ferma noastră în depărtare.

— Tu erai în hambar, nu-i aşa? De ce nu ne-ai prins sâmbătă noapte?

— Nu sunt prost, amice. Tu stai la un etaj, maică-ta cu amorezul la altul; toţi aveţi telefoane. Zău aşa, crede-mă şi pe mine.

— Şi acum ce ai de gând?

— Maică-ta m-a obligat mereu să fac lucruri pe care nu vreau să le fac. N-o să se mai întoarcă niciodată la mine. Şi nici pe tine n-o să mă lase să te iau. Nu-i cinstit, nu? Ce pot eu să fac? Nu am de ales.

Sunt prea speriat ca să tremur.

— Vrei să ne omori?

— O familie trebuie să rămână unită, amice. Amorezul trebuie să plătească. După ce plăteşte el, vom rămâne doar noi trei.

Ne apropiem de fermă. Văd intrarea pe aleea noastră.

Tata are un zâmbet dement.

— Fără îndoială că maică-ta o să plângă, o să implore. Întotdeauna a încercat să mă facă să mă simt prost. Întotdeauna a încercat să dea vina pe altul.

— Las-o pe mama în pace. Să nu te văd că-i faci ceva.

— Nicio grijă. Nici eu nu sunt de părere că un băiat trebuie să-şi vadă mama când moare. Nu-i corect. Aşa că tu o să stai în faţa ei şi, după ce vă luaţi adio unul de la altul, am s-o oblig să privească ce-a făcut. Apoi eu şi cu maică-ta o să avem o ultimă discuţie. Poate fi dureroasă – ea întotdeauna aşa le făcea să fie, dar după ce o să se termine, vom rămâne împreună pe vecie.

Patruzeci şi patru

Tata coteşte spre aleea noastră. Pune piciorul pe accelerator de parcă abia aşteaptă.

— Tată, nu poţi să faci asta.

— Cine mă opreşte?

— EU!

Mă arunc peste el, apuc de volan şi trag cât pot. Maşina zboară de pe alee în câmp.

— Domnu' Sinclair!

N-are cum să m-audă. Cu o mână apăs pe claxon şi îl ţin apăsat.

Tata se luptă să preia controlul maşinii.

— Potoleşte-te, amice.

Strâng genunchii şi mă las peste schimbătorul de viteze. Tata îmi dă un pumn peste ureche. Văd stele verzi. Nu contează. Ţin în continuare de volan şi apăs pe claxon.

Maşina virează spre pădure. Tata încearcă să frâneze, dar eu apăs cu piciorul pe accelerator. Totul e un iureş în care se amestecă ninsoarea, ştergătoarele, claxonul, farurile, strigătele noastre.

Deodată, chiar în faţa noastră apar tufişurile de la marginea pădurii. Ne vom ciocni. Mă arunc spre scaunul pasagerului.

Maşina loveşte tufişurile. Zburăm înainte. Eu mă lovesc cu umărul de torpedo. Tata se izbeşte cu capul de parbriz. Cade pe scaun sângerând.

Deschid repede portiera. Tata mă apucă de spatele hainei. Mă trage înapoi, dar jacheta e descheiată şi braţele îmi alunecă afară din mâneci. Scap şi fug cât pot printre tufişuri.

— Stai! strigă tata. Nu te pune cu mine, amice.

Mă uit înapoi. Tata a ieşit din maşină. Sunt singur. N-are cine să mă ajute.

— Jacky! strig eu. Jacky!

Sunt aici, Cameron.

— Tata vrea să mă omoare.

Nu. Mai ţii minte poieniţa aia? Du-te în poieniţă.

Trec de tufişuri şi intru în pădure. Mă împiedic de crengi uscate. Ninsoarea îmi bate în faţă. Unde sunt?

— Amice, îţi văd urmele, strigă tata cu glas cântat.

Vocea lui când se aude, când se pierde în vânt.

Ce mă fac? Unde să mă duc?

Nu renunţa, Cameron.

Pun mâna streaşină la ochi. În faţa mea văd nişte copaci căzuţi, acoperiţi cu un strat subţire de zăpadă. Îl recunosc pe cel cu rădăcinile care arată spre cer. Poieniţa este drept în faţă.

— Poţi să fugi, dar n-ai unde să te ascunzi.

Vocea tatălui se aude tot mai tare, tot mai aproape.

— Te-am găsit şi înainte. Am să te găsesc şi acum.

Sunt mort. Sunt mort.

Nu te opri.

Merg mai departe până ajung în poieniţă.

— Acum ce fac?

Bolovanii. Arty şi cu mine ne jucam printre bolovani.

Mă îndrept spre ei.

Mai repede. Mai repede.

După câţiva paşi, ajung. Mă ghemuiesc în spatele lor şi mă uit spre pădure. Nu văd decât zăpadă. Ochii mi se umplu de lacrimi şi de fulgi. Caut un loc unde să mă bag.

La dreapta. E o gaură printre bolovani.

Aici, da. Mă târăsc înăuntru cât pot de mult. Nu mai aud decât vântul şi bătăile inimii mele. Deodată, în jur se face linişte. Nu se mai simte decât o briză, ca un şuierat printre pietre.

Unde-o fi tata? Zăpada mi-a acoperit urmele? L-am pierdut în ninsoare? Poate a trecut mai departe. Poate a plecat. Da, asta e. Mi-l imaginez rătăcind prin pădure, pierdut. Sau fugind. Va dori să plece de-aici. Ştie că am să găsesc pe cineva să sune la poliţie. Poate crede că poliţia e deja pe drum.

Furtuna se porneşte din nou. Pentru prima oară, îmi dau seama cât îmi este de frig şi cât de tare mă dor piciorul şi umărul. Nu contează. Sunt în siguranţă. Închid ochii. Nu

mai simt furnicături în degetele de la mâini şi de la picioare. Mă cuprinde o căldură ciudată. Încep să picotesc.

Cameron, nu. Nu se poate să renunţi. E întuneric. Ninge. O să îngheţi aici. Iar mama ta şi Ken sunt încă prizonieri. Tatăl tău ar putea să-i omoare înainte să fugă. Trebuie să-l opreşti.

Mama. Ken. Scutur din cap. Trebuie să-i salvez. Dau să mă târăsc afară din ascunzătoare. Atunci tata mă prinde de picioare.

— Ieşi afară, ieşi afară de-acolo.

Mi-e frică să mă uit înapoi. Nici nu trebuie. Mi-l imaginez pe tata stând în patru labe la ieşirea din ascunzătoare. Cu o tăietură pe frunte, acolo unde s-a lovit de parbriz. Are faţa plină de sânge amestecat cu zăpadă. I se scurge pe gât.

— Întotdeauna ţi-a plăcut povestea aia.

Tata mă trage de picioare.

Mă proptesc cu toată forţa în coate. Vântul bate mai tare. Ninsoarea este spulberată peste bolovani.

— Am spus să ieşi de-acolo, amice. N-ai cum să câştigi! S-a terminat. Sunt mai puternic decât tine. Am un pistol.

— Atunci împuşcă-mă! Hai, trage! Să audă vecinii! Să cheme poliţia! Să te prindă, psihopatule!

Tata scoate un răcnet şi mă smuceşte de picioare atât de tare încât simt că mi se smulg braţele din umeri. Mă smuceşte încă o dată. Chiar când braţele îmi cedează, aud un fluierat ascuţit, pătrunzător. O fi Jacky? Vântul? Nu ştiu. Ştiu doar că fluieratul se transformă într-un urlet. Este atât de puternic, încât nici nu-mi mai aud gândurile.

Simt cum tata mă trage afară. Închid ochii şi aştept sfârşitul. Doar vântul – nu este vântul. Sunt câinii.

Îi văd gonind prin pădure. Cu capetele plecate, cu blana zbârlită, cu ochii arzând ca nişte cărbuni aprinşi.

Îi aude şi tata. Stă încă în patru labe. Întoarce capul. Vede câinii gonind spre el, cu urechile date pe spate, cu colţii rânjiţi.

Tata îmi dă drumul la picioare. Încremeneşte de groază. Câinii fac un salt în aer.

Tata ţipă.

Patruzeci şi cinci

Stau pe canapeaua din camera de zi, între mama şi Ken. E şi domnul Sinclair aici, împreună cu poliţia şi paramedicii. Afară sunt trei maşini de poliţie şi o ambulanţă.

Domnul Sinclair a fost cel care a chemat poliţia. A auzit claxonul, s-a uitat pe fereastră şi a văzut farurile maşinii scăpate de sub control şi accidentul. A luat puşca şi o lanternă de mare putere şi s-a dus să vadă ce s-a întâmplat. Când şi-a dat seama că maşina e goală, s-a îndreptat spre pădure. A auzit nişte strigăte şi m-a găsit pe mine la grămada de bolovani.

Tata era deja mort.

Tata e mort. Îmi repet asta de o mie de ori. Nu-mi vine să cred. Tata e mort.

I-am spus domnului Sinclair de mama şi de Ken. Ne-am dus amândoi la maşină. Cheia era încă în contact. Tocmai îl scoteam pe Ken din portbagaj când a apărut primul echipaj de poliţie cu nişte lanterne.

Poliţiştii au chemat întăriri şi ne-au dus acasă. Până să-mi spună ei să stau pe loc, eu am alergat pe scări la subsol şi am scos-o pe mama din camera pentru cărbuni. Ea şi Ken m-au îmbrăţişat strâns şi nu mi-au mai dat drumul până acum, când au sosit paramedicii.

Aceştia ne consultă să vadă dacă suntem răniţi. Mama are un picior luxat. Ken e lovit la faţă, iar eu am o vânătaie la umăr.

— În rest se pare că sunteţi bine, zice unul dintre medici. Totuşi, ca să fim siguri, am vrea să vă ducem la spital. E posibil să vă ţină la noapte sub observaţie. Probabil că sunteţi în stare de şoc.

— Bine, zice mama, dar nu înainte să terminaţi ce-aveţi de făcut acolo cu poliţia.

Adică în pădure, cu tata. Ea n-o să stea liniştită până nu ştie sigur că l-au pus într-un sac pentru cadavre. Şi nici eu.

Poliţiştii pleacă cu paramedicii, dar mai rămân cei doi

care au venit în seara aceea, după vizita mea la azilul de bătrâni. Cel corpolent ne cere să spunem fiecare ce s-a întâmplat, iar cel slab stă pe bancheta de la pian şi ia notiţe. Le spunem, apoi aşteptăm indiferenţi până se întorc ceilalţi. Aud uşa de la intrare deschizându-se şi pe ei bătând din picioare ca să-şi scuture zăpada de pe bocanci.

Tata e mort. Tata e mort. De ce nu simt nimic?

Prietenii noştri poliţişti se duc să vadă despre ce-i vorba, apoi se întorc cu toţii în cameră.

— Deci e adevărat? întreabă mama.

Poliţistul corpolent încuviinţează.

— Se pare că un animal l-a muşcat de beregată. Credem că nu putea să fie decât un coiot. Aşa ceva nu s-a mai auzit până acum. Dar dacă stătea în patru labe pe întuneric şi sângera, probabil că arăta şi mirosea ca o pradă rănită. A fost de-ajuns o muşcătură de jugulară şi a murit imediat.

Partenerul lui clatină din cap.

— Nu ştim ce-a fost, dar nu mai există urme; le-a acoperit zăpada. O să primim un câine dresat din Hamilton County, dar cu atâtea animale pe-aici şi prin râpe, cine ştie dacă îl mai găsim pe cel care l-a omorât.

Aş vrea să le spun că n-a fost un coiot; au fost câinii, dar nu sunt prost.

— Mare noroc c-ai scăpat cu viaţă, îmi zice poliţistul corpolent.

Urmează un moment de tăcere. Până acum, domnul Sinclair a stat în fotoliul de piele din colţ, cu capul plecat.

— Pot să spun şi eu ceva? zice el cu glas scăzut, aruncând o privire spre mama. Ceva personal?

— Desigur.

Domnul Sinclair se foieşte jenat în fotoliu. Nu l-am văzut niciodată arătând atât de bătrân. E ceva diferit în vocea şi în privirea lui.

— Aţi vrea să audă doar familia? întreabă poliţistul corpolent.

— Nu, rămâneţi, spune încet domnul Sinclair. Ce am de spus este în primul rând pentru Cameron, dar nu mă deranjează dacă aud şi alţii.

Mă priveşte în ochi.

— După ce s-a întâmplat în seara asta, cu tine, cu mama ta, cu tatăl tău… ei bine… am să-ţi spun ceva ce n-am crezut c-o să spun vreodată, ceva ce cred că meriţi să ştii.

Aproape că mi-e frică să aud ce are de spus.

— Ce?

— Băiatul care a locuit aici când eu eram de vârsta ta, Jacky McTavish… Te-ai gândit la el încă din ziua când ne-am cunoscut.

Dau din cap.

— Tatăl lui era ca al tău. Am văzut vânătăile. McTavish zicea că Jacky le căpăta la joacă. Dar eu mă jucam cu el; şi niciodată nu se lovea când era cu mine.

Domnul Sinclair închide ochii; lasă fruntea în jos.

— Ultima oară când l-am văzut pe Jacky în viaţă eram amândoi în poieniţă. El plângea că maică-sa a fugit cu cineva, că pe el nu-l mai voia şi că de-aici înainte va trebui să stea închis în casă. M-a pus să promit că nu spun nimănui. Zicea că dacă o să spun, o să i se întâmple ceva groaznic. Ştiam ce fel de om era taică-su. I-am promis că n-o să spun.

Mai târziu, i-am auzit pe-ai mei vorbind în şoaptă că pe Jacky l-a luat maică-sa şi-a fugit cu Matthew Fraser. Tata zicea „Nu se cuvine”, dar mama i-a răspuns „Chiar dacă nu se cuvine, bine c-a plecat. Cum o fi îndurat Evelyn să rămână atâta timp cu Frank, numai Dumnezeu ştie”. Îi auzeam pe copii bârfind la şcoală. Vorbeau despre mama lui Jacky, că era o târfă şi nu era de mirare că Jacky era atât de ciudat. Dar ei nu-l cunoşteau pe Frank McTavish. Nu ştiau cum era Jacky când nu era la şcoală, unde se luau de el.

Domnul Sinclair inspiră adânc o dată şi încă o dată.

— Ar fi trebuit să spun ceva. N-am spus niciodată. Mi-am ţinut promisiunea aia stupidă pentru că m-am temut pentru Jacky, pentru ce i s-ar fi putut întâmpla dacă vorbeam. Apoi McTavish a cumpărat câinii şi după câteva luni a şi murit. Pe urmă, când Jacky n-a fost găsit acolo, am crezut că s-a întors maică-sa şi l-a luat.

Tatăl meu a fost executorul testamentar al lui McTavish. A plătit impozitul pe fermă şi i-a lucrat pământul. Zicea că o păstrează pentru când s-o întoarce doamna McTavish sau Jacky. La început, am crezut şi noi că se vor întoarce. Până să te gândeşti că poate nu se mai întoarce nimeni, lucrurile sunt aşa cum sunt şi viaţa merge mai departe. McTavish nu mai avea rude; noi deţineam dreptul de folosinţă asupra fermei; de ce să ne gândim la ce-i mai rău, chiar dacă e adevărat? Mai bine să ne imaginăm că lucrurile se termină cu bine.

M-am mutat aici, din casa părinţilor mei, când aveam douăzeci şi ceva de ani. Am dus la subsol tot ce se găsea la primele două nivele ale casei. Erau numai vechituri, dar în sinea mea îmi spuneam că le păstrez pentru Jacky, iar eu de felul meu sunt mai strângător.

Domnul Sinclair se uită la mine.

— Eu nu cred în fantome. N-am crezut niciodată, n-o să cred niciodată. Dar nu mă deranjează să recunosc acum că şi eu îl visam pe Jacky. Voia să ne jucăm şi mă trezeam gândindu-mă cum ne duceam în poieniţă, mă gândeam la el şi la blestemata aia de căciulă pe care i-o dădusem.

La vreo zece ani după ce m-am mutat, a fost o furtună. Au zburat câteva ţigle de pe casă şi mi-am dat seama că trebuia să repar acoperişul, altfel aveau să apară şi mai multe infiltraţii decât aveam deja. Aşa că pentru prima oară am urcat în pod să văd ce stricăciuni erau pe interior. În capătul podului era un cufăr de zestre – al mamei lui, m-am gândit eu. L-am deschis să văd ce era înăuntru, aşteptându-mă să găsesc nişte cuverturi. Acolo l-am găsit pe Jacky: îmbrăcat în hainele pe care le purta de obicei şi cu căciula aceea cu coadă de raton. Bietul copilaş. Cred că se băgase acolo ca să scape de câini şi clapeta încuietorii a căzut şi s-a închis, iar el n-a mai putut să iasă.

Timp de câteva săptămâni după ce l-am găsit, n-am ştiut ce să fac cu el. Mă duceam în pod în fiecare noapte şi mă uitam la micul Jacky în cufărul de zestre. Ştiam c-o să înnebunesc dacă nu fac ceva. Într-o dimineaţă m-am hotărât. L-am coborât de-acolo cu tot cu cufăr şi am sigilat

podul.

Domnul Sinclair inspiră profund.

— Este vina mea. Dacă nu mi-aş fi ţinut promisiunea aia stupidă, dacă aş fi spus adevărul, că Jacky n-a plecat cu mama lui, că scrisoarea ei era o făcătură, poate că astăzi ar fi fost în viaţă.

Urmează un lung moment de tăcere.

— Ce-aţi făcut cu cadavrul? întreb eu încet. Dacă tot nu era o problemă că foloseaţi terenul fermei şi n-aţi fi avut necazuri, de ce n-aţi informat poliţia?

Domnul Sinclair se şterge la ochi cu dosul mânecii.

— Mi-a fost teamă că va fi îngropat în cavoul familiei lui. Ştiam că McTavish o omorâse pe Evelyn, din moment ce scrisoarea ei a fost una falsă. Cum să-l văd pe Jacky închis pe vecie alături de monstrul care a omorât-o pe mama lui şi le-a făcut viaţa un calvar?

Se opreşte, apoi continuă:

— Jacky era mort de douăzeci de ani. Nu l-a căutat nimeni. Nimănui nu i-a păsat. De fapt, mie mi-a păsat. L-am îngropat în lada de zestre a mamei lui în poieniţa de lângă grămada de bolovani, singurul loc unde fusese fericit.

Simt că încep să-mi tremure umerii. Mama mă cuprinde cu braţul.

— Poate că n-ai ştiut totul aşa cum credeai, îmi spune domnul Sinclair cu blândeţe în glas, dar ai o intuiţie foarte bună.

— Cred că singurul lucru pe care n-o să-l aflăm niciodată este locul unde Franck McTavish a ascuns cadavrele, zice poliţistul cel slab.

— Le-a îngropat în staulul vitelor, zic eu.

Poliţiştii se uită unul la altul cu o privire care vrea să spună „iar începe”. Dar eu continui pe un ton sigur şi clar:

— Domnul McTavish ştia că trebuia să-i îngroape. Dacă se găseau cadavrele sau nişte oseminte, el ar fi fost primul suspect. Dar era luna martie. Pământul era îngheţat. Numai cu excavatorul putea să sape, dar aşa ar fi atras atenţia şi s-ar fi văzut săpăturile. Singurul loc unde putea

să sape fără să-l vadă nimeni, unde cadavrele n-aveau cum să fie găsite din întâmplare, era hambarul, unde pământul era suficient de cald.

Când au fost aici data trecută, poliţiştii au vrut să mă sperie. În seara asta, până mai devreme, au încercat să mă consoleze. Acum, pentru prima oară, se uită la mine cu respect.

— Ar fi o posibilitate, spune poliţistul cel slab, bătând uşor cu pixul pe genunchi. Brian, ce-ai zice să aducem echipa de investigaţii?

Patruzeci şi şase

Mama, Ken şi cu mine suntem examinaţi la spital. Suntem cu toţii bine, dar ne opresc acolo peste noapte ca să ne ţină sub observaţie. Când ajungem acasă, nişte muncitori au început deja săpăturile în staulul vitelor şi alţii lucrează cu un excavator în poieniţă; domnul Sinclair le arată unde să sape. După-amiază târziu, au deja cadavrele şi le trimit la medicul legist pentru a stabili cauza oficială a morţii.

— Acum ce se va întâmpla cu Jacky? îl întreb eu pe Ken.

— Vom vedea, spune el.

Seara, la cină, mama e total absentă. Aşteaptă până suntem gata să ne ridicăm de la masă, apoi spune pe un ton calm:

— Am vorbit la telefon cu mătuşa Lorraine.

Am auzit de mătuşa Lorraine, dar n-am întâlnit-o niciodată. Este sora mai mică a tatei, singura care a mai rămas din familia lui. Nu şi-au mai vorbit de dinainte să mă nasc eu. Tata spunea mereu că era nebună, cum zicea şi de mama.

— Ea se ocupă de înmormântarea tatălui tău. Va fi îmbălsămat aici şi transportat la o casă funerară din apropiere de ea poimâine. Nu va avea loc nicio slujbă religioasă. Nu vreau să te supăr, dar trebuie să te întreb… Voiai să-l vezi înainte să plece?

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te. Cum vrei tu, aşa facem.

Strângem vasele ca şi cum mama n-a zis nimic. Apoi eu mă duc în camera mea unde mă torturez singur.

Nu pot să-l văd.

Trebuie.

De ce?

A fost tatăl meu.

Simt nişte furnicături pe frunte; parcă el se uită la mine. Mă întorc şi văd pe noptieră fotografia cu mine, cu mama şi bunicii mei, cea sub care se ascunde poza lui. Desfac

rama, scot fotografia şi mă uit la ea.

În poză, tata şi cu mine stăm pe plajă cu picioarele încrucişate; tocmai am făcut un castel de nisip. El mă ţine cu un braţ de după umeri; eu ţin lopăţica de plastic în sus ca un războinic. Părem fericiţi. Oare eram?

Mă uit adânc în ochii tatălui meu. Ce era în mintea lui? Cine era el? Mi-l imaginez vorbind cu mine din poză. „Amice, sunt eu, tata. M-ai înţeles greşit."

Rup poza în bucăţi. Inima îmi bate nebuneşte. E singura mea fotografie cu tata. Dacă am să vreau să-l mai văd? N-am să vreau. Ar trebui să arunc bucăţile în toaletă, să le ard la flacăra de la aragaz, dar m-aş simţi prea vinovat. Le pun într-un plic pe care îl lipesc, îl duc la subsol şi-l încui în camera pentru cărbuni. Altceva nu ştiu ce să fac.

A două zi dimineaţă, la micul dejun, îi spun mamei:

— Nu vreau să-l văd.

Figura mi se schimonoseşte fiindcă îmi vine să plâng. Abia mai pot să respir.

— Eu nu sunt ca el. Te rog, spune-mi că eu nu sunt ca el.

— Cameron, tu nu vei fi niciodată ca el. Tu ai suflet. Ţie îţi pasă de oameni.

Plâng.

Mama îmi spune că pot să rămân acasă până o să mă simt pregătit să mă întorc la şcoală. O să-mi ia temele de la profesori. Perfect. Nici nu vreau să văd alţi oameni în jurul meu, să-mi pună întrebări.

Bunicul şi bunica sosesc înainte de prânz. Au mers cu maşina toată noaptea. E ciudat să-i revăd în carne şi oase. Toată fericirea pe care o simţeam altădată când îi vedeam, revine şi mă copleşeşte. Mustaţa bunicului încă mă gâdilă când el îşi lipeşte bărbia de fruntea mea – ceea ce acum mă face să mă cam jenez; bunica miroase încă a mere şi a scorţişoară.

Vor rămâne la noi câteva zile. Mama i-a cazat în dormitorul cel mare de la etajul meu; Ken rămâne să doarmă în camera ei. Bunicii îl plac foarte mult pe Ken. Am vorbit mult despre el în ultimele noastre convorbiri

telefonice. Îl tachinează cu glume care oamenilor bătrâni li se par amuzante.

În următoarele două zile, stau cu bunicul şi bunica la masă, ca să facem un puzzle; au adus cu ei o mulţime. Mie întotdeauna puzzle-urile mi s-au părut o prostie, dar e plăcut să stai cu ei, să nu te gândeşti la nimic, decât cum să separi piesele de colţ şi de contur şi să vezi care unde se potriveşte.

Vineri, Ken aduce acasă ultimul număr din săptămânalul *Bugle.* Titlul de pe prima pagină este: „Un băiat din localitate rezolvă misterul unor crime”. În articol apare fotografia mea şi scrie că poliţiştii mă numesc „un tânăr detectiv strălucit”, plus alte chestii care o fac pe mama mândră de mine.

În continuare se relatează cum tata a vrut să ne omoare, cum eu m-am luptat cu el, iar el a murit atacat de un coiot. „Câinii antrenaţi nu au găsit nimic”, spune dresorul lor. „Se învârteau în cercuri de parcă alergau după fantome.” Şeful de la direcţia pentru controlul animalelor declară că, deşi atacurile coioţilor sunt extrem de rare, „persoanele care fac jogging în zonă ar trebui să alerge doar pe drumurile principale”.

Pe pagina următoare apare un articol intitulat „Hannah Murphy, răzbunată după cincizeci de ani”. Cody este fotografiat împreună cu familia, alături de străbunica lui, la azilul de bătrâni; el o ţine de mână. Bunicul lui Cody spune că n-au cuvinte ca să-mi mulţumească pentru faptul că i-am restabilit bătrânei onoarea şi reputaţia. După ce medicul legist îşi va termina treaba, rămăşiţele pământeşti ale lui Matthew Fraser vor fi înhumate alături de familia lui.

Celelalte veşti ale zilei vin de la domnul Sinclair.

— În sfârşit, am discutat cu un avocat despre fermă, ne spune el. Văzând că familia mea a avut grijă de ea şi a plătit taxele timp de cincizeci de ani, el zice că nu va fi nicio problemă cu revendicarea. Ştiam eu; dar am scăpat de-o grijă. E altceva când lucrurile sunt clare.

Până la sfârşitul săptămânii devin neliniştit şi îi spun mamei că vreau să mă întorc la şcoală. Mi se pare ciudat să intru pe uşa din faţă. Nu că aş fi avut prieteni până acum, dar mă bucur să văd oameni.

După cum se dovedeşte, şi ei se bucură să mă vadă. Toată lumea ştie de articolele din *Bugle,* ca să nu mai spun că întreaga poveste s-a dat la postul local de televiziune şi la radio. Toate astea, plus mulţumirile publice din partea familiei lui Cody, îmi redau locul binemeritat în clasa mea. La cantină, copii, pe care eu nici măcar nu-i cunosc se uită la mine cu admiraţie. Ba chiar câteva fete se opresc lângă vestiarul meu. Una dintre ele îmi cere un autograf:

— Eşti un erou.

Ce să zic. Totuşi, deşi roşesc, mă simt super tare când mă semnez.

Benjie vine la mine.

— Îmi pare rău că m-am purtat urât cu tine.

— N-ai de ce. Eu am fost cel care s-a purtat urât. Am minţit şi ţi-am creat probleme. Între prieteni nu se face chestia asta.

— Prieteni?

Benjie clipeşte de două ori.

— Vrei să spui că suntem prieteni?

— Bineînţeles.

Lui Benjie îi miroase gura şi este cam enervant. Pe de altă parte, el s-a purtat frumos cu mine când toţi ceilalţi m-au tratat ca pe un gunoi. Asta contează mult. Şi dacă una dintre fetele care s-au oprit lângă dulapul meu stă de vorbă cu el doar pentru că-mi este prieten, ei bine, îi datorez asta. Poate că aşa o să se spele şi el pe dinţi.

Ştiu că şi Cody îmi este recunoscător pentru străbunica lui, deşi nu zice nimic; nici nu m-aşteptam să zică. Totuşi, el şi gaşca lui mă întâmpină pe holuri cu privirea aceea de tipi duri care zice „Eşti tare, frate”. Sincer să fiu, mă bucur că nu încearcă să ne împrietenim; ce-mi trebuie un ticălos în viaţa mea? Îmi ajunge să ştiu că de-acum n-o să mă mai scuipe nimeni.

Celălalt care nu zice nimic este Jacky. Oare am să-l mai văd vreodată? Nu ştiu. El vine şi pleacă după cum îi convine. Acum, când secretele lui au ieşit la iveală, poate că este fericit să stea în poieniţă cu câinii.

Secretele sunt aşa o povară. Când scapi de ele, simţi că pluteşti. Poate că asta e. Poate că Jacky pluteşte liber.

Patruzeci şi şapte

Astăzi mă întâlnesc cu doamna Harrison, un psihoterapeut din Ramsay. Prima dată când am fost trimis la ea, n-am vrut să merg, dar acum, chiar şi când sunt treaz, am impresia că-l văd pe tata. De pildă, atunci când, în drum spre cabinetul doamnei Harrison, trecem pe lângă staţia de autobuz şi văd indicatorul „Strada Ulmului”. Văd un tip coborând din maşină. O secundă îmi imaginez că e tata care coboară din Pontiacul lui Matthew Fraser.

Doamna doctor Harrison are un cabinet confortabil la clinica medicală Ramsay. Este mai în vârstă decât mama, cu o faţă osoasă şi manichiură cu unghii lungi. Credeam că va trebui să stau întins pe o canapea, dar ea îmi face semn să iau loc într-un fotoliu de piele. Ea se aşază în cel de vizavi de mine, apoi îşi ia un pix şi un carnet de pe măsuţa alăturată.

— Despre ce anume ai vrea să vorbim?

Zâmbeşte şi aşteaptă să-i răspund.

Ridic din umeri şi stau aşa, sperând ca ea să mai spună ceva. Dar nu o face. Până la urmă tăcerea devine prea stingheritoare şi zic:

— Presupun că aţi auzit ce s-a întâmplat cu tatăl meu.

Ştiu sigur c-a auzit, dar ea nu arată că ştie.

— Nu vrei să-mi povesteşti tu?

— Nu prea.

Din nou tăcere. Mă uit la veioza de pe biroul ei, la cutia cu şerveţele Kleenex de lângă scaunul meu şi la diplomele ei de pe perete.

— Ştiţi… el ne-a urmărit pe mine şi pe mama de când am fugit de-acasă, zic eu într-un sfârşit.

Frec cu degetul micile crăpături din pielea de pe braţul drept al fotoliului. Apoi, puţin câte puţin, încep să-i povestesc, inclusiv lucruri pe care credeam că le uitasem. Fără să-mi dau seama, cuvintele se transformă într-un şuvoi pe care nu pot să-l opresc, dar trebuie: ora s-a terminat.

Ne vedem din nou mâine şi poimâine, apoi de două ori pe săptămână cât timp va fi nevoie.

— Cum a fost? întreabă mama când urc în maşină.

— Bine.

— Despre ce-aţi vorbit?

— Nu multe, zic eu zâmbind. Nimic despre tine, dacă asta vrei să ştii.

Mama se înroşeşte la faţă.

— Scuze. N-ar fi trebuit să întreb.

Tot drumul până la fermă mă uit pe geam la câmpurile de pe margine şi mă gândesc la şedinţa cu psihologul. Astăzi am vorbit numai despre tata. Foarte curând aş vrea să vorbesc totuşi despre Jacky. Tocmai a ieşit raportul medicului legist. Aşa cum bănuiam cu toţii, a murit sufocat. Legistul a spus că avea cinci fracturi de oase vindecate.

Jacky.

O iubesc pe mama, dar sunt lucruri pe care cred că aş putea să i le dezvălui doamnei doctor Harrison, dar nu şi *ei.* Cel puţin nu acum.

Domnul Sinclair trece pe la noi spre seară. De când se ocupă de fermă, este într-o dispoziţie de zile mari, dar în seara asta îşi plescăie limba mai mult decât de obicei.

— Vin de la şedinţa consiliului municipal. Au fost de acord ca Jacky să fie reînhumat în poieniţă.

— E minunat.

— Au fost vreo doi consilieri care au cârâit că nu agreează înhumările pe teren privat, dar am argumentat că oraşul nu are legi care să interzică acest lucru, Jacky a stat îngropat acolo timp de treizeci de ani, iar poieniţa este departe de ochii lumii. În final au decis să lase lucrurile aşa.

— Jacky ar fi foarte fericit.

Domnul Sinclair clatină din cap.

— Ar mai fi ceva care l-ar face fericit: consiliul şi-a dat acordul ca mama lui să fie îngropată lângă el. Ţinând cont de tot ce s-a întâmplat, aşa este drept: amândoi să se

odihnească împreună în pace.

Mama îl invită pe domnul Sinclair să se aşeze şi aduce ceva de mâncare.

— Şi noi avem noutăţi. Ce zici, Cameron, îi spunem?

— Cum să nu?

Şi îi spun.

Vestea mea este cea mai grozavă, chiar dacă nu-i chiar o surpriză.

Am ştiut întotdeauna că mama se uită la mine când îi zâmbesc lui Ken. De vreo două ori a zis: „Se pare că tu şi Ken vă înţelegeţi mai bine decât la început”.

De câte ori umblă cu chestii de-astea, îmi dau ochii peste cap, oftez şi spun „Mamă” sau „Normal, de ce nu?” pentru că, să fim serioşi, cine discută despre chestiile astea? Dar este adevărat şi ea ştie lucrul ăsta. Am glumit şi eu întrebându-i cum se înţeleg ei doi:

— Vreţi să vă căsătoriţi?

La care Ken zâmbeşte şi mama aruncă în mine cu şervetul.

— Am fost măritată o dată, nu crezi că-mi ajunge?

Pe de altă parte, ştim cu toţii că el n-ar mai fi aici sau n-ar mai fi stat în camera ei dacă nu aveau intenţii serioase. Aşa că, în această dimineaţă după micul dejun, când m-au întrebat dacă m-ar deranja să ne mutăm acasă la Ken, am fost mai mult decât pregătit.

— Să mă deranjeze? Mi-am făcut deja bagajele de câteva săptămâni.

Încă nu ştiu dacă mama se va căsători vreodată cu Ken. Dar ştiu că, indiferent ce vor decide ei, de-aici înainte vom fi o familie. Îi aud vorbind despre viitorul nostru tot timpul. Asta mă face mai fericit decât am crezut că voi fi vreodată.

Ken este un tip nemaipomenit. Până acum n-am ştiut ce înseamnă un tată adevărat. Acum ştiu. Un tată adevărat este un tată care o iubeşte pe mama ta şi se poartă frumos cu ea, care ţine la tine mai mult decât la orice.

Am bagajul făcut şi sunt gata de plecare. Mă aflu în poieniţă. Peste tot s-a aşternut un strat proaspăt şi curat

de zăpadă, care îmi vine până la glezne.

— Plec, îi spun lui Jacky. Am venit să-mi iau rămas-bun.

Dacă am fi într-o poveste, aş spune că soarele iese de după nori, semn că Jacky se bucură pentru mine. Dar şi fără asta, eu ştiu că Jacky este fericit. Spiritul lui zâmbeşte în inima mea. Data viitoare când va bate vântul şi voi auzi câinii, n-o să-mi fie frică. Ei nu-mi vor face niciun rău. N-o să-i lase el.

Mulţumiri

Mulţumiri speciale lui Graham Mahood şi Roger Gallibois pentru sfaturile cu privire la testamente şi afaceri imobiliare; editorilor mei, Charlie Sheppard şi Diane Kerner, pentru cele mai pertinente observaţii; lui Daniel Legault, Louise şi Christine Baldacchino, Vickie Stewart, Alan King, Susan Izumi şi Elva Mai Hoover pentru că au fost primii care au deschis ochii şi urechile la această carte.

Interviu cu Allan Stratton

Ce anume v-a inspirat când aţi scris „Câinii”?

Familia mea. Tatăl meu a fost un soţ foarte violent. Când eram abia un bebeluş, mama m-a luat şi ne-am dus să locuim la ferma bunicilor mei, iar mai târziu ne-am mutat în oraşul din apropiere. Zona respectivă semăna cu Wolf Hollow.

Dat fiind că aveţi o legătură personală cu temele romanului, sunt asemănări între dumneavoastră şi Cameron?

Desigur.

Înainte de toate, există dragostea imensă pe care o am faţă de mama mea. Ea este cea mai curajoasă fiinţă din câte am cunoscut vreodată. Iar dragostea ei pentru mine a fost absolută. Mă gândesc la ea în fiecare zi. Când mă aflu în situaţii în care nu ştiu ce să fac, întotdeauna mă întreb: „Ce-ar face mama?”

Faţă de tata am sentimente amestecate. Nu pot să-l iert pentru ce i-a făcut mamei şi nu-mi vine să cred alte lucruri despre el care ştiu că sunt adevărate. Totuşi, a fost tatăl meu.

Şi vorbesc cu mine însumi aproape tot timpul. Nu cu voce tare, doar mişc buzele. O vreme am încercat să vorbesc doar în gând, dar era prea greu. Sper ca oamenii să creadă că vorbesc la telefon prin hands-free.

Cartea nu ocoleşte teme importante cum ar fi hărţuirea, destrămarea unei familii şi violenţa domestică. V-aţi propus să exploraţi aceste teme?

Mă gândesc doar la personaje şi la naraţiune. Temele şi ideile apar de la sine.

Mă gândesc la cititori ca la nişte prieteni, iar la cărţile mele ca la nişte conversaţii între mine şi ei. Experienţa fiecărui cititor colorează modul cum interpretează şi cum reacţionează la această conversaţie.

Cred că acest lucru este valabil mai ales în cazul romanului *Câinii.* Unii cititori vor crede că există o fantomă a lui Jacky. Alţii vor crede că el este rodul imaginaţiei lui Cameron, născut din temerile şi conflictele interioare ale acestuia.

Am creat această tensiune în mod deliberat. De câte ori sunt întrebat dacă există totuşi o fantomă, mă mulţumesc să zâmbesc şi să spun: „Aşa crede Cameron”.

Porniţi de la personaj sau de la subiect?

Sunt două lucruri distincte. În viaţa reală, judecăm caracterul oamenilor în funcţie de ceea ce fac ei. În romane, ceea ce fac oamenii constituie subiectul.

V-aţi început cariera ca dramaturg. De ce şi cum aţi trecut de la piese de teatru la romane?

Ca dramaturg, m-am simţit limitat de numărul personajelor. Din fericire, romancierii nu trebuie să-şi întreţină personajele.

Trecerea a fost lină. Întotdeauna mi-am imaginat locul de acţiune în amănunt. Odată ce ştiu unde mă aflu, mă pun în pielea fiecărui personaj şi întreb, dacă sunt acel personaj, „Ce vreau? Ce voi face că să obţin acest lucru?”

Dacă suntem sinceri şi deschişi, ne putem imagina că ne aflăm în rai sau în iad.

Care a fost cartea dumneavoastră preferată când eraţi copil?

Când eram în şcoala primară, *Cue for Treason* de Geoffrey Trease. E o aventură extraordinară care se petrece la Shakespeare’s Globe Theatre. Mama m-a dus să văd piese de Shakespeare încă de când aveam cinci ani. Eram fascinat. De aceea, aş putea spune că, după vârsta de treisprezece ani, *Operele complete ale lui Shakespeare* a fost cartea mea preferată. Ştiu. Sunt ciudat. Ăsta sunt eu.

ALLAN

STRATTON

YOUNG 14+

De cinci ani, Cameron și mama lui se mută dintr-un loc în altul. Tatăl băiatului e pe urmele lor. Cel puțin, asta i s-a spus lui Cameron.

Când se stabilesc la o fermă izolată, băiatul începe să vadă și să audă lucruri care nu pot fi reale. Curând, ajunge să se îndoiască de tot ceea ce credea că știe și se întreabă dacă nu cumva își pierde mințile.

Ce se ascunde în noapte? Ce e îngropat în trecut?

Cameron trebuie să afle secretele întunecate înainte ca acestea să-l distrugă.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-547-7

TREI